TRITONIC
Strugurii
s-au
copt
în
lipsa
ei
ZULLY MUSTAFA

Zully Mustafa
Strugurii s-au copt în lipsa ei
COPYRIGHT © ZULLY MUSTAFA 2007
COPYRIGHT © TRITONIC 2007 pentru prezenta ediție

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5
București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.tritonic.ro
http://tritonicnews.blogspot.com

Colecția: LIT
Coordonator: MICHAEL HAULICĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUSTAFA, ZULLY
Strugurii s-au copt în lipsa ei / Zully Mustafa. - București : Tritonic, 2007
ISBN 978-973-733-160-1

821.135.1-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrația copertei: MARIUS FILIPOIU
Redactor: MICHAEL HAULICĂ
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 324 / septembrie 2007
Bun de tipar: septembrie 2007
Tipărit în România

Zully Mustafa

STRUGURII S-AU COPT ÎN LIPSA EI

TRITONIC
LIT

Zully Mustafa s-a născut la 12 aprilie 1976 în Medgidia, județul Constanța. A absolvit Liceul Pedagogic din Constanța și Colegiul de Institutori — Universitatea Constanța. Lucrează în presă de la vîrsta de 19 ani, în paralel urmîndu-și profesia de învățătoare. După stabilirea în București a fost, pe rînd, secretară, reporter, redactor, corector de carte, traducător, actriță, scenaristă. A debutat editorial în 2003 cu cărți educative, versuri și povești pentru copii. Printre titlurile publicate: *Povestea curcubeului*, *Povestea mierii*, *Povestea pîinii*, *Povestea laptelui*, *Povestea vîntului*, *Unde a dispărut Primăvara*, *Legendele Apelor* (nominalizată la premiile AER), *Scrisoare pentru iepuraș*, *Filipică și Moftulici*, *Mînzdrăvan*, *Balada căpșunilor fără culoare*.

Blog: http://zully-mustafa.weblog.ro

Pentru Nadia și Codrin

„La Cais"

Noapte de iunie. Noapte de sînziene.

Mă-ntorsesem cu cîteva ore înainte în oraș, după un an de absență, timp în care nu dorisem să iau legătura cu nimeni. Plecasem oarecum în trombă, fără să mă uit în urmă, fără să vreau să mă mai întorc vreodată. Departe de casă, într-un oraș străin, trăisem un an plin de ură, fără nici un pic de deznădejde, o ură neînduplecată, rece, crudă.

Singura pe care voiam s-o revăd era prietena mea, Ada. O mai căutasem eu de cîteva ori în perioada mea de izolare, dar parcă intrase în pămînt. Renunțasem repede. Două telefoane, o promisiune nerespectată și apoi tăcerea. Acum însă, n-am mai stat prea mult pe gînduri, mi-am tras la repezeală o pereche de blugi uzați, un tricou cam jerpelit și, parcă atinsă de zvîcnetul unui resort, de teamă să nu mă răzgîndesc mai mult, am tăbărît în primul taxi și, după zece minute băteam deja la ușa micului ei apartament.

Revedere exuberantă. Auzisem că se pregătea să plece în Dubai peste două luni, sau cam așa ceva, dar pînă nu i-am văzut geamantanele nou-nouțe, pașaportul și hotărîrea din ochi n-am crezut-o capabilă să se desprindă atît de curajos din brațele unei vieți sigure. Cîndva era mîndră de slujba ei. Mîndră și de iubitul ei, Gelu, cu care-și făcuse planuri să se mărite. Între timp îl părăsise. Nu-i mai ajungeau toate astea. N-o mai mulțumea nimic.

Facem cafea, aprindem țigări și vorbim în bucătăria ei minusculă de ale noastre. Mă găsește și ea schimbată. Îmi spune că nu mai sînt așa de băiețoasă, că trăsăturile mele sînt îndulcite de o anumită lumină. Mă uit critic la mine, în halul în care-am fugit de-acasă, unde naiba vede ea feminitate? Se-nșală, am aceiași blugi rupți din liceu, aceeași cută adîncă între sprîncene, aceeași atenție distributivă a animalului prins în cușcă. Totul e o mască. O pieptănătură cuminte, o privire tîmpă și imediat poți deveni feminină. În preajma ei mă simțeam în siguranță însă.

Pînă la Ada nu mai cunoscusem nici o ființă atît de tînără care să emane atîta căldură umană, atîta generozitate față de cei dragi. Avusese și ea dezamăgirile și umilințele ei, dar obrazul îi rămăsese proaspăt, curat, de parcă nu primise nici o palmă din partea vieții. Știa să treacă, nu înțelegeam cum, cu fruntea sus peste toate nenorocirile. Și cînd vorbeam, ca acum, chiar dacă trecuse un an peste noi, dispăreau ca prin farmec toate relele și parcă nimic din ceea ce ni se întîmplase nu mai era grav.

Îmi plăcea, mai ales, să fumez cu ea din aceeași țigară, nu repetasem cu nimeni experiența asta. Ne aparținea, un obicei prost ce dura de la începutul prieteniei noastre și căruia îi dusesem dorul.

„Să mergem în oraș, ce zici?!" propuse ea. „Numai noi două, ca-n vremurile bune, vrei?" Nu prea voiam. Nu-mi spuneau nimic fețele astea împotmolite în acest oraș de provincie, nu doream să-mi fac cunoștințe cărora le uitam numele imediat ce-mi întindeau mîna. Asta mă obliga să le reții mutrele, și nu mă puteam lăuda cu o memorie bună în această privință. Îmi plăcea să stau aici, în camera asta cu iz de vanilie și sirop de trandafiri și să-i cotrobăi prin lucruri, prin

cărți, prin cutia cu amintiri. Poate făceam clătite cu ciocolată și poate dansam pe muzica ei, așa, ca două nebune, „ca-n vremurile bune, Ada, ca-n vremurile bune... Nu vreau să fiu simpatică pe la terase cu străinii", i-am spus îmbufnată. Mi-a susținut privirea. Nu era de înduplecat. „Bine, dar nu ne-am văzut de un an, gagico, de ce trebuie să mă scoți din văgăună?" „Hai, hai... vreau să le arăt și altora ce frumoasă ești..." m-a tras ea cu putere din patul moale, din pernele de puf unde mă instalasem atît de bine. „Mda, s-a întors bufonul în oraș", am bolborosit și m-am scuturat de lene. Și cum unul dintre obiceiurile noastre era ca atunci cînd una propunea ceva, cealaltă să nu refuze și nici să se eschiveze, n-am mai avut de ales.

„Foarte bine, îi spun, dacă tu vrei asta, fie! Dar o să ne vedem mai tîrziu, am ceva de rezolvat" Era o treabă stupidă, un telefon de dat, cît să-mi aranjez o slujbă după ce trece vara asta plină de foșnete de tei și soare împrăștiat pe străduțe. Și am plecat de la Ada, regretînd deja umbrele care cădeau de la fereastra ei pe covorul cu motive geometrice.

Să mă schimb de cojile astea cît mai repede, îmi spun, și-mi arunc hainele într-un colț. Aveam pe atunci obiceiul să vorbesc cu mine în gînd și uneori cu voce tare. Numai gîndul că trebuia să ies din nou din casă, pentru alte flirturi cretine, pentru niște victime sigure, pentru acei tineri pe care-i consumam în maximum jumătate de oră, mă obosea. Pentru cîteva clipe am ezitat. Am deschis dulapul din lemn de nuc. Am scanat cu privirea alaiul de haine din interior fără să mai știu de ce l-am deschis. Culorile vii m-au făcut să îngustez ochii și am închis dulapul fără să aleg nimic. M-am privit apoi în oglinda pătată de vreme și mi-am închipuit-o pe Ada vorbind celorlalți cu voce joasă despre

mine, ca și cum le-ar fi împărtășit o mare taină. O să-i facă pe toți să mă aștepte, de parcă aș fi fost o fantomă, sau o mare personalitate, și pe urmă o să cadă singură în ridicol că nu mai apar. Acum, după ce-o regăsisem, nu mai aveam de gînd să o supăr.

Mda, deschid din nou șifonierul și ușile scîrțîie lemnos. Cu ce să mă îmbrac? Normal, nu sînt nici eu diferită de alte fete de vîrsta mea care nu au altă preocupare în perioada verii decît să se hrănească și să-și umple timpul cu niscaiva flirturi ieftine de-o seară, sau două, sau cine știe cîte, așa, ca un fel de perioadă de tranziție, ca un culoar în care te plimbi superficial, în care-ți odihnești inima și mintea, ca o pregătire pentru o nouă plecare. Ce dilemă stupidă! De fapt, nu mă gîndesc atît cu ce să mă îmbrac, cît ce anume personaj să joc în seara asta pe terasa „La Cais", unde știam că se strîng cîțiva intelectuali rătăciți în lumea iluzorie a idealurilor lor pierdute, nelipsitul homosexual de care făcea toată lumea bășcălie luîndu-l în serios, cîțiva cretini dichisiți, proaspăt bărbieriți, care-și scoteau în oraș iubitele ca să le mai ia ochii cu cîte un suc, sau să le arate celorlalți că au reușit și săptămîna asta să-și schimbe partenera, apoi să vorbească la o bere, ca-ntre băieți, cum stau treburile cu viața lor amoroasă. Amănunte pe care le considerau picante. Pe mine mă umpleau de spume și deveneam volubilă, enervantă și disprețuitoare. Dar, altfel, terasa aia era singurul loc plăcut, intim, cu muzică lentă, prețuri accesibile și un cais enorm care ținea umbră pe timp de zi și foșnea liniștitor pe timp de noapte.

Hotărăsc să mă îmbrac în negru și singurul lucru pe care mi-l scot în evidență sînt ochii. Se vede în ei o răutate seacă și rece pe care nici măcar nu vreau s-o mai ascund. Așa, sînt sigură că nimeni nu va avea cu-

rajul să mă deranjeze din discuțiile mele cu Ada, iar curioșii n-au decît să stea deoparte. Nu știu, zău, de ce eram așa de zavistită pe viață. Sînt sigură însă că atunci aveam toate motivele.

Ne întîlnim la ora stabilită și, ca prin minune, găsim o masă liberă. Nu-mi aflu locul printre străinii aceștia, nu știu exact de ce am părăsit bucătăria Adei, locul preferat al confesiunilor noastre. Puteam să stau foarte bine cu genunchii la gură și s-o ascult vorbind ore în șir, aici însă trebuia să mă comport ca atare, pentru ca eram în mica societate searbădă a orășelului meu de provincie. Mă simțeam privită fără să știu exact de unde anume, din ce parte, și n-aveam chef să întorc capul ca să nu atrag atenția. Mi-era egal. Și totuși eram încolțită cu mare curiozitate de cineva.

„Știi", îmi șoptește Ada la ureche, „Karin e aici, chiar în spatele tău". Mda, Karin, acel personaj controversat din povestirile ei, un bărbat pe care-l iubea fără speranță, genul de magician care apărea și dispărea după poftele lui, o figură insipidă, anostă, pe care nu reușisem s-o rețin niciodată pentru că nu-mi inspira încredere. Nu legasem două vorbe între noi, dar știam foarte multe unul despre celălalt, din auzite, de la Ada. Eu o sfătuisem să-l lase dracului în pace, ea nu asculta în nici un fel. Iar acum îi bubuia inima numai pentru că-l văzuse și mi-am dat seama de ce dorise să ieșim în oraș, tocmai aici, la terasa asta minusculă, într-o noapte atît de umedă, dar atît de sugestivă pentru ea.

„Și Karin ăsta al tău nu știe să-ți adreseze cîteva cuvinte de salut? Nu l-au învățat ai lui c-așa-i frumos să se poarte cu femeile care-l iubesc?" am întrebat eu zburlită și sătulă de prea multe situații de acest gen. Am aruncat în sfîrșit o privire sfidătoare peste umăr spre masa iubitului ei. „Care dintre ei este?" „Cel chel,

cu puloverul aruncat pe umeri", mi-a răspuns ea zîmbind, dar nu mie, ci unui gînd ascuns. Un individ grăsun se lăfăia pe scaunul din plastic. Își rezemase greutatea trupului pe spătarul alb. Era înconjurat de prieteni, unul și unul, bea bere și rîdea sacadat, în barbă, la glumele celor din jur, dezvelindu-și dinții mici și albi, conștient de prezența Adei, dar ignorînd-o deocamdată total. Aș fi pus pariu pe orice că în momentul în care am trecut pragul terasei cel puțin unul dintre prietenii lui de pahar i-a atras atenția, printre dinți, în timp ce ducea gîtul sticlei de bere la gură: „Uite-o pe Ada" și că el dăduse din umeri nepăsător. Așa-mi plăcea mie să pariez din orice și, pentru că rareori pierdeam, luam mărunțele dar multele idei care-mi zburau prin scăfîrlie ca verdicte de sine stătătoare. Nu mă interesa decît scenariul imaginat de mine.

„Cum poți suporta una ca asta?" am întrebat-o pentru a nu știu cîta oară, îngrijorată. „Nu-ți dai seama că-ți face rău?" Știam răspunsurile, nu era nevoie să mi le dea ea. Am dat din mînă cu lehamite. Se spune că atunci cînd iubești fără speranță faci pînă și lucruri care-ți calcă demnitatea în picioare. Încă n-am iubit în halul ăsta. M-am trezit, în schimb, într-o dimineață că toate sentimentele frumoase pe care le avusesem pentru cineva dispăruseră fără urmă. Uite-așa, brusc, parcă cineva pocnise din degete și mă trezise dintr-o hipnoză prelungită. Scuturasem pletele și mă înfipsesem din nou în realitatea crudă a viselor mele, ca și cum timpul pierdut nu făcuse altceva decît să mi le coacă și mai tare în loc să mi le șteargă din imaginație.

Aș fi vrut ca măcar pentru un minut să nu mai fiu atît de încordată în interior, ca o mîță gata să sară la bătaie, aș fi vrut ca pietena mea să înțeleagă ceea ce eu înțelesesem departe de toți, că există oameni care

nu pot iubi, care nu se pot dărui, pentru că sînt prea preocupați de persoana lor și nu le pasă nici o clipă din existența lor searbădă că cei de lîngă ei s-ar putea simți folosiți, manipulați, și că acest Karin al ei era un astfel de om. Vedeam asta din felul în care evita să-i întîlnească privirea și în același timp să răspundă glumelor proaste care se făceau pe seama Adei. Dar ea era în continuare calmă și făcea conversație cu un individ care se așezase nu știu cînd pe unul dintre scaunele libere ale mesei noastre, semn că iar fusesem absorbită de hăul gîndurilor mele.

De altfel, ar fi putut să fie și poate chiar era, o seară perfectă. Nu mai ieșisem de mult în lumea asta, o lume decupată dintr-un coșmar mai vechi al meu. Din cînd în cînd Ada mă mai întreba cîte ceva, îi răspundeam mecanic, repede, ca la comandă. Apoi tăceam. Eram atentă la stropii de ploaie care cădeau pe umbrela de deasupra capetelor noastre. Din cînd în cînd se ciocneau sticlele de bere, „Hai, noroc!" auzeam cioburile țipînd. Murmurele tinerilor, cîteva rîsete, mirosul jilav din aer, palele de vînt care-mi fluturau penele de la bluză, gîdilîndu-mi obrazul, muzica lentă, un jazz în surdină, chelnerița care se odihnea pe un scaun bălăngănindu-și piciorul stîng, așteptînd o nouă comandă, dar frîntă de oboseală, zîmbetul Adei pierdut pe buze ca o ultimă părere de rău, atît de aproape și totuși atît de departe de mine, toate acestea mă aruncară într-o tristețe fără margini. Priveam amețită mișcările din jurul meu fără să le găsesc rostul.

Totul se petrecea în relanti. Mă aflam sub narcoza momentului, de parcă fusesem injectată cu xilină. Parcă aterizasem în mijlocul unui dans ezitant. Să încep, să nu încep? Să fie, să nu fie? O lume nehotărîtă. Un cer nehotărît. Vocile lor se auzeau în depărtare, saxo-

fonul urla peste toate astea, ploaia se pornise în sfîrșit. Am răsuflat ușurată și mi-am frecat brațele, căci am simțit fiorul nopții umede înecîndu-mi oasele și pielea.

Aș fi vrut să-i spun Adei „Hai să mergem, mă" și să ne plimbăm prin ploaie, să ne asigurăm încă o dată că lucrurile nu s-au schimbat între noi, că prietenia noastră n-a dispărut. Să fumăm printre picături, adulmecînd aerul, cu încălțările într-o mînă și țigara în cealaltă, orice, dar să nu mai stăm aici...

Îi pun mîna pe umărul dezgolit și Ada, ghicindu-mi parcă gîndurile, se ridică brusc. Fusta ei albă face valuri de lumină în întuneric. O urmez cuminte. Tocurile mele oftează ușurate pe asfalt. Ploaia se întețește. În urma noastră auzim ropotele căzînd. Pletele mi se-nmoaie repede și le simt atîrnîndu-mi greoi pe spate. „Unde mergem, Ada?" o întreb. „Știu un bar irlandez puțin mai încolo, unde urlă muzica și dansează tinerii. Poate mă-ntîlnesc cu niște prieteni", îmi răspunde cu o exuberanță chinuită. „La ce ne trebuie nouă asta, Ada? Nu vreau să văd prea multă lume", aproape că o rog cu ochii, cu toată ființa mea. Cineva o strigă din urmă. O voce caldă, tărăgănată. Ne-ntoarcem amîndouă în același timp. Vine masiv spre noi acel Karin. Eu o iau în josul străzii, oprindu-mă la colț, ca s-o aștept.

Mda! Privesc de-acolo printre gene această pereche, care se reflectă într-o băltoacă proaspătă. Ploaia rece sare pe caldarîm. Străduța lucește în noapte și începe să-mi placă atmosfera aceea stranie. Mă simt ca-ntr-un film polițist din peliculele de animație. Ca o intrusă în carnea de piatră a orașului. Îi urmăresc cu coada ochiului, îmi închipui că sînt o detectivă plătită să le afle secretele. Șușotelile lor ajung pînă la mine, mă

descalț de o sanda și-mi vîr degetele de la picioare în băltoaca în care se reflectă cei doi. Imaginea lor se deformează. Ada și Karin tremură în oglinda caldarîmului. Asta dă discuției lor un farmec aparte. Văd buzele lor mișcîndu-se, o licărire tandră în ochii ei căprui, mîinile lui mari îndesate în fundul buzunarelor. El părea bărbatul care nu dădea doi bani pe femei, care însă știa cum să le facă să se simtă importante. Îmi notez asta în carnețelul meu imaginar ca să raportez clienților mei mai departe. Clienții mei invizibili care vor să afle cu minuțiozitate fiecare detaliu care pune temeliile unei iubiri pline de nevroză.

Hm, uite, Karin le oferă femeilor sale destul de puțin cît să le facă flămînde și destul de mult cît să nu renunțe la el, îmi mai notez conștiincioasă. Era o capcană în care Ada căzuse de șapte ani și deși se schimbaseră multe în viața ei, clase de copii, iubiți de o noapte sau de o lună, anotimpuri, vacanțe, în vacarmul ăsta de clipe și întîmplări, Karin rămăsese singura constantă. Rămăsesem și eu cu ochii pironiți în băltoaca ce se întuneca la picioarele mele și tremura în funcție de cum o atingeam cu vîrful degetelor. „Așa-ți trebuie", vorbeam eu cu bărbatul din băltoacă, „să te înveți minte" și iar îi deformam imaginea.

Curînd am început să simt cum mă cuprinde frigul. Aș fi vrut să mă adăpostesc oriunde, sub o streașină, ceva, sau să plec acasă. O să cer un spor de risc celor care nu-și dau seama că viața de detectiv e atît de cîinoasă, că detaliile cer maximă concentrare pe orice fel de vreme, vorbeam iar cu mine în gînd. Găseam la locul lor aceleași povești fără Dumnezeu, trecuse un an de cînd mă rupsesem de ele, iar oamenii ăștia nu-și schimbaseră percepția lor despre viață. Se zbăteau în aceleași minciuni iluzorii și sentimente false, iar eu nu

doream altceva decît să mă topesc și să dispar, din greșeală, în ploaie. Sau să scriu o carte cu intrigi mărunte.

„Știi ce vrea ăsta?" se apropie Ada de mine. Îi spunea „ăsta", probabil c-o supărase iarăși cu ceva. De unde să știu ce vrea? De unde să găsesc puterea să-mi pese? Oricum o să-mi spună singură. În timp ce ne îndreptam spre barul irlandez, am ascultat-o. Da, dorea să ne întoarcem pe terasă, la masa prietenilor lui, care se plictiseau de moarte și poate că noi, figuri interesante, reușeam să aducem niscaiva viață în dialogurile lor concentrice.

Ar fi trebuit să nu mă las convinsă, ar fi trebuit ca din acel bar întunecat și plin de fum să pornim înapoi spre casă, să ne învelim în pături groase și să uităm de toate. Nu, n-ar fi trebuit să ne mai întoarcem pe terasa unde eram așteptate, dar Ada își dorea prea mult asta, iar eu eram prea obosită ca să mă împotrivesc. Nu era după mine, nu, nu era. Noaptea aceea era scrisă să se întîmple.

Singura curiozitate care-mi încolțise în creier, singurul gînd nărăvaș, era să mă așez în fața acestui Karin, să-l privesc în față și să-i arunc printre sprîncene dezgustul meu. Mă seca felul în care se purta cu Ada și prostuța asta îl iubea de mult, fără speranțe, fără regrete. De ce? Nu puteam înțelege, deși făcusem de-a lungul timpului toate eforturile. Făcea numai tîmpenii să-i intre în grație. La fiecare nevoie a lui sărea ca o ciută flămîndă, gata să-i facă pe plac. Lăsa baltă totul. Slujba, treburile casei, urletele mamei ei, îmbrîncelile mele verbale. E-n firea omului, cred, să fie atras de ceea ce nu poate avea, poate că latura lui distructivă îl împinge să caute imposibilul, poate că unele femei nu pot iubi decît suferința. Cine știe?! Eu, una, habar n-am

și nici nu cred că voi afla vreodată. Dar probabil că într-o zi voi trece și eu prin astfel de smuceli sentimentale și o voi înțelege mai bine pe Ada.

Ne-am întors după o oră. Era târziu și ploaia se oprise. Un aer proaspăt, puternic ne umfla plămînii. Nu mai era loc de discuții între noi. Se simțea nerăbdarea Adei după felul în care pășea, sărind voioasă peste gropile din asfalt. Terasa se golise. Mai rămăseseră două sau trei perechi care-și învinețeau buzele în sărutări. O blondă cu buze cauciucate se lăsa pipăită în draci de un tablagiu de la Poliție. Am îngustat din nou privirea și l-am recunoscut pe Rață, gagiul de la buletine, spaima muierilor, fantele orașului. Tocmai îi strecura blondei mîna în chiloți. O intimitate bovină, ia uite ce ne iubim noi, în miez de noapte, în văzul tuturor. Am urcat scările pentru a doua oară în noaptea aceea, am trecut pe lîngă perechea înlănțuită mai ceva ca Prometeu de Caucaz și ne-am îndreptat spre grupul de tineri care ne aștepta. Nu cunoșteam pe nimeni. Ni s-a făcut loc rapid. M-am trezit înghesuită lîngă un tip care-și trase scaunul prea aproape de mine, cu vădite intenții de a mă agăța.

Era prietenul lui Karin și Ada mă pusese la curent cu faptul că dorea în mod special să mă cunoască. Îmi vorbise frumos despre el, îl lăudase de parcă ar fi trebuit să mă mărit mîine cu el și nu mai era timp să ne cunoaștem. Trebuia ea să facă pe Cupidonița și să ardă mai repede cîteva etape. Ada vorbea frumos despre oricine, oricît de mult ar fi supărat-o, sau ar fi bîrfit-o, sau ar fi înjurat-o. De cele mai multe ori toate astea i se întîmplau fără motiv. Nu le băga în seamă. Era în firea ei să nu poarte ranchiună. Spre deosebire de mine care săream la beregata oricui din tot felul de fleacuri. Acum, în schimb, îmi doream ca noaptea asta

să se sfîrșească mai repede ca să mă pot întoarce a doua zi la treburile mele pe care le părăsisem, la viața pe care o construisem departe de acești oameni, o viață în care rareori intră cineva, într-un oraș de la marginea mării.

Ei erau veseli și un pic amețiți. A trebuit să întind mîna peste sticle și pahare ca să fac cunoștință cu toți. Bineînțeles, n-am reținut nici un nume, cum era de așteptat. Am rînjit și eu, ce altceva puteam să fac? Pentru prima dată în viață nu știam cum să mă port, fusesem luată pe sus, fără să conștientizez că trebuie să pun capăt acelei uri care-mi îngrețoșa sufletul, dar mă ținea pe picioare, acelei tristeți de care nu mă puteam desprinde pentru că fuseseră prea multe astfel de seri perfecte pe care le pierdusem prin memorie. Nu voiam să renunț la sterilitate, căci dacă m-aș fi lăsat în voia tandreții altcuiva știam că eram pierdută. Nu peste mult timp, dispăreau toate. Și era și în atitudinea asta a mea o teamă tenebroasă de apropiere fizică amestecată cu amarul sfîrșiturilor.

Așa că mi-am aprins o țigară și am suflat în sus fumul ca să risipesc aceste gînduri. O ciudată febră mi-a strîns în chingi tîmplele. Mîinile însă îmi erau reci.

„Cum crezi tu că mă cheamă pe mine?" mă-ntreabă individul de lîngă mine, dîndu-mi părul la o parte. O întrebare tinerească, stupidă. Senzația acestei mîini străine, gestul îndrăzneț mă cutremură, mă scoate aiurea din sărite, mă intimidează. Îi arunc o privire fulgerătoare. Degetul mic de la mîna lui dreaptă e retezat. Văd asta și mă calmez brusc. Ada e transportată în altă parte, e atît de aproape de Karin, încît uită de mine. Asta-i bună! De unde să știu eu cum îl cheamă? Găsesc în mine strania putere să mă agăț de o simplă, puturoasă țigară. „Poate Nicu", îi răspund eu calmă.

Rîde. Scurt, puternic. O voce senzuală, sigură pe ea. O privire verde, întunecată, niște gene incredibil de lungi. „Dar cum?" îl întreb fără pic de curiozitate. Îmi spune: Dan. Îi turui și eu rapid numele meu, vîrsta, răspund cuminte ca la un interogatoriu, fără să-i întorc întrebările, nu vreau să-mi încarc memoria cu datele biografice ale unui tip pe care-l voi uita o dată ce se va risipi noaptea asta. Ajunge că i-am memorat mîna invalidă. Nu-mi trebuie și istoria accidentului său. Sînt sigură că le-a spus-o multor femei, iar acestea s-au înduioșat. În definitiv, un bărbat cu cicatrice fizice este destul de interesant. De cele psihice mă feresc eu.

Apare chelnerița mult mai obosită decît o lăsasem. E abătută și părul îi flutură în vîntul serii. Îi cer o băutură tare ca să mă încălzesc. Îmi simt degetele paralizate de frig, deși nu e frig. Dan îmi ia dintr-o dată mîna stîngă în ale lui și mi-o întoarce cu palma în sus. Mă zgribulesc din nou pe dinăuntru din cauza îndrăznelii sale și încerc să-mi eliberez mîna, dar nu reușesc. „Vei trăi mult", nu știu ce vede el acolo. „Mare scofală!" îi spun, enervată. „Vorbesc serios, uite ce linie a vieții lungă ai." „Da", îl aprob, „mare păcat". „De ce păcat?" „Prefer să trăiesc puțin, dar frumos". Se uita la mine parcă vrînd să mă descifreze. „De unde-ai apărut tu, Zuleiha?" pune el accentul greșit pe numele meu. Nu-l corectez. „Din senin", îi îngreunez misiunea. Simt cum îi alunecă privirea înșelătoare pe chipul meu împietrit. E curios și intrigat în același timp, pornit totuși să mă cucerească. „Îmi dai voie să pun mîna pe părul tău?" Naivitatea asta mă induioșează, nu știu ce să-i răspund, zîmbesc, în schimb, zăpăcită. Ce-au, dom'le, toți de vor să-mi atingă părul? Măcar de-aș fi Ileana Cosînzeana. „Aaaa... i-auzi, îmi place mult melodia asta", caut să scap eu.

„Me gusta la noche, me gustas tu..." se aude vesel în noapte cîntînd Manu Chao. Întorc capul spre Ada, care vorbește șoptit cu Karin. Blonda cu buze groase e beată mangă, iar Rață deja ochește altă muiere de la masa vecină. Îi face cu ochiul, iar tipa chicotește ca o vițică. Apoi se apleacă cu buzele la urechea uneia din grupul ei și arată cu capul spre masa băiatului de la buletine. Totul atît de transparent... și eu caut cu naivitate puțină grație în toate astea, îmi doresc o brumă sofisticată de simplitate și frumusețe, de ceva real, palpabil, ceva care să rămînă în viața mea sau ceva după care să alerg în acea inconștiență teribilă a copilului fugit de-acasă să descopere lumea, pe care și-o închipuie minunată și gata să-l îmbrățișeze. Tocmai apar alți doi tineri pe terasa care se animă dintr-o dată.

Ca prin farmec, totul capătă dimensiuni de basm. Plutește în aerul curat febrilitatea tuturor, o clipă urcă în mine o căldură plăcută, amețitoare, pe acorduri de chitară, uit, fără să-mi dau seama cum, toate zbaterile mele de-o viață, toate întrebările cărora nu le-am găsit răspuns, toate nopțile în care, cățărată pe balcon, priveam marea și îi auzeam chemările. Eram atît de tînără și deja credeam că am văzut prea multe și că trăisem destul. Ce vreți, eram doar o provincială cu mintea îmbuibată de lecturi rele, grele, pagini care-mi trezeau dorința singurătății... 25 de ani. Un sfert de veac. Atîta tinerețe...

Mă las îmbătată de vocea asta gravă, rotundă, care vine de nu știu unde atît de aproape de urechea mea, „me gustas tu..." Se trezește brusc în mine latura aceea de curtezană care înnebunise de cîteva ori bărbații pe care-i iubisem mult, dar nu fusesem în stare să-i păstrez, din nevoia de a merge mai departe, și mai

departe, pe cărările necunoscute ale unui anumit miraj pe care-l căutam. Îmi scutur pletele încă umede și mă-ntorc către companionul meu, gata să-l înfrunt. Un flirt într-o noapte de iunie, nimic mai mult. Așa să fie atunci... „Te las", îi spun. „Hai, atinge-mi părul..." și-n irișii mei sclipesc tot felul de promisiuni mincinoase, lucirile fiarei bine ascunse, domesticite aproape de singurătatea trăită la poalele mării.

Scot dintre degetele lui lungi, nemuncite, restul țigării pe care-o fuma și-l duc către buzele mele însîngerate. „Me gusta marijuana...", „me gustas tu..." continuă el.

Oare e nevoie de mai mult ca să-ncepi o istorie de amor? Mîine mă întorc la nopțile mele cu stele și la după-amiezele lenește de pe sofa, acolo pot să iau de la capăt o anumită ură, o anumită îndîrjire de a supraviețui. Dar acolo am marea care mă poate spăla de păcate, am o viață clădită pe întuneric. Am o pînză întortocheată de înșelăciuni din care mă zbat să scap teafără. Las acum totul deoparte și-mi amintesc acele frumoase nebunii ale adolescenței care-au făcut din mine o rebelă fără cauză. Alunec dintr-o dată cucerită de acest flirt fără să mă mai gîndesc la consecințe. Parcă aș fi tras în piept opiumul uitării și uit. Uit că fiecare gest nevinovat atrage după sine altele. Că fiecare ocheadă e o altă poveste începută căreia deja i se pregătește sfîrșitul. Că urcușul pe panta emoțiilor merită cel puțin la fel de mult ca și coborîșul. Carusel al neputințelor amoroase. Îmi înmoi buzele reci în coniacul tare și limba îmi ia foc. O revoluție a coardelor vocale. A papilelor gustative. Un malaxor de viscere care se trezesc din amorțire și de neuroni complecși. O capcană în care cădem de fiecare dată, seduși de promisiunea unor nopți de vară deja amintiri.

Începe o discuție în care se ciocnesc niște inteligențe ațipite în mediocritatea altora. Ei sînt marinari, dar n-au văzut încă marea, nici n-au trecut prin fierberea oceanului, acea mare albastră fără pămînt, acel ocean înșelător care cheamă, cheamă, cheamă... Au în schimb dorul plecărilor în sînge, le curge în vene beția de ducă, dar n-au plecat niciodată mai departe de-o milă, n-au stat deloc printre străini. Visează doar la toate astea. Și de-aici se nasc anumite nevroze înecate rapid în bere și muzică. Dan îmi vorbește, iar eu îl ascult, căci m-am priceput dintotdeauna să fac asta. Îmi ia mîinile reci și încearcă să mi le încălzească, suflînd peste ele. Răsuflarea lui fierbinte pe mîinile mele, simplitatea cu care mi se adresează, sinceritatea momentului, înflăcărarea din ochii ăștia verzi cînd îmi povestește despre poeții englezi morți demult, apoi mulțumirea prietenei mele, pierdută și ea într-o dragoste imposibilă și neîmpărtășită, puloverul lui Karin aruncat pe umerii ei bruni, care se disipează în întuneric, muzica lentă din fundal care coboară peste noi încălzindu-ne inimile, mințile, trupurile fac din terasa asta locul ideal al întîlnirilor perfecte, cele care bîntuie mulți ani prin memorie.

Orele înaintează și ele lent, fără socoteală, timpul se rupe din mințile noastre, aruncat undeva, poate într-o altă noapte viitoare, acolo unde amintirile își vor cere dreptul la existență într-o altă ploaie dezmățată de iunie.

„Cine ești tu, marinare?“ arunc eu provocatoare întrebarea, iar ochii nu mi se pot dezlipi de buzele lui. Cînd rîde, cea de sus se îngroașă și i se lipește de gingii, iar cînd trage cu sete din țigară colțul drept al gurii strivește capătul ei. „Sînt cel mai pur suflet din univers“, și-o spune fără nici un fel de aroganță, dar ochii

lui ascund o întreagă enigmă în aceste cuvinte. Lumina din ei dispare pentru o clipă, dar după ce îndoaie mucul ţigării în scrumiera plină îşi revine. „Să bem pentru asta atunci", îi spun, „eu sînt cel mai pierdut suflet din univers". Rîde.

Ada se apleacă spre mine: „Nu-i aşa că nu-ţi pare rău...?" „Nu, Ada, nu-mi pare rău". Îi e teamă pentru mine. Îi e teamă să nu mă-ndrăgostesc, de parcă asta ar fi cine ştie ce pericol, cînd eu speram într-o zi să ajung în Africa. Nu ştie că nu mai pot face asta, că-n inima mea nu mai e loc pentru astfel de cretinisme, că m-am sălbăticit în urma prea multor dulcegării fără rost şi că nu mai sînt de mult în pericol de a pierde ceva deja pierdut. Definitiv. „Să ştii că nu merg cu tine spre casă", zice ea apoi, vinovat. Nu mă mir.

Şi iar se complace într-o anumită situaţie, şi iar face jocul lui Karin din care va ieşi singura victimă. Îmi amintesc de ce-am acceptat să mă întorc la această terasă. Şi-atunci îmi pironesc verdictele pe faţa amicului ei, un bărbat oarecare, deloc frumos, nici urît, nişte obraji amari de copil, o oboseală statornică în ochii săi căprui, puţină curiozitate pentru mine. Ar vrea să mă întrebe ceva parcă, dar renunţă. Nu-l încurajez. Eu nu vreau să ştiu nimic, căci văd totul. Îl intrigă răutatea mea. E singurul care-o vede, căci numai lui i-o arăt. Aş putea, printr-o singură pocnitură de degete, să-l descopăr lumii aşa cum este el de fapt, dar am renunţat cel puţin pentru un timp să mai port războaie invizibile cu astfel de bărbaţi. Nu e un adversar pe măsură şi nici n-are destulă carismă ca să mă provoace. Îl simt leneş. Îl simt zavistit. Plictisit şi el peste măsură. Nu ştie să primească furtunile în faţă, mai degrabă le evită. E ciudat cît de multe poţi intui despre cum se mişcă un om prin lume într-o singură fracţiune de

secundă, și aceea ezitantă. Uite, privește-mă, sînt un om rău, mi se rupe de tine, îndepărtează-mă dacă poți...

„Bine, Ada, faci cum vrei", îi spun prietenei mele, deși știu că la viitoarea noastră întîlnire ea va vorbi din nou cuminte și frumos despre nopțile ei din care va lipsi esențialul, iar eu o voi asculta revoltată, dar fără să-i mai spun ceva. Și se ridică amîndoi de la masă și pleacă. În puținele ore care mai rămăseseră din noapte aveau să se-nlănțuie sălbatic în acel chin mincinos al trupurilor. Asta era tot.

Mă întorc apoi către cel mai pur suflet din univers. Aștepta flămînd revenirea mea. Îi zîmbesc cu simpatie. „Ești o tipă mișto", îmi spune. Da, știu că sînt o tipă mișto, asta pînă cînd se descoperă adevărul. După aceea, nimic nu mai este convenabil. „Să mergem și noi, Dane", îl rog răgușită, îi spun pe nume, iată, ca să mi-l apropii, căci mîine nu voi mai fi prin împrejurimi. Chelnerița răsuflă ușurată că a scăpat de noi. Saxofonul curge și el printre picăturile din noapte. Se aude acum din ce în ce mai stins, ca o tînguire peste oraș.

Terasa rămîne în urmă, protejată de ramurile caisului. Mergem tăcuți pe străzi pustii. Îmi dau seama cît de străin este tînărul acesta de mine după felul în care îmi caută mîna ca s-o strîngă într-a lui. Vraja începe să se evapore, intrăm cu fiecare pas care ne duce spre existențele noastre lăsate acasă în semnele uitării. Dar e mai bine așa, poveștile care încep frumos se termină de obicei amarnic, ne lasă în cerul gurii gustul prafului de pe străzile în care ne-am întîlnit și plimbat mai întîi fără dorințe, apoi fără sens. Nu mai avem ce să ne spunem, a dispărut curiozitatea cunoașterii, mă întorc la tristețea mea. Nu văd altă modalitate și mi se pare lung drumul spre casă.

Înaintea mea se înalța ziua de mîine cu problemele ei, o zi caniculară, fără prea mari bucurii. Mă voi ridica dintre perne cu capul greu și voi căuta să alung din mintea mea noaptea aceasta sau mă voi întoarce spre ea ca spre o amintire plăcută, una dintre puținele pe care le am. Mă agăț de mîna lui Dan, îi prind hotărîtă degetele fine, de artist, într-ale mele. Vreau să simt pentru ultima oară această tandrețe potolită, cenzurată. Simt în schimb degetul mic ciuntit și atingerea unei răni mai vechi mi-l întrăinează de tot. Dac-aș fi avut timp, dac-aș fi avut răbdare, mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai bine, mi-ar fi plăcut să fiu în stare să-i dăruiesc ceva. Dar acesta nu este un bărbat ușor de iubit, mi-au spus-o ochii lui alunecoși, iar eu n-am timp și nici atît răbdare. Și ce dracu' să-i dăruiesc? Am învățat că nu e bine să riști prea multe în numele unei posibile iubiri. Nu de alta, dar s-ar putea să rămîi fără suflet, ori pentru ce voiam eu să fac mai departe pentru viața mea aveam nevoie de el. Nicidecum de un bărbat.

„De ce ești atît de tristă?" mă-ntreabă el. E chiar atît de evident? Sau poate că este de vină lehamitea unei zile lungi, istovitoare pe care-o simt instalîndu-mi-se în oase, în cărnurile biciuite mai devreme de ploaie. Abia îmi mai tîrăsc picioarele după mine. Tocurile mele bat asfaltul regulat. Nici țipenie de om pe șoseaua principală. Un întuneric pîclos, mărunt. Nici o stea. Nu mai e mult. Ce bine! Mă voi arunca în cîteva clipe în așternuturile albe și voi dormi liniștită un somn adînc, fără vise... În camera mea miroase a crini imperiali. Îi rupsesem din grădină azi dimineață. Mi-am amintit și asta. „Nu sînt tristă", neg eu, dar nimic nu țipă în mine a fericire. Și nici în el.

Se oprește brusc în dreptul unui gard de sîrmă. Mă trage spre el violent și mă proptește cu spatele de gard.

Uimirea îmi întîrzie reacțiile și-l văd venind din întuneric, lipindu-și trupul puternic de al meu, trecîndu-și degetele prin părul meu, apoi odihnindu-și-le pe obrajii mei. Buclele se răsucesc și o șuviță îi rămîne prinsă între degete. O ia, o privește uimit și-i sărută vîrfurile aspre. Închid ochii sfîșiată. Asta nu trebuia să se întîmple. Și totuși îi aștept buzele pe care i le-am studiat atît pe terasă. Se apleacă spre mine și-mi apucă gura păcătoasă. Îi simt carnea nouă, caldă, seducătoare, pe buzele mele reci. Mă domină siguranța lui, tandrețea asta studiată, sărutul ăsta pătimaș exersat pe atîtea alte femei pe care le-a condus acasă în miez de noapte și pe care le-a părăsit în fața porții. Poate că a doua zi nu le-a mai recunoscut pe stradă. E ciudat cum o ia razna imaginația în mii de scenarii posibile după cum unele buze freamătă pe buzele tale. Plonjez cu limba în gura lui, vreau să-și iasă din minți, să mă dorească în noaptea asta, și ultimul lui gînd, înainte de a adormi, să fie îndreptat spre mine.

Dan e un bărbat care va iubi toată viața femeile frumoase, îngrijite, ochi care vor curge pofticios după formele lor, privirile lui albastre vor aluneca pe curbe și trupuri de piatră, pe care le va dori mai întîi în imaginație, apoi în așternuturi, pe urmă le va izgoni cu răceală, de dragul singurătății din fața foilor sale albe. Și-mi trec prin cap chestiile astea în timp ce el își face loc printre dinții mei, cotropindu-mi cerul gurii, colțurile gurii, lobul urechii, obrajii și pleoapele. Mă strivește de gardul acela de sîrmă, înfigîndu-și cele nouă degete în ochiurile lui. „Nu puteam să nu te sărut. Am impresia că o să dispari și n-o să știu de unde să te mai iau." Se oprește pentru o clipă. Genele sale lungi flutură pe obrajii mei ca doi fluturi încinși în ultimul dans al morții. E atît de aproape de mine... Mi-a spus

asta pe cînd buzele lui nu se desprinseseră încă de ale mele, ca și cum ar fi vrut să-i sărut pînă și cuvintele din urmă. Mîna lui boantă a coborît pe sînul stîng și l-a mîngîiat, mușcîndu-și buza de jos. Recunosc golul din stomac și fierbințeala din plexul solar și deodată redevin rece ca un sloi. Alung cu o mișcare blîndă înlănțuirea lui. Ochii mei devin clari, sclipirile se înecă, se afundă în nămolul întîmplărilor trecute. Regăsesc logica cerebralității.

Ei bine, mă desprind ușor din brațele lui. Mai degrabă alunec. Trebuie să mă chem la ordine, nu mă vreau îmblînzită, mai mult decît orice nu suport afectivitatea altcuiva, devin prea repede dependentă de ea, iar acum sînt prea obosită ca să fac față tandreții lui. Am cedat acestui sărut pentru că-mi lua prea mult timp să mă împotrivesc și pentru că îl doream. Dar deși venise timpul să-i pun capăt mi-a fost foarte greu... Toată ființa lui mă chema către el, încă mai simțeam în cerul gurii gustul lui de tutun și coniac, îmi rămăsese îmbibată în piele aroma asta necunoscută. „O să dispari, nu-i așa? Am dreptate..." „Acum, da... dar poate ne mai vedem. În altă viață. Cine știe?", i-am zîmbit.

Un fulger întîrziat a despicat cerul în două, luminîndu-ne pentru o clipă chipurile. Mă privea adînc, liniștit, răscolitor, o privire pe care n-o voi uita, pe care n-am putut s-o susțin. Am oftat de dincolo de mine, nicidecum a ușurare. Uneori însă nu poți continua ceva pentru că ți se pare prea mult. Întotdeauna am făcut mai ușor față ignoranțelor și trădărilor, voiam să opresc clipa aici ca să nu dispară și ca să pot merge mai departe fără să privesc în urmă. Voiam să păstrez privirea asta, atît. De unde să știu că Dumnezeu era surd la ora aceea?

Nu mi-a mai spus nimic. Mi-a luat doar mîna, mi-a întors iar palma și a depus în podul ei un ultim sărut. Apoi s-a evaporat în noapte cu pași ușori, de felină. Am rămas pironită locului timp de cîteva minute, cu mintea golită de gînduri. Doar penele de la bluză fluturau vesele. Nu găseam în mine destulă putere să mă clintesc de-acolo, să deschid poarta, să descui ușa scorojită de vopsea din fața casei și să mă prăbușesc în patul meu, să adorm apoi în parfumul cărnos al crinilor albi. Mi se părea că sînt prea multe acțiuni deodată și încă mai simțeam greutatea buzelor lui în palmă.

Nu știu prin ce minune am găsit o ultimă țigară în pachetul meu. Mi-am aprins-o ca să mă pot întoarce la mine, am tras cu încrîncenare primul fum care mi-a înmuiat genunchii. Dar încet-încet, în timp ce otrava năvălea în plămîni am început să regăsesc ura de-a trăi, voința de-a uita, rezistența la singurătate, mi-am ascultat bătăile regulate ale inimii și-am făcut primul pas spre sanctuarul meu, apoi al doilea, apoi următorul...

Cred că am adormit fără să vreau să-mi fie dor de nimeni, acel somn profund al omului atît de aproape de moarte, atît de departe de zbaterile tuturor. Știu doar că ploaia reîncepuse în rafale puternice, așternînd muzica ei din ce în ce mai grăbită peste oraș.

Ada

În sfîrșit o găsisem. Din noaptea aceea de sînziene trecuseră două săptămini. Nici un telefon. Nici un alt semn. Eram îngrijorată.

Am rămas însă șocată cînd mi-a deschis ușa. Pletele Adei dispăruseră și-n fața figurii mele împietrite cu ochii mari, neclintiți, prietena mea începu să rîdă. Mă prinse de mînă și mă trase înăuntru. M-am așezat pe un scaun și-am început s-o măsor, intrigată, supărată, apoi critic i-am spus: „Parcă ești o capră blondă", căci se și vopsise. Aceasta o făcu să rîdă și mai tare. „Bine, dar de ce?!" nu mă puteam obișnui eu. „Pentru că acolo unde voi ajunge eu este foarte cald, pentru că m-am săturat să port părul lung și cred că mi se potrivește imaginea asta cu ceea ce am de gînd să fac acum." Ce-ai de gînd să faci acum?

Nu știu dacă i se potrivea, de patru ani însă, de cînd o cunoșteam eu pe Ada, mă obișnuise cu o anumită privire, cu o anumită blîndețe a gesturilor, cu o anumită voce caldă, înțelegătoare. Nu o auzisem niciodată țipînd, sau măcar ridicînd tonul, nu știam să se fi certat cu cineva, rareori o văzusem încruntată, deseori însă plîngînd. Cunoșteam, mai ales, tonalitatea cea mai joasă a vocii ei, cea a confesiunilor de dormitor cînd îmi împărtășise multe taine, multe tristeți, iar eu, pentru că nu știam pe atunci cum să i le alung, o mîngîiam pe părul negru sau mă jucam cu buclele ei mari pînă cînd adormea. Pe mine mă îmblînzea de

multe ori, căci spre deosebire de ea eram iute la mînie și cele mai mărunte fleacuri îmi declanșau crize de furie pe care Ada le suportase de cîteva ori fără să crîcnească. Mă lăsa în pace să-mi descarc dracii pe ea, toate revoltele mele, tot ce mi se părea nedrept pe pămînt, tot ce mă murdărea, tot ce mă necăjea. Fuma liniștită fără să clipească, poate se gîndea la ale ei, cine știe, dar îmi dădea voie să-njur, să dau din mîini și apoi îmi spunea exact cel mai nepotrivit lucru care-mi închidea gura sau lua un creion și-mi scria o poezie. Asta mă zăpăcea cel mai tare. Acum era de-ajuns să-mi pună mîna pe umăr. Avea degete lungi, puternice, terapeutice. O singură mîngîiere și dispăreau multe rele. O singură îmbrățișare de-a ei și reîntoarcerea în matcă.

Ce dracu' se întîmpla însă acum? Și ce-avea de gînd să facă? Știu, știu, pleca departe, era foarte bine asta, dar ce erau motivele alea stupide pe care mi le servise? Ce imagine? Ce potrivealã? Mai avea puțin și-mi spunea că are și impresar.

Ne-am așezat, ca de-atîtea ori de altfel, în fața unei cești aburinde de cafea. Eu intrigată. Ea amuzată. Nu, nu puteam pur și simplu să mă obișnuiesc cu noul ei *look*. Un ciuf blond, zburătăcit în toate părțile, ochii ăștia care-i jucau vesel în cap, parcă și tenul ei căpătase o culoare măslinie, compactă. „Nu ești tu asta, ce-ți veni?" Zîmbea. Deținea în acel moment un secret pe care nu voia să mi-l împărtășească.

Era pornită să facă multe schimbări. Oho, asta era clar! Se copseseră în interiorul ei hotărîri decisive, știam că nimic n-o va mai putea întoarce din drum. Era o prăpastie uriașă între Ada pe care o lăsasem în urmă acum un an, acea învățătoare liniștită, cu nasul în materiale didactice și caiete de teme, și această Ada încrezătoare, inconștientă în curajul ei. Ah, cum

recunoșteam această frumoasă inconștiență, această nebunie a plecării, această fericire a evadării dintr-un spațiu îngust, mărunt, într-o lume fără limite, fără certitudini, fără siguranță! Și totuși, dintre toți, eu ar fi trebuit s-o înțeleg cel mai bine, sufeream și eu de claustrofobie...

„Mă Ada, mă! Sînt prea multe dintr-o dată. Lasă-ne și tu mai ușor, nu ne mai da atîtea palpitații..." Iar începură să-i joace ochii în cap și știam cît de fericită este după cît de repede trecea timpul, după cum se apropia implacabilă ziua plecării. Dădu din umeri: „Nu mă pot abține, fată dragă, îmi vine o idee și nu mă mai poate opri nimeni să o pun în aplicare. Dintr-o dată nu mai trebuie să dau socoteală nimănui." Oare pînă acum dăduse cuiva? Era destul de liberă, de altfel, nu știam să-i fi impus cineva vreun model de comportament, chiar și-n cancelarie, o cancelarie dintr-o școală anume, ce contează, nu sînt toate la fel? Era locul unde ne cunoscuserăm noi două, proaspete învățătoare pornite pe treabă, eu visam să cuceresc lumea, ea să se mărite cu Gelu, un tip anost, dar cu niște ochi curați, albaștri și blînzi, genul de tip pe care te puteai baza, dar cu care nu prea-ți trecea prin cap să faci tîmpenii pe care să le povestești la bătrînețe.

Ceea ce ne-a legat însă atunci, pe holurile alea întunecate și lungi, cu pardoseala mereu lucioasă, cu dîrele de teu din pauze, au fost lejeritatea cu care ne-am apropiat una de cealaltă, ochiul meu critic aruncat pe deasupra cîtorva profesoare șleampete, urechea mea zgîriată de aceleași bîrfe despre vecine, salarii proaste și mereu văicăreala asta de bucătărie, din care nu lipseau murăturile puse la borcan pentru iarnă, menopauza la ordinea zilei și nici un fel de intimitate a familiei proprii. Bărbații lor erau ai tuturor, știam

ce șosete le plac ălora, ce cuminți le sînt copiii, ce deștepți, ce mobilă ieftină și-au cumpărat în ultimul an și cîte rate mai au pînă cînd va deveni definitiv a lor. Un cumul de lucruri și oameni pe care eu nu aveam timp să-i cunosc. Cuvintele treceau în zbor, ca un vuiet febril, pe lîngă mine, absentă la tot.

Mă retrăsesem în ziua aceea într-un colț al fumoarului și deschisesem fereastra spre stradă. Atunci s-a apropiat de mine Ada. M-a pălit mai întîi mirosul ei, un parfum verde-crud, de unde și impresia că venea de undeva de-afară, din crengile castanului din fața ferestrei. L-am inspirat puternic în plămîni și, deși eram în plină toamnă, am avut o clipă senzația că-ncepe primăvara.

„Pot să stau puțin cu tine? Eu sînt Ada." M-am întors pentru prima dată către ea. O fată înaltă, voluptuoasă, cu buze mici, dar groase, senzuale și mereu umede, trăsături neregulate, un nas pronunțat, cu nări fremătînd de viață, ca un mînz tînăr, de rasă, și niște ochi calzi, expresivi, cu gene lungi, cu pleoape grele, care aveau o formă ciudată și clipeau foarte rar. Ochi de egipteancă. Un ten perfect și ghiceam o claie uriașă de păr sub un coc cuminte, prins la spate. Nu era frumoasă, dar avea un aer interesant, străin, în tenul ei, mai ales, lucea o lumină mată, stranie, parcă toate lucrurile, toți oamenii se reflectau în această lumină plastifiată.

Mai tîrziu, în nopțile mele întunecate și reci de la marginea mării, punînd distanță între întîmplări, aveam să-mi amintesc această primă întîlnire. Poate depărtarea de Ada, poate dorul, poate dorința de a mă gîndi cu drag la cineva, dăduseră acelei clipe un farmec aparte. Acum știu sigur că lumina de pe chipul ei o împrumutase de la frunzele castanului sau de la

soarele de dimineață din acel septembrie îndepărtat. Părea că întreaga lume îi mîngîie pometii.

Ada, în momentul acela, era doar mulțumită că avea un post bun, în orășelul ei de provincie, și că poate să-și ajute mama la greutățile casei și că poate să-și întrețină sora mai mică, ce se născuse cu o boală aiurită. Nu știam toate astea atunci, nu prinsesem în ochii ei decît un aer cumplit de autosuficiență. Am avut pe loc nestăvilita dorință de a i-l distruge. Era prea mulțumită cu viața ei. Mi se părea anormal asta la o tipă de 21 de ani.

Eu, în schimb, eram nesociabilă și făceam pe naiva. Zîmbeam scurt muierilor din cancelarie a bună dimineața, dar asta și pentru că mușchii mei faciali își cunoșteau traiectoria, astfel mai mereu colțurile gurii mele se ridicau într-un rictus amar. Mă îmbrăcam lălîu ca să par mai grasă, aveam o coafură ciudată, ciuntită cu foarfeca de croitorie a mamei mele, făcută tot dintr-un acces de furie și revoltă, dar și, probabil, dintr-un impuls copilăresc de a mă deosebi de fețele acelea palide din învățămînt, croite parcă după același calapod tern, care se îmbrăcau numai în tonuri maronii și gri și-și atîrnau la gît o eșarfă asortată ca să dea ceva clasă sărăciei lor.

Între timp lucurile se schimbaseră radical. „Ada", am întrebat-o eu, „tu mai ții minte cum eram noi cînd ne-am cunoscut?" Clipea la fel de rar și tot așa răsucea țigara între degete înainte de a răspunde, ca și cum ar fi vrut să savureze momentul acela de cotrobăire prin amintiri. Un trecut valoros, în care și-a închis mereu perlele memoriei. O scoică la care a revenit chiar și atunci cînd bunăstarea și mulțumirea profesională i-au pecetluit ca o aură dezrădăcinarea. „Da, țin minte", și zîmbi cu duioșie, „tu erai mică, ciufulită și păreai

inofensivă, eu eram aranjată, somptuoasă și motivată să plac tuturor. Te simțeai prinsă în capcană, parcă erai o fiară sălbatică, nevoită să facă sluj la circ, și asta te umplea de furie."

„Hm, ai simțit tu asta de la început?" Nu prea îmi venea să cred. „Da, poți să stai lîngă mine, dar ai grijă, nu te amesteca prea tare cu gloata asta", i-am spus eu atunci. Atît. Și n-am mai scos o vorbă, ne-am lăsat scăldate în ploaia aceea de lumină verzui-aurie, ca și cum am fi fost absorbite de o capsulă ovală, străvezie, ca o folie protectoare, în care plonjasem nu se știe cum amîndouă, de parcă așa ar fi trebuit să fie lucrurile, încă de la începutul timpurilor.

Ea și-a sprijinit coatele de pervazul ferestrei, dezvelind niște brațe rotunde, sănătoase, eu mi-am prins capul în palme și-am stat mult timp așa, fără să scoatem nici măcar un oftat. Știu că am măsurat-o cu coada ochiului. Am intuit, după privirea pierdută undeva în interior, că sub calmul ei aparent se ascund multe trăiri vulcanice, că autosuficiența aceea era doar o mască. Iată că și ea mă studiase în fugă sau tot cu coada ochiului. Tot fără un cuvînt a întins pachetul ei de țigări, m-am servit fără să-i mulțumesc, de parcă era firesc gestul acesta între noi.

Așa a început prietenia noastră, fără întrebări, fără cuvinte, fără politeturi, în mulțumirea ei provincială, în cinismul meu ascuns sub o frumoasă nepăsare.

Am aflat apoi cît de tare era ea iubită de un oarecare Gelu, barman într-o magherniță din colțul unei străzi. „Hai să ți-l arăt", mi-a zis tot în ziua aceea, ca și cum ar fi avut un trofeu prețios pe care trebuia să-l împărtășească imediat cu mine, ridicată pe loc la rangul de cea mai bună prietenă. Ca de-atîtea ori cînd cineva mă lua foarte repede cu doleanțele sale, n-am

avut timp să mă împotrivesc. De altfel, nu prea aveam mare lucru de făcut în ziua aceea. Așa că ne-am luat gențile de învățătoare, mari și pline de hîrțoage, și am luat-o lipa-lip pe dîmburile, pe alocuri pietruite, ale orașului.

Am dat buzna în barul lui Gelu. Sau, mă rog, în barul în care acesta era barman. Ada s-a îndreptat spre el și i-a lipit o ventuză pasională pe buze. Am auzit cum li se desprind buzele din țocăitura aceea zgomotoasă. Eu mă așezasem deja într-un loc umbros, pe un scaun mic, la o măsuță joasă de lemn. Mi-am trecut degetele prin păr, am oftat plictisită oarecum și i-am privit din penumbră. Totul în ființa lui Gelu se dezmembra molatec, avea gesturi de muiere. Sărea în sus servil, bărbat gingaș, la cheremul nostru, de fiecare dată cînd aveam nevoie de ceva, bine, mai adu-mi o cafea, îl dezlipeam eu de la locul lui și el se ridica. După a treia cafea și al treilea „Ce să vă mai aduc?", zău dacă mai voiam ceva în afară de să plec mai repede din maghernița aia cu scaune pitice si mese și mai pitice, în care mă simțeam ca Albă ca Zăpada în scorbura spiridușilor pădurii. Gelu zîmbea tot timpul și era îndrăgostit ca un bou de Ada. Efectiv, ca un bou. Nimic real, tulburător, în asta. Și s-a dovedit mai tîrziu că din faza asta n-a mai evoluat. Cum pot fi eu prietenă cu una care este iubită de așa ceva? m-am întrebat. Dar Ada, ca să pecetluiască legătura dintre noi, chiar cînd mă hotărîsem s-o tai pe ușă, inventînd în sinea mea tot felul de probleme urgente, mi-a șoptit repede la ureche, atît de aproape încît i-am simțit vibrația limbii ca un șuier: „Hai să ne cărăm de-aici. Dacă-l mai pup o dată pe ăsta mă transform în zahăr candel". Mi-a devenit pe loc dragă. Am chicotit în sinea mea și mi-am strîns lucrurile. În zece secunde eram în stradă. Și în

zece minute ajungeam în grădina mea. Ca să ne despărțim după zece ore. Ce naiba am tot pălăvrăgit timp de zece ore? Zău dacă mai țin minte.

În anul ăla toamna ne-a aparținut doar nouă. N-am știut de nimeni altcineva. Eram cînd în sanctuarul meu, cînd în budoarul ei. Fugeam de lume în grădina mea și, la răcoarea bolților lemnoase, ne descopeream una pe alta. Ca un făcut, avuseserăm lecturi comune, profesori comuni, cafenele preferate prin Constanța, dar niciodată nu ne loviserăm în liceu una de alta, de parcă nu venise vremea sau nu era potrivit să ne cunoaștem încă. Dar acum lumile se schimbau, stelele ne erau favorabile și le număram noaptea în spatele grădinii mele, răsturnate pe o căpiță aspră de fîn.

Într-o zi, în timp ce-i povesteam de primul meu amor platonic, un anume Eduard cu care mă vedeam pe vremea liceului prin cofetăria Ghiocel din Constanța și cu care mă iubeam prin scrisori în vacanțele de vară, a avut o tresărire stranie și m-a strîns puternic de braț. „Hei, ce-ai pățit?", m-am încruntat eu, crezînd că are vreo crampă, ceva, sau un cîrcel o asmuțise așa deodată asupra mea. Și-a dat cu mîna peste frunte: „Băi gagico, știi ceva? Tu citești Eliade?" Ce rahat de legătura avea asta cu Eduard ăla, cu liceul, cu cofetăriile și cu amorul meu platonic? Bineînțeles că am citit Eliade. Cine n-a făcut-o?" „Are, are..." și-a început să rîdă. „E scris în stele, noi trebuia să ne întîlnim." Aha! Găsise cu vreo patru ani înainte de a mă cunoaște o scrisoare a mea, de fapt, o ciornă, într-o carte pe care o împrumutase de la bibliotecă. „Ce carte?" am întrebat-o eu. Firește Eliade, firește *Noaptea de sînziene*, care noapte de sînziene e foarte simbolică pentru ea, îmi explicase atunci. Normal, i-o recomandase Karin. „E noaptea

mea și a lui Karin", a completat, iar eu am răsucit ochii în cap, „și oricît de certați am fi, e un pact între noi s-o petrecem împreună. Și, vezi tu, scrisoarea aia pe care am găsit-o acolo, în *Noaptea de sînziene* a lui Eliade, a fost ca un semn pentru mine și am păstrat-o și nu știu de ce mi-am dorit s-o cunosc pe tipa care a așternut rîndurile acelea. Și... ei bine, iată-te înaintea mea."

M-am uitat la ea și am crezut pe moment că s-a țăcănit. Am luat o distanță apreciabilă față de ea și-am început s-o bombardez cu întrebări logice. „Ce scrisoare? Ce noapte de sînziene? Ce-s cu balivernele astea? Și de unde știi că e scrisoarea mea?" „Știu", mi-a zis ea senină, „începe așa: Dragă Eduard". „Să mor și nu altceva, tu ești mai nebună decît mine".

Dar a doua zi mi-a adus scrisoarea. De fapt erau niște foi îngălbenite dintr-un repertoriu, din vremea cînd încă zdrăngăneam la vioară. Am recunoscut scrisul meu mărunt la acea vreme și rîndurile pe care i le scriam frumoasei mele iubiri platonice. O iubire literară. Se pare că mă despărțeam de el și că toată tărășenia asta picase sub ochii Adei. M-am minunat o săptămînă de toată chestia. Pe urmă am uitat. Acum, în timp ce scriu povestea Adei, iar mă minunez. Se pare că eram pe-atunci sub influența misterioasă a unor semne, sau mai degrabă de-abia acum îmi dau seama de greutatea semnificațiilor lor.

Au trecut alți șase ani de la întîmplările pe care le povestesc, și toate aceste mici urme, după miile de ore care-au trecut peste mine, capătă înțelesuri mult mai adînci. Parcă aș fi într-o matrice, iar eu doar un simplu

nod al cărui rol e doar să dezlege alte noduri și să le pună cumva pe linia lor dreaptă. Ar fi fost de-ajuns ca într-o singură zi să nu aleg cum trebuie sau să nu-mi urmez firul întortocheat al alegerilor mele, să mă las înecată în malaxorul egoismului și toate celelalte întîmplări chiar că nu și-ar mai fi avut sensul. Dar ce știam noi atunci? Ne bucuram doar să ne întîlnim și să aberăm cu patetism despre... mai știu eu despre ce?

Mama ne aducea șuberecuri calde și ayran, iar Ada făcea o hărmălaie de nedescris. Îi plăceau la nebunie șuberecurile mamei mele. Apoi, printre îmbucături, cu sclipiri de lăcomie în ochi, pălăvrăgeam ca vrăbiile despre minunații oameni pe care-i vom cunoaște cînd vom pleca de-acasă. Cu timpul, Adei i-au ieșit din cap gărgăunii de măritiș cu Gelu. Asta devenea din ce în ce mai sigur, foarte sigur... eu eram total împotriva căsniciei, nu a ei în particular, ci așa în general, încă mai sînt, și deja îi creionasem viața care o aștepta lîngă barmanul ei. Rîdeam de ea pînă făceam cocoloși în gît. „Închipuie-ți cum o să vină el acasă, cu burtica aia a lui albă, dîrdîitoare, și cum o să te întrebe: mami, (neapărat „mami", altfel nu se discută!) ce-avem de mîncare? Tu, gravidă a treia oară, și, de fapt, gravidă cu tripleți, vei răsuci cu măiestrie un polonic în mîna stîngă, îl vei învîrti într-o oală în care va fierbe o tocăniță de cartofi sau de mazăre sau de ce vrea Gelu Românu', și cu cea dreaptă îți vei mîngîia burtica. Sub pielea bine întinsă, cu buricul gata să explodeze de la loviturile tripleților, vei spune în sinea ta: lasă, măcar voi veți vedea lumea, o să am eu grijă de acest lucru. O să vă îmbîcsesc mintea cu povești, puii mamei. Gelule, vei răcni printre aburii tocanei, treci și pune-ți singur de mîncare, trebuie să merg la budă. Mă apasă

vezica. Și, în fapt, numai acolo, numai atît timp vei mai putea să citești o carte despre marile iubiri, despre marile aventuri, despre lumile pe care nu vei mai apuca să le cunoști fiindcă va trebui să-ți hrănești bărbatul, să-i umfli stomacul, ca mai apoi el să doarmă liniștit, după trei-patru rîgîituri pline de satisfacție. Cinci minute sau zece. Atît. Timp în care nu vei reuși să citești decît maximum o pagină. Și asta dacă nu vei fi întreruptă de răcnetele lui Gelu care și-a dat singur cu polonicul peste mînuțe spărgînd și farfuria, cadou de la nuntă. Ha! Ce zici de perspectiva asta? Gîndește-te, într-un an vei reuși în sfîrșit să termini o carte de 400 de pagini."

„Ești tembelă rău" și rîdea cu lacrimi. Credeam că nu aveau nici un efect scenariile astea, căci ea se liniștea repede și întindea mîna după cîrcei de viță de vie sau după cel mai necopt ciorchine și spărgea boabele de struguri acri între dinții ei albi. „Cum poți să mănînci acriturile alea?" mă strîmbam de fiecare dată cînd auzeam cum îi pocnesc strugurii în cerul gurii. Mi se strepezeau dinții, îmi scîrțîia stomacul. Iar în văzduh mirosea a pămînt reavăn, de toamnă pe sfîrșite, și de frunze arse, fumul ieșea din pîntecele grădinii, însemările erau umede, apusurile trandafirii cădeau din belșug peste roșiile din grădină, stropitorile țîșneau șrrr șrrrr pe lîngă noi... ore în șir, ore în șir... visam pe sub bolți...

Întotdeauna a știut cînd să vină și cînd să plece din grădina mea cu crini imperiali și ciorchini de struguri necopți. Ada, Ada mea... Într-un fel, încă am rămas fetele acelea care, de fiecare dată cînd cădea o stea, și am văzut atîtea căzînd în orășelul nostru de provincie,

în nopțile de vară, în căpița de fîn, ne-am pus repetat aceleași dorințe, cu brațul sub cap ne-am pus atîtea dorințe, chiar dacă superstiția în sine mie mi se părea o tîmpenie. Ada își dorea să fie iubită. Ăsta a fost visul ei.

Unii se pricepeau în vremea aceea al naibii de mult la iubit, alții la clădit castele, unora le curgea fața dacă nu și-o acopereau cu rimel și alte pomade închipuite, alții găseau că e mult mai lesne să rumegi iarba în colțul gurii. Nouă ne plăcea din cînd în cînd să stăm cu fundul pe caldarîm și să fumăm.

Era o magie în toate astea. Să știi despre visurile cuiva și să le vezi apoi împlinite. Să apuci să trăiești și să împarți cu prietenii tăi ceea ce le-ai șoptit nopți la rînd în grădina cu bolți adînci. Erau doar nopți și după-amieze lenețe care treceau ca și cum s-ar putea întîmpla toate astea... Dar erau rostite dorințele acelea pînă în cele mai mici detalii. Pe alea le-am ținut eu minte... și nu înțeleg cum...

Cînd m-am întors pentru a doua oară în oraș, nu ne-am mai permis asta. Timpul visării se oprise undeva între două plecări, între două gări, între două aeroporturi.

Nu înțeleg cum de-am uitat chestii cu adevărat nasoale și mă leg acum de flashurile astea. Cînd Ada a stat într-o altă după-amiază cu fundul pe masa din bucătăria ei și și-a pictat unghiile de la picioare și avea părul ud și-i atîrna o șuviță răzleață de sub turbanul făcut din prosop. Cînd, tot atunci, o parte din halat i-a dezvelit un sîn alb ca o petală de narcisă și i-am zărit

sfîrcul roz de m-am zăpăcit și-am plecat acasă. Cînd Ada a plîns de atîtea ori pe umărul meu și parcă îi simt și acum umezeala sărată pe piele, mă Zburlici, mă, așa-mi spunea... Dar asta pentru că aveam doar părul zburlit și roșcovan... Cînd ne-am plimbat printre morminte... Cînd am asistat la izgonirea unei femei însărcinate din poarta spitalului și ne-am revoltat în așa hal încît am ridicat palierul de urgențe în picioare și am amenințat eu că îi voi da la ziar pe toți, scuipînd un reportaj, și că de mîine nici o asistentă împuțită nu va mai avea măcar o bucată de ciocolată drept șpagă pentru atenție, iar Ada, pentru că nu știa cu ce să amenințe, a cotrobăit prin geantă și, scoțîndu-și pila de unghii, a zbierat că și-o vîră în grumaz și am crezut-o în stare, și furia uneia alimenta furia celeilalte, dar pe gravida aia nu o cunoșteam, nu știam cine era, dar era așa, o chestie umană, să facem ceva pentru un copil care stătea să se nască, dar nu avea loc de ignoranța și nesimțirea unor asistente pentru că fuseseră prinse în postul Paștelui și fuseseră deranjate din ciocnitul ouălor roșii... Cînd, după aceea, tot sub bolta viței de vie am stat la taclale cu mama și mama era fericită cînd îi povesteam tîmpeniile astea... Și cît de fericită ar fi dacă m-aș întoarce mîine acasă. Cît de fericită era atunci că mă întorsesem acasă... la fel și Ada, care nu plecase încă, dar nici mult nu mai avea...

Eu, în schimb, aveam în cîrcă la vremea respectivă niște iubiri neîmplinite și îmi vuiau frenetic prin golul dintre coaste cum se pricepeau ele mai bine să vuiască. Cu un urlet negru, din cînd în cînd, fiara urii care pusese stăpînire pe neliniștile mele se trezea din amorțeală și-și relua cu fiecare zi și mai abitir chemările către necunoscut. Lucrurile nu se schimbaseră deloc nici acum, cu reîntoarcerea mea. Ori îmi pierdeam eu

prea subit interesul pentru iubiții mei și retezam continuarea unei bucăți de amor, oprind-o la stadiul de aventură, de teamă să nu mă oprească cineva din drumul meu, ori mă urmărea nătîng dorul de ducă și dădeam roată odăii ca o lupoaică închisă în cușcă. Cîteodată dezvoltam cu Ada și astfel de probleme. „Ce dracu' nu-ți ajunge?" mă întreba uneori exasperată. „Stai într-un loc." Nu-mi ajungea nimic. Nici cerul, nici pămîntul. Timpul... nu mai zic. Cum să mă mulțumească un simplu bărbat?

Bineînțeles, ea aducea iar vorba despre Karin. I se părea un bărbat remarcabil, deosebit. Îl iubea. Îi spuneam franc, scurt și oarecum destul de rece în cruzimea mea, că nu-i Napoleon, nici măcar Andrei Gheorghe. Spre deosebire de ea, nu puteam iubi oamenii care-și aminteau de mine numai în pasele lor proaste și mă uitau mai apoi destul de repede cînd le mergea bine. Mă feream de astfel de indivizi, ajunsesem să-i miros, să-i intuiesc după tonul vocii, după nuanțele zîmbetului, depistam imediat o notă discordantă în glasul lor. Tot ce-mi suna fals îmi provoca repulsie. Nu-i spusesem Adei niciodată, căci nu ne băgăm în treburile sentimentale ale celeilalte, dar Karin era construit astfel, iar pentru mine, pînă la proba contrarie, nu era decît un simplu om cu mii de măști, toate transparente. Eram prea dură sau prea necoaptă, nu mai știu. Am pierdut memoria acelei furii cu care umblam dezlînată prin lume. Ada zîmbea mereu, tot fără să se revolte, ca și cum ar fi știut că va veni o vreme cînd toate astea vor dispărea.

„Pe unde-ai umblat? Știi de cînd vreau să dau de tine?" am întrebat-o atunci, în după-amiaza aceea. Mi-a explicat în amănunțime toate problemele ei legate de acte, fișe medicale, asigurări sociale. „Mi-a fost teamă

că pleci fără să-ți iei rămas bun." Eu așa făcusem anul trecut, nu simțisem nevoia să îmbrățișez cu drag pe nimeni. „Ei, dar ce, tu crezi că eu sînt Zburlici?" a rîs ea. Nu-mi reproșa nimic și-acum cînd scriu toate astea, cînd am atît de vie în fața ochilor imaginea ei, cînd ea e atît de departe, atît de al dracului de departe, îmi dau seama pentru prima dată că Ada nu mi-a reproșat niciodată nimic, deși au fost poate zile în care am supărat-o cu mofturile mele copilărești, cu toanele mele, cu capriciile și îmbufnelile mele atotștiutoare, cînd plină de tot felul de nevroze îmi descărcam energiile negative și deloc constructive pe umerii ei bruni. „Ești doar o mînă de om și te frămînți atît de mult" îmi spusese ea cu o zi înainte de a mă pierde în orașul de la marginea mării, într-o perioadă în care treceam iar printr-o furtună sentimentală provocată, firește, tot de scenariile paranoide din mintea mea, și mă luase în seara aceea la ea acasă, îmi dăduse să mănînc aproape cu forța și mă ținuse în brațe toată noaptea ca să nu tresar din vise murdare. Îmi mîngîiase sufletul rătăcit cu cuvinte calde. Iar eu plecasem a doua zi fără să mă uit în urmă. Așa știusem s-o răsplătesc. Iresponsabilitate.

Acum stăteam lejer în fața ei, cu genunchii la gură. Ada mă iertase de mult. „Spune-mi, Ada, măcar te vei mai întoarce?" „Sigur că mă voi întoarce", m-a asigurat ea. Dar de unde avea să știe? Dacă lumea în care pornea era mult mai interesantă decît asta în care trăiam noi, eu una nu vedeam rostul reîntoarcerii ei. Așa că i-am spus fără nici o urmă de îndoială: „Nu te mai întoarce, mă, din drumul tău!" Apoi, ca s-o tachinez, i-am amintit: „Mai știi cînd voiai să te măriți cu Gelu?" Am chicotit și am înghiontit-o cu cotul. Dacă s-ar fi întîmplat asta ar fi fost pentru ea o călătorie fără întoarcere, un drum închis. O cușcă. Simțeam că Ada nu va mai

veni înapoi decît poate într-o vacanță, ceva, așa cum știusem multe lucruri, ca de exemplu că Gelu nu i se potrivea.

„Dacă nu erai tu", îmi spuse ea, „poate că acum eram la casa mea. Ai tu idee cît de mult inciți la dezordine?" Oare mi se făcuse un compliment? Nu eram prea sigură. „Nu-mi pare rău. Am timp să fiu nevastă. O fac însă după ce văd lumea. Ai avut dreptate. M-am gîndit mult la ce scenarii îmi făceai tu în grădină, știi? Și mi-am dat seama că nu-mi ajunge nici mie nimic." Am recunoscut atunci puțină teamă în vocea ei, multă nesiguranță. Nu-i este deloc ușor să plece, dar și-a impus hotărîrea asta și nu vrea ca cineva s-o înduplece. Bine, dar dacă era nevoie, eu aș fi fost prima care să-i dea un șut în fund ca să se miște din calmul ăsta morbid și provincial, unde timpul plutea pe străduțele pietruite, ca o baltă stătută. „Ada, pe mine nu mă păcălești. Ți-e frică puțin, nu?" M-a privit cald cum numai ea știa s-o facă. Avea genele umede, privirea blajină, zîmbetul timid. A dat ușor din cap, un gest nou pe care nu i-l cunoșteam. Am recunoscut și un pic de ciudă în forul meu interior. Uite, uite, ea pleca și cît de departe, și cît de singură, iar eu încă mă zbăteam în balta asta lipicioasă.

Mi-am dezmorțit genunchii, întinzîndu-mi picioarele ca o pisică leneșă și mi-am sprijinit bărbia în palmă s-o privesc mai bine. Nu știu din ce motiv eram omul pe care-l admira cel mai tare. După Karin, bineînțeles. Poate că-mi urmase exemplul inconștient de a le da dracului pe toate atunci cînd lucrurile nu mai mergeau în nici o direcție. Să întorci spatele tuturor, fără regrete și fără scrupule. Să-i ștergi din memorie pe unii. Și asta, definitiv, atît de definitiv, încît să nu-i mai recunoști pe stradă și să refuzi orice amintire pe care ai împăr-

țit-o cu ei. Ada părea că așteaptă un cuvînt, o încurajare din partea mea. Poate acesta era modul ei de a se desprinde de toate, și dorința era mai mare decît teama, curiozitatea mai adîncă decît rutina zilnică. Avea însă nevoie de sclipirile alea drăcești din irișii mei și părea că nu le mai găsește. Mă tot scruta cu privirea.

„Du-te, mă Ada, cu inima deschisă și nu te mai chinui atît. Nu te gîndi că lași pe cineva în urmă, în afară de mama ta. Dacă te întorci și mai găsești pe cineva care să te aștepte, e bine. Cu acela să mergi mai departe, sau poate să rămîi lîngă el. Altfel, pe cine se pierde de tine, că o face acum sau mai tîrziu, lasă-l acolo în uitare și nu-ți face probleme, nu-ți pierde tu timpul gîndindu-te unde ai greșit." I-am luat mîna într-ale mele. O mînă caldă, moale, m-am jucat cu buricele degetelor ei. Îmi dădeam seama că e pentru prima oară cînd rolurile se inversaseră. „Du-te, mă! Ce tot eziți? La naiba cu toate... hai că n-am cum să te încurajez mai mult de-atît. Știi foarte bine ce cred eu despre toate astea..."

Pînă în clipa aceea, ea fusese cea care-mi alina tristețile, toate melancoliile, căderile, poveștile mele pline de amarul neputințelor, neîmplinirea, mușcăturile din noapte, parcă eram un vîrcolac ce nu-și mai găsea starea, înghițeam iubiri, le șutuiam mai apoi de dragul singurătății, consumam bărbații la nivel mental și mă aruncam chioară, surdă, oarbă în acea apocalipsă a sufletului tot timpul nesătul de experimente și jocuri ce mă lăsau latră, aproape fără suflare. Avusesem tot timpul impresia, din cauza asta, că Ada e puternică, dar nu era. Nu știu cum de reușea să fie atît de calmă uneori, cine o învățase liniștea asta, de unde găsea tăria de a nu ridica vocea împotriva relelor,

de unde echilibrul, de unde compasiunea, de unde, cîteodată, resemnarea. Mă tot rodea să-i spun ceea ce se întîmplase în ultimele zile, dar pe de altă parte mă întrebam dacă nu-i mai bine să tac, la ce bun să-i întunec plecarea? Și s-o las să păstreze în sinea ei iluzia pe care i-o crease Karin de-a lungul timpului.

„Tu pe cine ai găsit aici cînd te-ai întors, Zburliciule?" îi jucau ei ochii sub pleoape, și am ghicit că voia să ajungă la un alt subiect, se aștepta să-i spun: „Pe Dan", trăia cu impresia că ar putea fi între noi o mare dragoste, ah, de ce își făcea ea atîtea iluzii în legătură cu amorurile mele, de ce era atît de dependentă de afectivitate, de ce vedea peste tot numai iubire împlinită?

Numai acum cîteva seri Karin al ei flirtase cu altcineva, pe aceeași terasă umbroasă, unde mă nimerisem cu o verișoară a mea și-i urmărisem vrăjeala plicticoasă, nici măcar schimbată, aceeași de demult, a tuturor bărbaților puși pe fapte solemne. Chiar în noaptea asta, deși o avertizasem și pe cealaltă în legătură cu ipocriziile lui Karin, avea o nouă întîlnire sub caisul care adăpostise atîtea flirturi, atîtea schimburi de priviri, atîtea despărțiri. Dar și atîta fericire caldă, molcomă...

Vezi că lui nu-i păsa că Ada pleacă, deși îi spusese de curînd c-o iubește cum n-a mai iubit niciodată vreo femeie. Puteam s-o contrazic oare pe Ada?! Individul acesta tocmai de-asta îi și spusese c-o iubește, gîndeam eu, ferm convinsă, pentru că plecarea ei nu-l mai obliga la nimic, cu asta încheia relația, fix ca un gentleman. Confesiunea asta însă îi zdruncinase Adei hotărîrile din temelii. În sfîrșit, urechile ei auziseră minciuna perfectă, cea pe care o aștepta de ani de zile. Cum puteam să-i dărîm iluziile chiar acum cînd atinseseră punctul culminant? Și totuși știam că mai devreme sau

mai tîrziu o voi face, credeam că trebuie să plece cu mințile limpezi.

„Pe cine ai găsit, mă? Spune-mi... Îmi spui?" sună jucăuș glasul ei. Am strîns ușor din buze, am făcut mutre comice, apoi am privit-o lung, cu acea cută adîncă dintre sprîncene, care apărea involuntar de fiecare dată cînd mă îndîrjeam să pătrund cu mintea ceva sau cînd nu-mi convenea altceva, și-am rostit cu hotărîre „Pe tine, mă proasto!". S-a lăsat o tăcere de-o clipă în bucătăria ei, pleoapele i-au căzut grele ca niște falduri măslinii, bărbia i-a coborît în piept și lacrimi rotunde i-au mîngîiat obrazul. Da, Ada era vulnerabilă la tandrețe, la blîndețe, nu era rezistentă la duioșii sau la atenții prea mari. Și asta pentru că nici ea nu avusese parte de ele atunci cînd ar fi trebuit. Crescuse sălbatică și furase din viață cu ambele mîini tot ce îi ieșise în cale.

Nu se aștepta la un astfel de răspuns, căci eu dispărusem anul trecut ca o ingrată, ignorasem existența ei ca și cum nu ne legaseră atîtea nebunii sau atîtea răutăți feminine, și golul pe care-l lăsasem în viața ei, în după-amiezile și înserările ei grele și-l umpluse cum a știut mai bine. Cu gînduri de plecare, mărturisise ea, cît mai departe. Cît mai de tot.

Fugisem atunci ca un animal rănit, să-mi ling bubele departe, în întunericul chiliei mele. O sihăstrie impusă. Mă gîndesc însă că dacă cineva m-ar fi luat de mînă și mi-ar fi risipit iluziile în care trăisem, poate că n-ar fi trebuit să-nghit atîtea minciuni și să le fac față acolo. Nu mai avusesem timp de siropuri și știu că prietena mea se simțise trădată, dar dacă nu plecam atunci rupînd-o brutal cu toți cei care mi-ar fi putut afecta deciziile, dacă n-aș fi crezut cu tărie că trebuie să-nțeleg răul ce mi se făcuse, ca să-l tai definitiv din

rădăcini tocmai din locul de unde pornise, toată viața mea ar fi fost compromisă. Îi explicasem toate astea Adei și multe altele, le pricepuse ea și mă iertase imediat, dar nu se așteptase la răspunsul acesta. Mă iubea fata asta cu trup stîncos și eram datoare prieteniei noastre să n-o las să trăiască în perfidia altora, să n-o las să creadă în ceva inexistent.

„Vino cu mine!" am luat hotărîrea pe loc, i-am șters lacrimile cu podul aspru al palmei mele. M-a privit curioasă, cu și mai multe temeri, fruntea ei s-a înnegurat dintr-o dată și s-a ridicat de la masă fără să-mi pună alte întrebări. Știa că ceva important o să se întîmple, speram doar să nu mă urască după aceea. Nu m-am gîndit c-o voi pune în dificultate pe verișoară-mea, dar o dată pentru totdeauna trebuia să afle una dintre ele pe cine a iubit atîta timp, iar cealaltă cu cine avea de-a face de-acum încolo. Pe de altă parte, eu nu puteam să-nchid ochii ca și cum nimic nelalocul lui nu se întîmplă în universul mărunțit de întîmplări al orașului. Mă săturasem să-nghit astfel de povești de coșmar care se credeau de dragoste și luau mereu o întorsătură urîtă.

Se-mbrăcă în grabă, aproape tremurînd. Creionul dermatograf desenă rapid un machiaj perfect, linia dreaptă cu care-și înnegri pleoapele era impecabilă, dar buzele ei cărnoase se strîmbară amar. Așteptam liniștită, urmărindu-i mișcările, și o stranie părere de rău îmi dădu peste cap hotărîrile. Fierbeam în interiorul meu ca o oală pusă la clocot mic, înciudată pe acest Karin pentru că mă punea în situația de a-l deconspira. „Ce se-ntîmplă, fată?" mă întrebă ea prin oglindă. „Despre ce este vorba? Spune-mi!" m-a somat aruncîndu-și nervos pe ea o fustă evazată la poale. M-am așezat la picioarele ei, în fața oglinzii, i-am

cuprins genunchii moi și, fără să clipesc, i-am spus scurt, scrîșnind dispreţuitor: „Iubitul tău, scumpul, nepreţuitul, incredibilul Karin are pe altcineva și nu e vorba de fosta lui logodnică, sau ce draci bălțați a fost individa aia pentru el. Nu mai contează acum că ți-a spus că ești singura femeie pe care-o iubește, vino doar cu mine..." Și-a trecut degetele prin părul scurt: „Bine, hai!" „ Oricum nu mai gîndea clar, avea o privire rătăcită, aproape că-i simțeam golul din stomac, durerea aceea neclară, vîjîiala din cap, bătăile speriate ale inimii, dar în același timp, ca o trezire la viață, o furie constructivă o puse pe picioare. N-o mai văzusem niciodată astfel, mi se părea că se ridică din morți. Trăsăturile chipului ei împietriră pe loc, nu mai avea nimic dintr-o egipteancă, ci mai degrabă dintr-un Sfinx trădat in propriu-i material din care fusese clădit.

Cheile îi zornăiră metalic în mîini. Închise ușa strîngînd din dinți și fălcile i se încleștară ermetic. Scrîșnetul ăsta îmi secă inima pînă-n prăsele. Un gest mecanic ce ne intră în obișnuință, îl facem fără să-l conștientizăm chiar și-n momentele de rătăcire, și-apoi căutăm în memorie, căci nu ne mai amintim cum am ajuns într-un anumit loc, ce forță exterioară ne-a împins pașii într-acolo sau de ce am vrut să ne facem rău aflînd adevărul. Pentru a trage linie? Pentru a pune punct? Ca s-o putem lua de la capăt?

Dar atît eu, cît și Ada nu puteam să ne continuăm drumul în viață pînă cînd nu înțelegeam cum am ajuns într-un punct crucial al existenței. Întotdeauna crezusem că numai din neatenție poți eșua. Eu așa făcusem. Dacă nu mi-ar fi păsat de Ada aș fi ascuns noua legătură a lui Karin, crescînd sigur în ochii alunecoși ai acestui individ care m-ar fi considerat în continuare o fată de treabă. Dar nu mai eram de mult o fată de

treabă, învățasem pe propria-mi piele să intru cu ghearele în carne vie, să storc bubele sufletului, pentru că știam că mai tîrziu, admițînd minciunile, complăcîndu-te în ele, ca într-un cuib veninos de șerpi, devenea din ce în ce mai dificil să te desprinzi și să ieși dintr-un cerc vicios, oricît de confortabil, de cald, de la adăpost părea el atunci cînd închideai ochii. Una peste alta însă, toată storcoșirea sufletului ducea la măsuri drastice și uneori măsurile astea nu le conveneau celor din jur. Nu mai aveau în capul cui să-și verse frustările, năduful, victimizarea, nenorocul, deprimările, tot ce era rău din propria lor vină. Și astfel echilibrul lor se strica, dar ce liniște se făcea deodată, cu dispariția acestor voci, ce liniște, doamne, în sfîrșit, atîta voluptuoasă liniște din care răsăreau unul cîte unul doar bulbii amintirilor plăcute, undeva, la ceas tîrziu de seară, cînd apusul se topea în ochii tăi încă oropsiți de visare... să visezi o viață bună, nu mai bună, doar bună...

Ne-am îndreptat cu pași mari și foarte repezi spre terasă. Am făcut tot acest drum fără să scoatem un cuvînt. Ada avea nevoie de o ultimă umilință ca să înțeleagă că plecarea ei era binevenită, că nu lasă pe nimeni în urmă de care să-i pese. E cel mai bine cînd pleci așa. Hotărîrile sînt de nestrămutat.

S-a oprit doar pentru cîteva minute, a intrat într-un magazin alimentar să-și cumpere țigări. Am așteptat-o afară, încercînd să mă conving că fac bine. Era toamnă. O toamnă zguduită de întîmplările de peste ocean. 11 septembrie. Catastrofele aeriene. World Trade Center. Toată nebunia. Se zvoneau că aeroporturile, că arabii, că petrolul... că teroarea... aici, în partea astalaltă a lumii, se întîmplau altfel de tragedii, atît de mărunte în comparație cu celelalte încît aproape că-mi venea

să rîd. Ce tîmpenie, într-adevăr! Ăia muriseră pe capete acolo, familiile erau îndoliate, tineri se aruncaseră de la înălțimi amețitoare și se făcuseră una cu asfaltul de teama flăcărilor, iar ăștia doi nu se puteau pune o dată de acord dacă se iubesc sau nu. Doi proști... Îmi pierdeam iar vremea de pomană... O așteptam pe Ada ca să ce? Să-i demonstrez că ăla n-o iubea? Și ce dracu' îmi păsa mie? Un alt avort amoros. Mi-am aprins o țigară. Măi, dar nu era treaba mea, mă încurcam eu în gînduri. Ce-mi veni? Abia atunci l-am observat pe Dan. Se îndrepta spre mine. Avea niște cărți sub braț. De unde mai apăruse și ăsta? El mai lipsea din toată tevatura. Bărbatul mă căutase acasă, dornic să ne întîlnim, să-mi aducă niște poeme de Ezra Pound, dar eu nu aveam acum chef de el. Și mai ales de poezie.

„Ce faci, turcoaico?" m-a abordat el. L-am măsurat încruntată. Nu cumva și lui i se părea normale anumite lucruri? Nu cumva avea și el îndrăgosteli de-o seară, două, și-apoi se-ntorcea să-și încarce bateriile cu energiile fetelor de treabă care-l primeau în viață fără întrebări?! Nu cumva îi păsa și lui mai mult de propria-i persoană decît de sentimentele celor cu care intra în contact direct?! Bineînțeles că da! Cum altfel ar fi putut fi prietenul lui Karin? Un pui de paranoia își întinsese iar aripile cenușii pe deasupra căpățînii mele. „Am treabă acum, nu pot sta la palavre cu tine", l-am repezit. A înțeles abia cînd a văzut-o pe Ada ieșind din magazin. „Unde mergeți așa hotărîte?" a avut el o vagă bănuială. „La Cais" i-am răspuns eu, fixîndu-l cu privirea.

M-a luat repede de braț și m-a tras cîțiva pași mai departe. Degetele lui puternice s-au înfipt în carnea mea și mi-au lăsat urme pe piele. Mă durea și m-am încruntat. Nu suport violența fizică, mai ales din partea

unui bărbat pe care l-am ținut în brațe. „Știi foarte bine că pe terasă se află Karin și cu verișoară-ta, Elis. De ce faci chestia asta?" mi-a întărit el bănuielile. M-am scuturat din strînsoarea lui și i-am șuierat printre dinți: „Da, marinare, știu. Și e timpul să mai afle cineva."

În momentul acela nu-mi păsa de el, mă enervase chiar grija asta constantă pe care toată lumea o avea pentru Karin. Și tot universul ăsta care conspira la împlinirea futaiurilor lui Karin, la acoperirea duplicităților lui Karin. Nu mi se părea justificată grija, așa că i-am întors rapid spatele. L-am lăsat să clipească nedumerit din gene. A rămas ca un prost în stradă cu poemele alea sub braț. Mă aștepta cineva care avea într-adevăr nevoie de mine. După ce și-a revenit din stupefacție, ne-a urmat ca o umbră, confuz, derutat, zăpăcit să afle că sînt o individă atît de cretină, de intrigantă, de ticăloasă.

Am urcat amîndouă scările terasei, sfidînd mulțimea de-acolo. M-a pălit în față un aer total de ipocrizie generală. Poate doar mi s-a părut, mai țin eu minte? Păsisem prima, așa că am fost nevoită să primesc din plin privirile tuturor. O beție generală. Cîțiva tineri care legumeau de ore în șir pe scaunele alea de plastic. Muzică portugheză. Flacăra lumînărilor luate de vînt. Aroma de vanilie. Umbre pe chip. Caisele pocneau pe umbrelele de Coca Cola. Scrumierele erau pline. Vîntul purta prin aer cenușa țigărilor o dată cu oftatul muribund al lumînărilor. Hei, aici! Înc-o bere! țipă cineva. Două duduițe cu bluze decoltate guițau nevrotic la glumele seci ale unui homosexual.

Karin fuma liniștit, încercînd s-o cucerească pe verișoară-mea cu manierele sale politicoase. Mai întîi mi-a zîmbit, dar imediat i-a înghețat mușchiul facial

într-un rînjet de cotoi prins cu labele în oala cu smîntînă. În spatele meu a recunoscut noua înfățișare a Adei. Ea părea dintr-o dată mai înaltă și privirea ei necunoscută, furibundă, injectată cu morfina trădării, l-a uimit. Cum adică?

Ada a prins din mers un scaun de plastic și l-a trîntit la masa prietenilor lui, aceeași din seara în care îi cunoscusem. Mi-am tras și eu unul și m-am așezat în fața lui. Mi-am prins capul între palme, obicei stupid, de care am scăpat între timp, și l-am privit tot timpul cît am stat acolo. Nu ne spusese nimeni să ne așezăm, dar nu aveam nevoie de invitații, totul se petrecuse prea repede să mai îndrăznească cineva să obiecteze. Am schimbat o ocheadă rapidă cu Elis, aceasta mi-a întors-o înapoi amuzată de situație, nu eram sigură că-nțelegea ce se-ntîmplă, mi se rupea de ea. Altă proastă care căzuse pradă unor vorbe mieroase. Ba chiar mă scotea și asta din sărite pentru că știa povestea smucită de amor dintre cei doi, și aveam vag impresia că o mîncase în fund să se bage unde nu-i fierbe oala. Ca și pe mine, de altfel. Ori... Karin era chiar bun în ce făcea, dar nu chiar atît de bun, de nu prevăzuse asta, ori... doar mizase pe discreția mea. Ha! Mare greșeală făcuse... Care discreție nu ar fi fost vreo problemă dacă acest bărbat mi-ar fi fost un prieten bun, vechi și-am fi împărțit împreună complicități tulburătoare. Pe cînd așa... da, dar împărțisem cu Elis... Oricum nimeni nu mai gîndea clar.

Pe terasă, la aceeași masă, se aflau două persoane care n-aveau nici o legătură cu aceste mărunte răfuieli zaharoase. O familie proaspăt înjugată la ham. Bărbatul povestea ceva probabil foarte vesel de rîdea de unul singur, iar Karin, din complezență, îi ținea isonul, deși se vedea de la o poștă că nu-i atent la aberațiile

aceluia, totuși zîmbea ca să dezamorseze o atmosferă prea încinsă. Totul mocnea înăuntru, aproape că puteam ghici ce gîndește fiecare, timpanele tuturor vibrau, totuși nimeni nu reacționa greșit, ceea ce mărea și mai mult tensiunea. O încordare căreia nimeni nu dorea să-i pună capăt, parcă chiar norii se zbîrciseră pe cer, stînd să alunece din senin pe chipurile noastre. Încă nu venise momentul, mi-aș fi dorit să se mai prelungească puțin ca să fiu sigură că întîlnirea asta va rămîne mult timp în memoria Adei. Știam ce-i fac, știam că doare, dar...

O altă seară perfectă. În aer pluteau atîtea sentimente pierdute, se destrămau fără nici o grabă, poate pentru totdeauna, ca un fular uzat de prea multă purtare, de prea multe ierni prin care trecuse. În privirile Adei era atîta furie, atîta tristețe. „Ce faci, Elis?" o întrebă ea pe verișoară-mea și vocea îi vibră un pic acuzator. „Fumez!" spuse aceasta din urmă, pe un ton impersonal, și scutură jarul stins în scrumieră. Un scurt duel verbal. În sfîrșit Ada renunțase la bunătate, își pierduse înțelegerea în fața egoismului celorlalți. Cinică, mă distram pe seama tuturor. Un hohot interior de răutate, dar nu gratuită... Mă distram oare? Nu mai știu, amintirea tremură ca o pată de umbră la soare.

Îmi amorțise mîna sub bărbie, așa cum lui Karin îi amorțise zîmbetul jilav pe buze tot încercînd să salveze aparențele. Nu fumam. Nu beam. Nu-mi mai păsa de nimeni. Cît de idioți sînt oamenii! Elis, în ciuda faptului că era atracția serii, își pierdea interesul pentru întîlnirea asta pentru care atît de evident se pregătise. Cine o pusese? Știa foarte bine că acest bărbat care trăia rănind pe toată lumea și rînjind pentru că i se păreau normale astfel de întîlniri era deja al alteia. Și nu era asta nici o problemă, că nu

conta pentru noi al cui bărbat era nu știu care. Însă era al uneia dintre noi. Cu Ada stătuse de atîtea ori la masa prieteniei. Și de atîtea ori îi auzise inima cum se deschide, cum scîrțîie, ce anume îi unge încăperile cordului, ce îi dilată sîngele, ce i-l contractă și ce-ar putea-o face să intre într-un colaps sentimental. Poate fără ieșire. De-aceea, la ora aia, singurul om pe care eu eram într-adevăr pornită era chiar verișoară-mea.

El fuma liniștit, fără dorințe. Probabil reușise să blocheze ceva în toată situația asta. Obrajii lui sănătoși se scofîlciră deodată. După două beri și trei țigări o oboseală se instalase în sfîrșit și pe trăsăturile lui.

Gata! Era de-ajuns! M-am întors către Ada și i-am șoptit: „Vrei să plecăm?" A încuviințat, dînd ușor din cap. S-a ridicat de pe scaun, și-a trecut obosită mîna prin păr, și-a smuls poșeta și-a plecat fără un cuvînt, întorcînd spatele tuturor. Karin n-a avut curajul s-o urmărească din priviri cum se-ndepărtează, deși poate era ultima dată cînd o vedea. Sau cel puțin, pentru foarte mult timp n-avea s-o mai strîngă în brațe. Încă mai simțea ciudata nevoie să pară indiferent, dar nici dac-ar fi vrut n-ar mai fi putut. Era prea tîrziu. Mi se făcuse greață. O greață statică, viscerală, urca din pîntece în grumaz, îmi venea să vomit cuvinte. Stăteam ca un zid între ei și totuși, chiar în momentul în care Ada se îndepărta și eșarfa ei bleu-verzui flutura în noapte, ca o pereche de aripi străvezii frînte, am întors capul spre el și l-am rugat din priviri să se ridice și să alerge după ea. N-a făcut-o.

Tîrziu, în noapte, în timp ce am terminat de împachetat ulimele fleacuri ale Adei, aceasta s-a așezat pe covor, la marginea patului și și-a plîns liniștită toată durerea de a iubi atîția ani fără rost. Opt la număr. „Opt ani, Zburlici, opt ani cu totul", îi luceau ei ochii

în lacrimi. Venise rîndul meu să-i pun mîna pe umăr și să-i spun: „Peste cîteva luni toate astea vor dispărea și vei ajunge la concluzia că de fapt așa trebuia să se-ntîmple"... Ce clișeu am putut să rostesc! O durea atît de tare că regretam totul. Mai bine aș... „Dar nu voiam să se-ntîmple așa... Meritam măcar o despărțire frumoasă", a izbucnit ea strîngînd între degete colțurile unei perne. „Putea să aștepte pînă plecam", și-a tras ea nasul. „Nu se-ntîmplă mereu așa cum vrem", și iar îi mîngîiam părul scurt. Știu că aceste cuvinte n-au alinat-o pe moment în nici un fel, că nu le-a crezut, așa cum nu crezuse multe întîmplări atît de evidente. Dar mai știu că în noaptea aceea s-au ivit multe hotărîri de-ale ei, că și-a regăsit, în timp, voința de a trăi și de a iubi din nou fără regrete.

S-a foit în așternut și-a suspinat pînă dimineața și în scurtele ei vise a tresărit și a suspinat de mai multe ori. Am vegheat-o să nu se prăbușească în somn, am ținut-o strîns de mijloc și i-am mîngîiat părul ciufulit, învelind-o peste noapte să n-o cuprindă febra. M-am gîndit la toată viața ei chinuită, se săturase de multe rele, iar dacă nu le arătase nimănui asta dovedea o mare tărie de caracter. Toate, luate grămadă, o motivaseră să plece spre alte orizonturi. Speram din tot sufletul să găsească o lume mai bună, în care oamenii nu se sfîșiau atît unii pe alții, în care sentimentele nu erau atît de încătușate în menghina lucidității. Scăpa, în sfîrșit, de invidiile unei cancelarii pline de cutre bătrîne, care-i comentau mișcările cu o satisfacție crudă, fără să le pese că uneori cuvintele pot lovi un suflet tînăr și-i pot modifica destinul dacă n-are destulă forță să le îngroape în nepăsare. Evada din acest oraș cu străzi poluate de istorii macabre, pleca departe de iubirile ei neîmplinite în care se zbătuse atît și se

sacrificase cu voluptate. Rămînea poate în amintirea unor copii cărora le dăduse aripi și sădise în ei dragostea pentru frumos, pentru nemărginire. Rămînea vie în mine, iar eu aveam să-i duc războaiele mai departe, pentru că nu suportam nedreptățile ce i se făcuseră. Nu i-am spus nimic din ce-am gîndit în noaptea aceea.

Dimineața am deschis fereastra. Aceeași toamnă aurie care ne-a apropiat cîndva a năvălit în camera Adei, aceeași lumină stranie, filtrată prin jaluzele, a mîngîiat tenul măsliniu al prietenei mele. Dormea încă obosită de atîtea trăiri. Am zîmbit cald, era timpul să se trezească, să plece și să-și clădească acum o nouă viață. Venise vremea să uite multe și să ia totul de la capăt. Nu mai era de mult fata aceea mulțumită care trebuia să se așeze la casa ei, alături de un soț grijuliu. S-a ridicat lent dintre pernele ei pufoase, primind în față căldura privirii mele.

Karin

După vreo trei luni de la plecarea Adei, Karin deveni blînd ca un miel și trist ca un greiere. Scîrțîia parcă din toate încheieturile, ofta des și din rărunchi. Nu mai avea femei, îl părăsiseră toate, sau el pe ele, nimic nu-i mai convenea, nimic nu-și mai dorea. Parcă se îngrășase un pic de-atîta stat pe spate, pe divan, cu ochii în crăpăturile tavanului și visînd la o viață calmă, bolîndă, fără ambiții prea mari. Poate din cînd în cînd un pescuit cu prietenii. „Atît îmi doresc. Ce, ți se pare mult?" mă scruta cu privirea. Dar era o întrebare retorică. „De cele mai multe ori stau cu o sticlă de bere destupată la marginea patului și am scrumiera plină de mucuri de țigară pe noptieră. Pot să stau așa ore în șir fără să mă gîndesc la nimic", îmi povestea el într-o după-amiază. „Nu mai are cine să mă deranjeze."

Din cînd în cînd, o dată la două zile, își prăjea niște semințe de soia ca să avem ce ronțăi și mă suna. „Hai să spargem semințe în fața blocului." Își trecea apoi mîna dreaptă peste burtă și se mîngîia tot minunîndu-se cum se mărește pe zi ce trece. O sictireală de toți, de toate. Aștepta un telefon care să-l anunțe că trebuie să se îmbarce. Poate reușea în sfîrșit să plece fără să lase nici el ceva în urmă. Tot ce avusese de pierdut, pierduse deja din nepăsare, indiferență sau din plictiseală. Sau pentru că nu-și mai bătuse capul. Acum tot din aceleași motive voia s-o ia din loc.

Nu aduceam niciodată vorba despre Ada. Știam că de-asta mă cheamă. Să-i spun ceva. Că e bine măcar. Sau că e, în sfîrșit, fericită. Eu tăceam cu încăpățînare, simțeam nevoia să mă roage. Îl pedepseam astfel pentru ignoranțele lui. Cumva însă pricepea ce-i fac și aștepta răbdător. Eu prelungeam și mai mult momentul. Abia cu jumătate de oră înainte să mă hotărăsc să plec, îi aruncam o veste despre ea, în treacăt, parcă din crăpătura ușii. El mă întorcea înapoi, făcea repede un ibric de cafea. Așa ne-am obișnuit unul cu altul. Nici nu mai știu cînd ne-am împrietenit. Îi ascultam dorurile și nu puteam să-i fac nimic, nu puteam să-l ajut cu nimic. Sadică, îmi spuneam, că așa îi trebuie. Că merita să sufere ca ultimul cîine.

Douăzeci și cinci de ani avusese o părere foarte bună despre el. „Da?" îl atacam eu. „Ce-ai făcut așa excepțional în viață?" „Dar tu ce-ai făcut?" îmi întorcea întrebarea. „Nimic. Numai că eu n-am o părere așa bună despre mine." „Dar nici despre alții", dorea el să-mi închidă gura. Aici avea dreptate.

„Să revenim la tine, îl aduceam eu pe calea cea bună. Nu de-asta m-ai chemat?" „Nu!" și lăsa privirea în dușumea. N-ar fi recunoscut nici de-al naibii că murea de dorul Adei. „Te-am chemat să mai stăm de vorbă". Ofta. Eu îl arătam cu degetul. Îl acuzam. El asculta fără să crîcnească. Dacă ăsta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru cîteva flashuri cu și despre Ada, pe care numai eu i le puteam oferi, fie!

„Să ne înțelegem", îl bombardam eu, „n-ai făcut nici o descoperire de senzație, nici măcar nu știi ce înseamnă viața de capul tău. Te-ai complăcut, în schimb, în

diverse situații penibile, ai luat comod ceea ce ți s-a oferit, ca și cum totul ți se cuvenea, pentru că tu erai Marele Karin, nu-i așa? Ai avut grijă, în schimb, să pari în ochii mediocri ai provinciei în care lîncezești drept un tip de treabă, politicos, neted la suprafață și spilcuit, pînă acum cîteva luni, cînd, dintr-o dată, pe neașteptate, ai simțit nevoia să faci ordine în viața ta. Și de-atunci ai început să-mi cauți compania, taman mie te-ai găsit, care sînt fucked up total în ceea ce privește partea de corason". Rîdea din suflet în urma tiradei mele. „Cum bei cafeaua?" mă întreba. „Tare, foarte tare, și potrivit dulce."

Punea ibricul pe aragaz, eu stăteam în colțul mesei din bucătăria lui. Canapeaua era burdușită de perne. Îi era rușine că are atît de multe perne, mici, colorate, aruncate peste tot. Mie mi se părea distractiv. „Ai o latură feminină surprinzătoare", mă jucam eu cu una dintre perne, care avea niște ciucuri ciudați. „Ce-ai cu mine, turcule, ce ți-am făcut? De ce naiba ești pornită așa pe mine?" mă îmbuna fără să vrea. Dar încă nu mă lăsam. Cît putea oare să reziste fără să mă dea afară din casă? Eram curioasă. În același timp îmi plăcea compania lui. De fapt, a început să-mi placă pentru că mă lăsa să-mi fac de cap prin camera lui. Cotrobăiam. Îi puneam tot felul de întrebări. „Asta ce e?" răsuceam eu între degete un ochean. Oau, un ochean, și închideam un ochi, iar cu celălalt scrutam mulțimea din piață. „Fii atent, pot să văd cît arată ceasul din piață. Incredibil", mă minunam eu ca un copil. „Dar asta? Chestia asta ce e?" Firește, era o busolă. Mai departe găseam o hartă. În vitrine vapoare de lemn. Machete pe care le luam în mînă și le

răsuceam pe toate părțile. El îmi explica unde e prora și unde e pupa. Amintiri de pe mare. „Toate-s amintiri de pe mare? Dar cînd ai fost tu pe ape?" „N-am fost eu. Tata. Moșu' e un bătrîn lup de mare." Asta îmi suna a pirat. A singurătate. A aventură. Mări și oceane. Furtuni. Infinitul. Chemarea morții. „Și mie la fel", recunoștea.

După plecarea Adei, Karin a vrut să mă scalpeze, nu știu, ceva a vrut el să-mi facă. A amenințat, imediat după seara cu pricina, că dacă mă prinde o să-mi curețe oasele de carne, și a avut grijă să ajungă la urechile mele amenințările lui. Nu știu să mă fi distrat pînă ziua de azi altceva mai tare. Se pare că-l scosesem din sărite cu indiscreția mea. Foarte bine, îmi spusesem, n-are decît, și, cu prima ocazia, îi ieșisem în cale. De altfel era și foarte simplu. Locuiam pe aceeași stradă principală, la doar zece case distanță, cum începeau blocurile P, sau P-urile cum le numea tot orașul.

I-am răsărit în față într-o după-amiază molcomă de octombrie. Caldarîmul era invadat de castane și frunzele șuierau pe străzi. „Karine, uite, ca să nu mai alergi tu prin oraș cu bîta după mine, am venit eu să-mi dai papară. Hai, scoți acum parul? Sau așteptăm pînă mîine?" m-am protăpit aprigă, chiar în fața unui bloc P de-ăsta. „Chiar ești nebună. Au avut dreptate ăia." Care ăia, chiar nu mai conta. N-am întrebat, din obișnuință. „Hai să-ți dau o prăjitură, turcoaica dracului, poate te mai îndulcești și tu puțin" mi-a apucat el cu fermitate brațul și m-a împins în restaurantul „Tanța și Costel", restaurant care avea și cofetărie. Cu laborator propriu. Așa a început amiciția noastră. În fața unei porții de Excelent care înota în zeamă de ciocolată.

Acum se învîrtea prin casă ca un cotoi mare și pufos. Avea brațe puternice și mușchii îi jucau pe sub tricou. Avea și o lumină blîndă în privire și cînd rîdea, rîdea cu ochii, cu burta, cu obrajii, cu dinții din față. Se pare că-l amuzam teribil. „Pune-ți mai bine tu cît zahăr vrei, că dacă nu nimeresc, cine știe, poate arunci cu pisica după mine." Pisica era o vietate neagră, neagră ca un diavol de neagră, și torcea mulțumită în poala mea. Karin o găsise pe stradă, mieuna într-un tufiș și i-a fost milă. A băgat-o într-un buzunar al salopetei lui largi și acum era stăpînul ei. I-a zis Dindiri. „Ce rahat de nume e ăsta? Dindiri?" „Nu-ți place? Numele ăsta mi se rostogolește printre dinți. I se potrivește, mă. Pisica mea face tumbe mereu, deci o cheamă Dindiri, fără discuție." „Dindirico, dindirea, ce faci tu în poala mea?" mă maimuțăream eu. „Nici o tumbă, zău așa..." Mă simțeam bine lîngă acest bărbat puternic cu apucături de bucătar. Îmi făcea clătite și le răsturna cu dexteritate într-o farfurie chiar în fața mea.

„Hei", vorbeam eu cu gura plină,„i-ai făcut vreodată Adei clătite?" „Nu, n-am avut ocazia" spunea el cu părere de rău. „Cum adică n-ai avut ocazia? Totul se reducea la sex?"

Ada venea și pleca. După cum poftea inima ei, începu Karin să-mi povestească și privirea i se duse în fundul capului. Odată apăruse în fața ușii lui, într-o iarnă geroasă, cu haina ei cea lungă pînă în pămînt, cu cizmele de piele neagră pînă în gît și, pînă să se dumirească bine, îi căzuse în brațe și-i șoptise pierdută: „Vreau doar să mă strîngi puțin la pieptul tău și pe urmă plec. Nu vreau să te deranjez." Era ciufulită, parcă rătăcită, debusolată, poate o rănise vreun alt iubit

al ei, nu știu, își continuă el povestea. Dar mi-am strecurat mîinile sub haina ei și era goală pe dedesubt. Goală-goală. Și rece ca un cadavru. M-a excitat total. Nu numai că am strîns-o la pieptul meu, dar nici nu i-am mai dat drumul. Am posedat-o acolo, jos, pe parchetul din hol, printre umbrele și undițe și încălțări. Am vrut să-i încălzesc trupul. „Mi-a fost dor de tine, mi-a fost dor de tine, îmi e al dracu' de dor de tine, în fiecare zi, în fiecare noapte, chiar și-acum cînd sînt atît de aproape de tine. Mi-e dor de tine, omul meu, bărbatul meu, mi-e..." Parcă-mi cînta. Parcă-mi plîngea. Un fluid de dureri și stări de neînțeles, ca un fluviu cu aluviuni puternice, trecea prin noi. N-am știut atunci cine mai sînt eu, cine este ea. Parcă eram o singură ființă. Reîntregiți așa. Cînd am ieșit din baie, dispăruse de pe parchetul meu. Mi-am tras în grabă salopeta cu care merg la pescuit. Era prima zdreanță pe care am găsit-o în cuier. Am alergat pe scări după ea, am ajuns în stradă. Nici țipenie de om. Și-acum mă întreb dacă noaptea aia a existat cu adevărat sau doar mi-am închipuit-o. Apoi, în boschețiide lîngă scara blocului, am auzit un miorlăit. Era mîța asta proastă pe care o mîngîi tu. Era tot așa de rătăcită ca și femeia aia pe care o ținusem în brațe și dispăruse fără urmă.

A oftat și apoi și-a aprins o țigară.

„Ada mi-a dăruit prima mîță din viața mea, știi?" am profitat eu de tăcerea care să lasase. „Era o birmaneză superbă. Am convenit să-i punem numele Asia. Încă nu apăruse trupa aia de pisici în călduri care mieunau pe playbackuri disperate." Karin mustăcea. Îi era teamă să mă întrerupă. Nu dorea să schimb subiectul, îi era atît de dor de Ada, încît pînă și faptul că ea mi-a

dăruit cîndva o pisică i se părea fascinant. Ştiam asta. Îl hrăneam cu pipeta. Picături din viaţa Adei. Viaţa aceea neştiută. Cea la care el nu avusese acces, de teamă să nu se complice, de teamă să nu iubească. „Îi plăcea să dăruiască tot felul de chestii, ştii? Hai să-ţi spun ce mi-a dăruit mie, vrei? Fiecare obiect are propria lui întîmplare. Nu sînt doar nişte lucruri date aşa, de-a-mboulea. E o întreagă semnificaţie în toate acestea. Spune-mi, vrei?" Sigur că dorea, dar tăcea cu încăpăţînare. „Ei, lasă, oricum o să-ţi povestesc. Ai făcut amor cu femeia asta şi habar nu ai cine este. Ţi-e dor de ceva, dar nu ştii exact de ce anume. Ai ţinut-o în braţe, i-ai şoptit chestii, dar n-ai nici cea mai vagă idee prin ce-a trecut ca să fie alături de tine în nopţile alea. Eşti şi tu la fel de idiot ca orice bărbat." Tăcea întruna, complice. Avea bărbia în piept. Îi era ruşine sau nu putea să-mi susţină privirea? Devenise o rutină să-l fac în toate felurile, era dispus să primească toate injuriile mele în schimbul a două sau trei întîmplări cu Ada. Plecam la timp, cît să-l las flămînd pentru următoarele. Şi, în loc ca imaginea ei să se estompeze, cum ar fi fost de aşteptat după plecarea ei definitivă, deveni din ce în ce mai puternică în imaginaţia lui. Bucăţi de puzzle care recompuneau aproape din nimic viaţa unui om.

Se chinuia. Încă mai voia să păstreze o rămăşiţă din bărbatul ăla indiferent din oglinzile oraşului. În intimitatea bucătăriei lui simţea nevoia să mă răsfeţe ca să mă îmbuneze. „Ai o percepţie greşită despre ea", i-am spus de data asta serios. „Vino, stai lîngă mine", i-am făcut eu loc pe canapea. Eram acum faţă în faţă. I-am luat mîinile într-ale mele. „Eşti un bou", am început. A rîs. „Credeam că-mi spui ceva nou", a încercat

el imediat să-și retragă mîinile și să-și vadă de ale lui. I-am strîns degetele și l-am obligat să stea jos. „Rîzi ca prostul. Ascultă-mă!" l-am somat și mi-am înfipt lucirile de fiară în ochii lui cafenii. Îmi părea acum un urs mare și bun. „Ascultă-mă bine. Ești cel mai mare bou de pe fața pămîntului." L-am scuturat de degete, ca nu cumva să-i treacă prin cap să se gîndească la altceva.

„În noaptea aceea, care ție ți s-a părut că n-a fost, Ada taman ce se despărțise de Gelu. Fusese o ceartă urîtă. I-a spus că nu poate fi soția lui pentru că e îndrăgostită de altcineva. Iar el o pălmuise zdravăn, din senin, peste obraji. Pometii înalți ai Adei, îi știi..." Karin dădu din cap, zîmbind la amintirea pometilor ei. „Dăduse cu sete", am continuat eu. „O băgase cu capul între frigider și peretele despărțitor al debaralei. Cînd a venit la tine o dureau toate încheieturile, o ardeau rădăcinile părului, îi plesnea pielea de pe obraji. Nu mai apucase să se îmbrace." Fruntea lui Karin se înnegura pe măsură ce înaintam în poveste. Simțeam cum întreaga lui percepție despre noaptea respectivă ia o altă întorsătură. Rana se deschise larg, iar eu cotrobăiam nemiloasă în inima lui, de parcă răscoleam cu o rangă invizibilă fiecare gest, fiecare mîngîiere, fiecare lacrimă a Adei de-atunci, din noaptea aceea. Voiam să-l doară, cum o duruse și pe ea carnea atunci. Unul o lovise, iar celălalt o mîngîiase peste lovituri, fără să știe cîtă nevoie avea de asta exact în momentul acela. „A fugit din casa ăluia, de furia lui", am continuat, fixîndu-l mai departe. „Idiotul s-a supărat că Ada îi distrusese iluziile tam-nesam, deși ea îi dăduse destule semne că nu mai poate, îl avertizase că nu mai merge într-un anumit fel, că rutina lor, că visele ei, că nepu-

tințele lui, ce mai, nu-l mai iubea și în seara în care și-a dat seama de asta, i-a spus-o. Iar ăla n-a găsit altă modalitate de a se face respectat decît tăbărînd cu palmele și picioarele asupra ei. O ploaie de lovituri. Dese și scurte. Exact așa cum știe să lovească un bărbat adevărat, atunci cînd este înșelat în orgoliile lui mărunte. Ada a apucat doar să-și smulgă haina din cuier, iar cu cizmele s-a încălțat în stradă." Karin n-a mai suportat, s-a smuls din mîinile mele și a început să se plimbe prin încăpere. „Îl omor", șuiera spasmodic și respirația lui urca revoltată în obraji. „A trecut mult timp de-atunci. Nu mai are sens", i-am spus calmă și mi-am stins ultima țigară. „Ghici acum, boule, de cine era îndrăgostită?" Asta l-a calmat. S-a uitat întrebător la mine din mijlocul camerei. Clătitele alea se răciseră în farfurie. Nu mai aveam chef de ele. M-am ridicat și eu, enervată. „Chiar ești prost." Și am plecat.

Am turuit în drum spre casă ca un radio îndopat cu baterii Duracell. În gînd, evident. Mi se părea o pierdere de vreme. Era în preajma sărbătorilor de iarnă cînd se întîmplaseră toate astea ce i le povestisem lui Karin, sus, în apartamentul lui de două camere, cu vitrinile pline de vapoare din lemn. O iarnă seacă, uscată, fără zăpadă. Erau serbările de Crăciun la școală. Elevii de după-amiază furaseră din clasa Adei instalația din bradul pe care ea îl pregătise pentru copii. Cînd am deschis ușa, tîrziu, pe la orele 18.00, căci ea stătuse peste program, iar eu aveam cîteva ore de franceză cu puștii de la gimnaziu, am găsit-o în genunchi. Se smiorcăia ca un țînc. Scîncea ușor cu pumnii la ochi. Avea o cutie roșie în față și tot cotrobăia prin ea. Trecusem prin clasa ei, știind că face ultimele pregătiri. Gulerul cămășii sale albe era pătat de lacrimi.

„Ce-ai pățit, Ada?" am întrebat îngrijorată și speriată chiar de intensitatea îngrijorării mele. Mi-a arătat cutia goală. „Mi-au furat instalația de Crăciun." M-am lăsat pe vine lîngă ea, i-am dat părul deoparte. „Dă-o dracu' de instalație, cumpărăm imediat alta. De-asta plîngi?" Fără un cuvînt, a ridicat mîneca lungă a cămășii și mi-a arătat urmele brutalității lui Gelu. Umărul îi era vînăt. Urechea ei micuță, roșie toată. „Mă dor obrajii", mi-a spus.

A avut cea mai frumoasă serbare școlară din anul acela.

****

Și eu mă simțeam singură fără ea. Nu mai aveam cu cine să vorbesc despre ale mele, nu mai aveam cui să-i fac capul calendar cu toate scenariile posibile și mai mult imposibile care-mi treceau prin țeastă. Nu mai aveam la cine să fug. În brațele cui să mă arunc. Cu cine să-mi pierd timpul. Cui să-i spun: hai să facem tîmpenia asta. Cui să-i împrumut cărți. Filme. Muzică. Cui să-i vorbesc despre ele. Grădina era pustie. Strugurii s-au copt în anul ăla în lipsa ei.

Am băut multe cafele singură, la masa mea de lucru. Holurile școlii mi se păreau lungi, sticloase și pustii. Cancelaria, un calvar. Copiii, gălăgioși. Cu toate astea, multă liniște în viața mea. Din cînd în cînd mă mai întîlneam cu Dan. Apoi din ce în ce mai rar. Apoi a venit altă iarnă. Mi s-a făcut un dor cumplit de apartamentul întunecat al Adei. Unde era tot timpul cald. Și de bucătăria ei. Unde tot timpul mirosea a prăjituri de casă. A vanilie. A esență de trandafiri. A muguri de sfîrc necopt.

Karin devenise dependent de poveștile mele. Eu îl frigeam doar dîndu-i peste nas, cu felul meu direct de a pune problemele. Dădeam verdicte peste verdicte. Era ca o trezire la viață. Notam, notam, notam toate astea. Pentru mine lucrurile erau albe sau negre, pentru mine vorbeau faptele și intențiile. Chiar dacă la el intențiile erau bune, dacă nu duceau nicăieri pentru mine erau egale cu zero.

Își petrecuse sărbătorile de iarnă în brațele unei grăsane de conjunctură numai ca să framînte cu mîinile lui bătătorite și vînjoase de marinar carne vie, moale, albă, de muiere plăcintoasă. Regretă apoi imediat noaptea cu prea multă osînză. Cel mai rău era cînd ieșea pe balconul bunică-sii, care dădea în strada principală. Fuma liniștit și privea, fără nici o dorință, printre ardeii capia legați cu funia de mamaia lui, tinerele trecătoare. Unele erau frumoase, altele nu. Nici una nu era Ada. Nici una nu zîmbea ca ea. Nici una nu avea ochii ei. Sau gura ei. Sau pielea ei.

„Te urăsc!" scrîșnea într-o zi printre dinții lui mărunți. „Mă urăști, hm!" „Te urăsc, da, numai tu ești de vină pentru tot. Numai tu cu ideile tale abracadabrante, cu intrigile și răutățile tale. Din cauza ta am ajuns să-i rostesc numele ca pe o rugăciune." Apoi cădea lat după confesiunea asta. Se pleoștea ca un urs proaspăt intrat într-o hibernare a simțurilor. „Am știut încă din seara aceea, de cînd am întins mîna să fac, așa cum se cuvine, cunoștință cu tine, că e ceva în neregulă. Am simțit furnicături pe șira spinării numai cînd mi-ai aruncat privirea aceea de șerpoaică." Mă întristam pe loc. „Mă urăști..." spuneam din nou, ca pentru mine, să pricep mai bine sensul cuvintelor. Apoi

izbucneam cu alte licăriri de răutate. „Știi, și Gelu mă ura" șuieram eu. „Și el îmi spunea că numai eu sînt de vină pentru toate. Că din cauza mea a pierdut-o pe Ada. Și totuși sînteți doi bărbați atît de diferiți. Cerebral vorbind. Emoțional vorbind. Senzual vorbind. Doi proști care nu știu să iubească și dau vina pe cine a mai rămas în urmă." Și mă porneam într-o nouă tiradă verbală, iar el se micșora. Aveam impresia că se piticește ditamai omul sub greutatea cuvintelor mele. Atît timp cît mă ura eram liberă să nu-mi pese. Era frig ca în iad cînd îi spuneam toate astea. Degetele mi se chirciseră pe țigară. „Nu-i așa, Karine? Ce bună ți se pare Ada acum, prin comparație, ce ireproșabilă purtarea ei, cît de înțelegătoare! Dacă ți s-ar oferi vreodată posibilitatea s-o mai ții în brațe, nu-i așa că toate relele nu și-ar mai avea rostul? Singura femeie care știa să te aline, în preajma căreia aveai impresia că zbori, că totul devine posibil, că îi poți spune despre visele tale în mijlocul unei familii, dar nu ea să-ți fie nevastă, ci alta, de cîte ori i-ai vorbit despre tîrîtura aia de Simona, pe care voiai s-o iei de nevastă și care în final te-a părăsit pentru altul? Era singura femeie cu care puteai vorbi despre orice, inclusiv despre futaiurile tale nenorocite cu alte muieri ce nu-i ajungeau nici la degetul cel mic, și tu ai lăsat-o să plece fără să-i spui drum bun măcar, pentru că erai ocupat să cucerești pe altcineva. Și probabil să-i povestești după aceea într-un mail. Ada știa să asculte totul grămadă, nu-i așa? Nu e de mirare că nu mai avea loc de tine să ți le spună pe ale ei. Durerile ei. Tragedia vieții ei. Boala mamei. A surorii. Lipsa banilor. Mîncătoria din cancelarie. Unde erai tu cînd se petreceau toate astea? Nicăieri" scrîșneam eu din dinți, trăgeam aer în piept cu foamea omului care a văzut nedreptatea

în atîtea forme lățindu-se ca o pată unsuroasă pe conștiințe, pată ce le măcina mărunt, acoperindu-le de rușine și neputință. Trăgeam aer în piept și continuam. „Și totuși ai nevoie de mîngîierea ei. Acum, pe loc, ai nevoie de asta, îți închipui poate în fiecare noapte degetele ei lungi, moi, trecîndu-ți-le pe frunte, ochii ei calzi, căprui, privindu-te cu dragoste. Nimeni nu te-a privit cu atîta nesfîrșită dragoste, nici măcar Simona aia, femeia care ai dorit să-ți toarne plozi stupizi și grași. Cum crezi că se simțea ea cînd îi vorbeai de minunata ta Simona? Unde e Simona ta acum? Și totuși... tu mă urăști pe mine. Mă urăști pentru că-ți zic toate astea, dar îmi cauți compania pentru că n-are cine să-ți spună toate astea. Urăște-mă pînă crapă fierea în tine, eu nu contez, dar ea?..." Cînd capul i se chircea de tot între umeri, mă ridicam, îmi netezeam fustele și trînteam ușa peste ura lui pentru mine. Pocnetul de lemn îl scotea însă din contemplarea aceea lascivă și o furie neputincioasă îl făcea să străbată camera în lung și în lat. Mă injura cîteva ore. Mă suna iar peste două zile.

Conștientiza pe loc, în timp ce strîngea între buzele lui lipicioase un muc de țigară, că *ea* fusese echilibrul vieții lui, ultima și singura oază de verdeață pe care, oricîte mări și oceane ar cutreiera, nu mai avea cum s-o găsească. Lunile treceau și el nu mai era în stare să iasă din hibernare. Era prea tîrziu să-i spună unele lucruri, era prea departe de el, într-o lume total străină în care ea probabil se vindecase, sau în orice caz privea cu totul diferit povestea lor smucită de dragoste. Sau n-o mai privea deloc. „Să dea Dumnezeu să nu o mai privească în nici un fel", îi spuneam eu. „Doar n-ai vrea să sufere după tine...", pufneam.

„Dar o iubesc", mă scutura el din disprețul cu care îi vorbeam, „o iubesc, turcoaică nenorocită!" și răcnea la mine să-mi bage mințile în cap. „Zău?? Vezi că ultima oară cînd i-ai spus asta, s-a dovedit că nu era așa", îl atacam imediat. „S-o crezi tu, băi Karine, că asta-i dragoste", îl înfruntam mai departe, mi se pare că în altă zi. „Cînd o să faci ceva pentru ea, ceva care să conteze, dar care să nu ți se pară un sacrificiu, atunci o să înțelegi ce e dragostea." „Vorbe, spunea el. Ce-ai vrea să fac? Ce pot să fac eu tocmai de-aici? Să merg după ea la capătul pămîntului, să-i ofer un buchet de flori și să mă întorc?! Haida de, fii serioasă!" Mi se părea o idee seducătoare. „Pai, da. De ce nu?! Ce-o fi așa de rău în asta? Nu te duce mintea să fii romantic? Sau ai cumva impresia că asta te-ar înjosi?" făceam eu repede un alt scenariu. Lui i se părea însă imposibil să facă așa ceva și discuția se încheia brusc. „Știu că nu ești în stare", dădeam eu a lehamite din mînă. „Nici nu știu de ce te-a iubit. Ce-a văzut în tine? Ce?? Ești un bou" și plecam iar spre casă, la treburile mele. Îi întorceam spinarea și el rămînea bolborosind în urma mea. Ne scoseserăm îndeajuns din sărite și pe ziua aceea.

Între timp venise primăvara. Cerul mohorît atîrna deasupra orașului. Un cer fără bucurii. Îmi dădea o senzație melancolică, amară. Număram zilele pînă la propria mea plecare. Așteptam momentul potrivit. Primisem vreo trei scrisori din Dubai. Le citeam și pe urmă dădeam fuga la Karin, într-un suflet. Uitam pe loc discuțiile crunte de cu o zi sau o seară înainte. „Am primit vești de la Ada." El sărea în sus ca un copil. Îmi smulgea hîrtiile din mînă și le citea pe nerăsuflate. Pe urmă se potolea și-mi cerea să i le citesc eu, că nu avea răbdare să pună cap la cap rîndurile. Nu se închega

nimic în mintea lui. Era fericit că Ada trăiește. Vibra la fiecare rînd al ei.

M-am oprit odată din lectură și l-am privit. Unde era omul ăla rece de pe terase? Unde erau ignorațele lui? Unde neîncrederea în bunele intenții ale prietenei mele? Rîdeam atunci de el în atîtea feluri neînchipuite, rîdeam de mine, de alții, de dragoste, de întregul oraș, eram un hohot disprețuitor. Un circ ambulant. O circăreasă, asta eram. De ce naiba rîdeam tot timpul? Zău dacă aveam vreun motiv. Karin a fost atunci jucăria mea și mă bucuram că o stricasem. Că fiecare dezmembrare, fiecare destrămare sufletească a lui, fiecare nouă emoție, fiecare indiferență spartă în molecule calde de vibrante aduceri-aminte le priveam ca pe mici victorii. Îl răsplăteam cu muzici.

În ziua aceea nu am rîs. În ziua aceea bucuria lui a fost și a mea. Ada îmi trimisese și poze. Cît timp l-am privit eu printre picături de scrum, el s-a înfundat în ochii ei. Am văzut dragoste în ziua aceea. Cu degetul mare i-a mîngîiat buzele din poză. Îl studiam din umbră. Îl priveam fascinată. Ceva iremediabil se schimbase în el. „Mă mai urăști?" l-am întrebat.

Bărbatul și-a aprins și el o țigară. I-am zîmbit cu ochii pentru prima oară. A tot răsucit țigara între degetele sale. „Nenorocito", mi-a spus el cu drag, rămășițe ale unei blîndeți care l-a speriat, „mi-ai scrijelit sufletul cum ai știut tu mai bine. M-ai tulburat cu poveștile tale... pînă acum am putut să fac față oricărei împrejurări. M-am ghemuit ca un arici de fiecare dată într-o nepăsare categorică. De ce m-ai judecat în ultimul hal? Ada pleca... a fost alegerea ei, nu?! De ce m-ai judecat? De ce m-ai scos din nepăsarea mea?" „Fiindcă am știut cum" i-am atins brațul cu mîna. „Karine, Karine, în sfîrșit simți ceva real și încă te mai zbați,

încă nu vrei să accepți. Hai să-ți mai spun o poveste, vrei?" „Nu, nu mai vreau." „O să ți-o spun totuși. De cînd ai de ales?" A rîs scurt. Așa e, nu avea de ales. „În curînd o să plec și eu, iar tu va trebui să plătești pentru toate ignorațele tale. Și să le îndrepți, dacă ești în stare. Nu înțelegi? Nu înțelegi că ai o singură viață? Asta... alta de unde? Că nu vei mai fi niciodată atît de tînăr? Că nu vei mai avea niciodată în tine atîta vigoare ca în clipa de față? Că nu vei mai iubi niciodată atît de intens, că nu vei mai fi iubit niciodată așa cum te-a iubit femeia asta? Nu înțelegi că ăștia sînt cei mai frumoși ani ai tăi? Cei mai frumoși, Karine, cei mai frumoși... nu se mai întorc înapoi. Acum e timpul gesturilor mari, mari, mari cît lumea și pămîntul, cît oceanul pe care-l cauți în vise, cît sufletul femeii de care nu ți-a păsat."

În anul acela, Karin a fost receptorul meu. Și de-atunci, pentru că mi-a plăcut sfîrșitul acestei povești, mereu am avut grijă să-mi aleg cîte un astfel de receptor pierdut printre propriile-i întîmplări. Transferasem nebuniile mele de la Ada către Karin. Pe urmă au venit alții la rînd. Și alții... Și mi-a plăcut asta, chiar dacă am plătit enorm.

A oftat și s-a lăsat pe scaun cu toată greutatea. Nu mai țin minte în care cafenea din cele două pe care le frecventam ne ascunseserăm de data asta. Mulți au crezut în perioada aceea că sîntem un cuplu. Pînă și Dan a crezut asta, chiar dacă i se părea neverosimilă situația. Mult mai tîrziu, cînd Ada a dat peste două mailuri de-ale noastre, a crezut și ea că sîntem împreună. M-a rugat să am grijă de Karin. Asta m-a lovit rău. Într-un fel aveam, dar nu cum credea ea. Am păstrat tăcerea.

Dincolo de toate astea, mie mi s-a părut formidabil atunci că doi oameni care se urau sincer au început să se prețuiască și să se accepte exact așa cum erau. Să treacă lejer cu vederea peste anumite defecte și să transforme amiciția într-o prietenie frumoasă. Să pompeze unul în celălalt dorințe, să-și sprijine visele și apoi să alerge către ele, să le apuce cu ambele mîini și să muște din viață, cînd singura posibilitate ce li se oferea erau doar niște străzi pustii, rupte din bălțoaca străvezie a timpului, ziduri reci, crăpate și roase de istorie. Mi s-a părut mult mai important asta decît percepția greșită a unor oameni de care devenisem din ce în ce mai conștienți că ne vom rupe. Oameni care ne vor uita. Sau care vor găsi alte întîmplări eronate pe străzile astea pietruite. Cînd vrei să cucerești lumea sau să pornești în căutarea iubitei de la capătul pămîntului ce mai contează că lași în urmă cîteva amețite păreri de rău?

Primesc și acum mesaje de la Karin, în care strigă de la capătul pămîntului: „iubește, iubește, iubește, e atît de frumos să iubești!". Păstrez în vocabular expresia lui preferată pe care avea grijă s-o spună tuturor, după vreo trei beri: „make love, not war!"... și rîdea dezvelindu-și dinții albi și mărunți, de parcă descoperise în fundul sticlei cel mai mișto adevăr.

Și e și mai incredibil acum cînd știu singura avertizare a lui Dan: „Ai grijă, ferește-te", i-a spus prietenul său de nădejde, „turcoaica nu face nimic fără motiv". După ce am aflat asta, am renunțat la întîlnirile mele cu Dan. Poate Karin ar fi trebuit să-l asculte, ce știu eu? N-a făcut-o. A fost alegerea lui. Uneori i-am aruncat brutal în față verdictele mele, fără menajamente, fără ocolișuri, tăios, aprig, răspicat, cu atît mai mult cu cît am știut că n-ar fi admis nimic din partea altei

femei. Ce-aveam eu de pierdut? Mai mult decît atît, ce-aș fi avut de cîștigat? Ce scopuri să-mi fi propus? Decît acel minunat „Hai să stăm de vorbă, vrei?".

Sunam cîteodată și el ieșea în toiul nopții și abia spre dimineață, după ce ne amorțeau fundurile pe scaun și coatele pe masa uneia dintre cele două cafenele care ne aparțineau, ne întorceam acasă amețiți de atîtea palavre și cu pachetele de țigări goale. Am învățat să rîdem împreună. Să nu mai avem întrebări, să nu ne mai ridicăm probleme. Am fost complicii propriilor noastre plecări și, cînd a venit timpul, ne-am despărțit fără cuvinte. Un ocean de bucurie ne-a inundat sufletele. Asta a fost tot.

Prostiile sentimentale, dorințele lui de mascul abstinent s-au transformat în fapte. Karin a văzut marea, timp de doi ani a înfruntat oceanele, tot mai aproape de visul său cu fiecare lună, cu fiecare gînd, cu fiecare furtună. Singurătatea de pe punte, plimbările printre funii de la proră la pupă și invers, visînd la Ada, recreîndu-i ființa din stele și fuioarele negre ale nopților, i-au fost benefice, dar stelele i s-au părut mai aproape atunci decît clipa în care o va strînge din nou în brațe. Tînguirile sufletului său, oftatul ăla prelung care mi-a secat inima, moliciunea trupului său, toate astea s-au transformat în pași către visul lui, în vibrații, în chemări. Într-o zi s-a scuturat de toate astea. A făcut-o și el definitiv. Și dus a fost.

Dar numai eu știu cum i-a fost atunci. Cît de greu. Cîtă lehamite, cîtă scîrbă de a trăi, cum se mințea de unul singur și cum numai în mijlocul naturii, respirînd aerul proaspat și umed, stînd calm la marginea lacului, cu undițele pregătite să înhațe peștele cel mare, viața i se părea insuportabil de frumoasă. Cum erau după-amiezile lui cretine cînd își întorcea privirea din tavan spre

aparatul telefonic, așteptînd în zadar să sune, ca o femeie căreia i se promisese că va fi căutată. Cum, atunci cînd i se terminau semințele de soia, îi era prea lene să prăjească altele. Cum l-au sugrumat părerile de rău, cum și cînd a căzut într-o deprimare constantă zile și nopți la rînd. Frînturi de fraze, fragmente de întîmplări îi tot reveneau în minte, fără să le poată îneca într-o beție mai lungă. Cum l-a urmărit mai ales noaptea aceea în care a văzut-o pentru ultima oară pe Ada și pentru întîia oară, în opt ani, în ochii ei blînzi regretul de a-l fi iubit necondiționat. Și asta nu i-a dat pace și nici liniște pînă în altă noapte în care a revăzut-o, după doi ani de la întîmplările acelea, și atunci singurul gest de care a mai fost în stare a fost să cadă în genunchi și să-i cuprindă gleznele. Și să nu mai fie în stare să scoată un cuvînt, paralizat de fericire, ca o mogîldeață umilă în fața unei femei care, la rîndul ei, tînjise după dragostea reală.

Poveste de adio

„Bine, hai zi-mi altă poveste", a încuviințat el atunci, cerînd încă o bere. „E ultima", i-am spus. „Mi-ai povestit la un moment dat despre magia pe care ai simțit-o cu Ada. Și totuși... și totuși... nu i-ai dăruit niciodată flori, nu i-ai pregătit niciodată micul dejun, ai recunoscut singur că nu i-ai făcut nici măcar o amărîtă de clătită, n-ați plecat împreună nicăieri, n-ați descoperit nici o cărare pietruită de munte, n-ați strigat unul la altul că vă iubiți, n-ați mers de mînă pe stradă, n-ați văzut nici un răsărit de soare împreună, n-ați făcut piața, nu v-ați tîrguit cu precupețele, nimic din toate astea. Nu știu, chestii minore, care rotunjesc viața unui om. Detalii. Despre ce magie vorbești? Doar v-ați întîlnit pe ascuns, departe de ochii prietenilor, sau ai celorlalte legături stabile și v-ați întors apoi a doua zi la viețile voastre, ceva mai vinovați decît ieri. Despre ce magie îmi vorbești?" l-am mai întrebat odată, urmărindu-i gesturile mărunțe, obosite, glasul molatic, adormitor. „Sau despre cealaltă magie, m-am înfierbîntat, cea în care ai lăsat-o pe Ada să dispară în noapte pentru totdeauna, deși știai că n-ai s-o mai vezi, dar erai prea ocupat cu noua ta cucerire? Habar n-ai ce înseamnă magie, idiotule..."

„Mai taci, lasă-mă cu noaptea aia. Mă urmărește, știi? Am coșmare noaptea. Mă trezesc asudat. Vinovat. Bolnav de dorul ei. Măcar de n-ar fi fost noaptea aia. Nu mă mai scoate din minți și tu. Îmi imaginez tot felul

de chestii. Că o să moară și n-o să apuc s-o strîng în brațe, să-i spun tot ce-am strîns pînă acum, sau că o să mor eu și n-o să mai ajung la ea. Nici măcar nu e vorba despre sex în toate astea. E vorba despre părul ei, ochii ei, buzele, vocea, șoaptele, privirea, parfumul ei, brațele alea rotunde, pometii ăia pe care mă cățăram cu săruturile, clipele cataliptice în care cădea după un orgasm."

„Apropo de moarte", am început eu, „o să-ți povestesc despre un tip. Ovidiu. L-am cunoscut cu unsprezece ani înainte de a muri. De altfel a fost prima mea iubire și a început cu mult mai devreme decît își pot unii închipui. Amîndoi aveam doar zece ani cînd ni s-au întîlnit privirile întîia oară. Scurtcircuit.

Nu mai știu ce anotimp era, parcă totuși iarnă, da, iarnă, avea o căciulă de iepure, cu urechi, din cele care se purtau pe vremuri și pe care le cumpărau părinți prea grijulii pentru odraslele lor. Era mare de el și și-o tot potrivea stînjenit de mulțimea de copii înghesuită pe holul de la intrarea școlii. Începea un nou trimestru...

Odată cu acel nou și îndepărtat trimestru descopeream un copil străin de școală, cu ochii mari, de un albastru foarte clar, pe care nu l-am mai întîlnit de-atunci nicăieri. Uneori, cerul în diminețile de după ploaie mi-l reamintește, sau marea calmă imediat după furtună, sau roua căzută pe o floare de cicoare.

De unde-l cunosc eu pe băiatul acesta?, m-am întrebat atunci. De unde? De unde? cotrobăiam înnebunită în memoria mea. N-aveam de unde, căci venise dintr-un alt oraș, din cu totul altă școală, însă privirea mea se îndrepta flămîndă către el. Și-n mijlocul primei mele dileme existențiale, sufletele noastre s-au atins. Ca prin farmec, întreaga stînjeneală i-a dispărut, m-a

primit în inima lui fără nici o împotrivire, fără pic de derută, și nu m-a renegat niciodată, pînă-n ultima lui clipă.

Poate că am fost singurul om care i-a urat bun venit. De-atunci însă, în mod constant, privirile noastre, știi, privirile alea anume, și-au vorbit fără cuvinte, ne-am căutat prezența în cele mai ciudate moduri cu putință, fără să recunoaștem de fapt că asta voiam. Nu se cădea atunci...

Erau vremuri întunecate, cînd ne făceam lecțiile la lampa de gaz, știi prea bine, și cîntam în corul școlii despre marii noștri conducători, analfabeți și fără vlagă, ce ne făceau viața mizeră. Stăteam la cozi infernale pentru un kilogram de portocale, dar dacă se nimerea ca la același rînd să fiu cu el, îmi doream ca așteptarea să fie lungă, indiferent de crivățul iernii, de orele care treceau lent. Și portocalele mele aveau gust bun pentru că le luasem cu Ovidiu de la același aprozar ..."

M-am oprit un pic și mi-am înmuiat buzele în ciocolata caldă. Urme amărui mi-au rămas pe buza superioară. Karin mi le-a șters cu degetul mare. Ochii mei aveau licăriri confesionale. Orașul își retrăgea zgomotele la orele acelea. O liniște ciudată urca în vocea mea, mi se părea că totul capătă sens acum. Că nu mai era mult pînă la propria-mi plecare. De data asta și a mea fără întoarcere.

„Toată copilăria mea a fost un șirag de întîmplări minunate numai pentru că a existat Ovidiu acolo. Școala, cu holurile ei lungi, sticloase, a căpătat dimensiuni de basm. De fiecare dată cînd treceam prin fața clasei lui, căci învățam, în plină competeție, la clase

paralele, el îmi cînta vesel în minutele de recreație: *Mi-a șoptit o viorea/ C-ai să-mi dai inima ta/ Zully, Zully, dragă*, și inima îmi bubuia de fericire, dar treceam nepăsătoare, masca mea triumfătoare, sigură de sentimentele lui, ca de puține alte lucruri pe care aveam să le întîlnesc după aceea în viață. Pentru că, oricît de apropiată am fost mai tîrziu de anumiți oameni, fizic sau sentimental, n-am găsit în nici unul siguranța că nu voi dispărea la un moment dat, fără urmă, din destinul lor.

Cinci ani de zile a durat starea asta de beatitudine, cinci ani și mai bine, în care l-am iubit așa cum mi se dezvăluia mie iubirea atunci, cu privirile ei piezișe, cu zîmbetele sugestive, acele strîngeri minunate de mînă, răsuflarea lui caldă în părul meu, nu știu cum făcea el de mi se așeza mereu în spate și se apropia de urechea mea, iar eu găseam în toate acestea singurele declarații potrivite de dragoste. Ne căutam unul altuia compania, ne amuzam și ne jucam din cînd în cînd împreună, ne visam nopțile, iar vacanțele erau o tragedie, căci urmau, mai ales vara, trei luni de dor nebun. Pe atunci, iubirea era tandră și tăcută, era luminoasă și trăiam în ea cu ochii mari, fără să cerem mai mult decît un zîmbet de recunoaștere. Ți s-a întîmplat?"

Karin a dat din cap.

„Sigur că ți s-a întîmplat și ție.

După ce-am început liceul în Constanța, departe de casă, de familie, de prieteni, m-am întrebat cu groază ce-o să fac eu fără Ovidiu. Dorul de ceilalți îl mai alinam într-un fel sau altul. Pe ei îi vedeam, le vorbeam. Dar lui nu apucasem să-i mărturisesc nimic. Și nici el mie, firește. Și asta mă rodea și mă roade și acum în

relațiile cu cei dragi... De aceea, cînd sînt sigură de sentimentele mele, le rostesc, învălui omul de lîngă mine în cuvinte frumoase, mi-e teamă, știi, o teamă ancestrală că pe acel om viața mi l-ar putea răpi de lîngă mine și că el n-o să afle niciodată cît de tare îl iubesc."

Karin a tresărit. Știam că atunci, în momentul acela, se gîndea la Ada. Și toată istoria mea îi cădea în stomac cu pocnet surd, monoton, întocmai ca inflexiunile vocii mele.

„Simțisem în toți acei ani că Ovidiu mă place mai mult decît pe oricine, era singurul care mă felicitase odată pentru că luasem cu notă destul de mare un concurs de literatură și singurul care nu se îndoise de reușita mea. Toți ceilalți mă uitaseră, colegii de clasă, tovarășii profesori, tovarășa dirigintă, nimeni nu-mi pusese mîna pe umăr, nimeni nu se bucurase pentru mine, întotdeauna simțisem o umbră de ostilitate în atitudinea dascălilor mei, da, învățam bine, dar aveam comportări necivilizate, nerespectuoase chiar, nu participam niciodată la slava sărbătorilor de 23 august și nu se pierdea nici un prilej să mi se scoată ochii din pricina asta. Aveam o directoare stupidă. Urla pe holuri, de parcă-i furaserăm cu toții boii de la bicicletă. Numai așa reușea să se impună. Deși, uneori, cînd scădea tonusul verbal, credeam că e un om normal care are și el bucuriile și nefericirile lui. Dar nu trecea mult și iar o lua razna pe holuri, ca o vrăjitoare turbată. Îți vine să crezi că peste cîțiva ani am devenit colege de cancelarie? Ei bine, da... era bătrînă și slăbită și am iertat-o pentru toate nopțile în care mă trezeam asudată din vise, labirinturile alea onirice fără ieșire și

teribil de întunecate, în care mă urmărea vocea ei: Zuleihaaaaaaa, de ce n-ai venit la serbările de 23 August? Zuleihaooooo, nu-ți dau foaia de înmatriculare la liceu dacă nu te prezinți pe timpul vacanței în practica agricolă!!!! Ți-arăt eu ție!!! Ultimii doi ani de școală primară așa am dus-o, cu o teribilă frică în sîn că nebuna asta îmi va distruge viitorul. Dar copilul acela nu se îndoise de mine, înțelegi? Înțelegi cît de mare lucru este să creadă cineva în tine, să creadă atît de mult în tine încît să nu fii în stare să-l dezamăgești? Și era cu atît mai uimitor cu cît nu știa aproape nimic despre mine, decît ceea ce-i dezvăluia privirea mea, atît de curată atunci. Eh, inocențe de copii... și cîtă maturitate în toate acestea, la naiba... N-a mai crezut niciodată cineva atît de intens în mine, atît de real... E foarte important asta, știi??? E atît de vital, încît cred că poți ucide un om dacă nu-i acorzi încrederea ta necondiționată, de-aia, prefer să fiu dezamăgită, trădată sau dată la dracu de cineva care nu merită încrederea mea decît să nu i-o acord. Habar n-am, așa funcționez... deja mi-am făcut patternuri în fața cărora cedez."

„Uite, ciocolata asta caldă", mi-am așezat eu palmele în jurul cești, încercînd să mi le încălzesc, „crezi c-o mai pot împărți cu un om care m-a rănit? Mai bine cu un străin. E mai simplu".

„Continuă, te ascult, turc nebun... aproape că nu-mi vine să cred ce-mi spui", zicea el. „Ești cu totul altfel și nu mai știu dacă tu m-ai judecat greșit pe mine sau eu de-a dreptul pe tine... zi mai departe..."

Continuam plonjînd în memorie.

„La jocurile sportive din curtea școlii eram nestăpînită, înjuram ca un birjar echipa adversă de handbal, care mă pîra, bineînțeles, de fiecare dată tovarășilor profesori. Niște ametite cărora le zbura mingea din mîini numai cînd mă apropiam de ele. Mă pîrau numai de ciudă că mîncau bătaie. Și pe urmă iar mîncau, dar după ore. Le executam cu gașca mea de amici. Le trăgeam de codițe. Era de-ajuns să se simtă jignite în ultimul hal. Ah, codițele lor...

Nu adunam sticle și borcane și nu făceam rost nici de maculatură, țineam prea mult la caietele mele. Aveam desene cu inimioare și cu numele lui Ovidiu pe ele și nu doream să afle toată lumea, fie și din greșeală, ce simțeam eu pentru acest băiat. Nu înțelegeam nevoia celorlalți copii de a primi insigne de recunoaștere pentru tot felul de treburi gospodărești, în schimb veneam cu mare drag la practica agricolă, dar numai cînd era în timpul școlii. Aveam astfel ocazia să arunc cu știuleți de porumb în capul profesorilor pe care nu-i respectam. O făceam cu o răutate de copil năbădăios; nu mă susținea și nu mă îmblînzea nimic altceva decît privirea albastră a lui Ovidiu. Îi iubeam loialitatea și i-o răsplăteam lăsîndu-mă bătută la jocurile de cărți.

A fost singurul «război» pe care l-am pierdut din pricina unui băiat, fără să-mi pară rău vreodată. Asta... și căzăturile intenționate cu bicicleta chiar în fața lui, cu riscul juliturilor din coate sau genunchi, ce mai conta, cînd, după ce rîdea cu poftă de mine, mă ajuta să mă ridic din praf și mă transporta acasă, pentru că mă dădeam drept victimă?!

Întîmplările acestea aveau o valoare nemăsurată, pe cît de reală, pe atît de îndepărtată...

Uneori, mai tîrziu, în adolescență, ne întîlneam întîmplător pe străzile umbroase ale Constanței. Învățam

amîndoi la licee diferite de data asta, dar foarte apropiate unul de altul. Erau miracole zilele acelea în care ni se intersectau drumurile, ne recunoșteam de departe și se redeșteptau în mine sentimentele tot atît de puternic și frumos conturate. Paralizam toată de fericire... o fericire fără grai, taina mea, nebunia mea interioară, ceva-ul ăla numai al tău, pe care nu-l poți împărți cu nimeni, fiindcă nu e nimic de înțeles în toate astea...

Odată, pe la vreo cincisprezece ani, într-o sîmbătă, am coborît în gara orașului meu natal. Mă înstrăinam de ai mei și de unii prieteni cu fiecare plecare. În ziua aceea eram așteptată acasă, dar n-am mai trecut podul spre casă, n-am mai apărut la ora la care știau toți că trebuie să apar. M-am întors înapoi, la Constanța, cu alt tren, numai pentru că-l întîlnisem pe Ovidiu în gară. Niciodată n-a bănuit că mi-am dorit doar să petrec o jumătate de oră alături de el, într-un tren accelerat, pe un hol ticsit de oameni. Ce ne-om fi spus atunci?! Nu mai știu. Sînt sigură că nimic interesant, încă nu mi se formase deprinderea de a purta discuții pline de miez însă știu că privirile nu se schimbaseră, rămăseseră aceleași..."

M-am oprit. Mă întristasem. Noaptea aia insomniacă, ultima mea noapte în oraș, mă răvășea. Poate că nu era bine că-i spuneam toate astea. Poate că trebuia să plec în legea mea, cu tainele mele cu tot, să mă pierd ca o umbră nemernică în alt oraș, pe alte străzi, în alte iubiri și în alte destrămări sufletești, fără să mă tînguiesc, purtînd în urma mea, ca o trenă invizibilă, toate percepțiile pe care unii și alții le aveau despre mine. La ce-mi foloseau toate astea? Oricum nu mai puteam face nimic. Ce puteam face?

„Și?..." întrebă prins de poveste companionul meu.

„Și l-am mai zărit cu totul întîmplător de mai multe ori, dar în jurnalele mele de-atunci nu erau decît simple constatări de genul «Ah, da! Din nou Ovidiu. Neschimbat. Aceiași ochi albaștri. Același zîmbet cald.» Am aruncat și jurnalele alea peste ceva timp. Nu m-am mai recunoscut în ele.

Ultima oară tot într-un tren ne-am văzut. Un tren care ne ducea de data asta pe amîndoi spre casă. Eu eram în ultimul an de liceu, el, proaspăt student la ASE. Eu citeam *Jurnalul unei scriitoare* de Virginia Woolf, dar am închis cartea imediat ce s-a așezat lîngă mine. Mi-a povestit, jovial cum îl știam, examenul lui de bacalaureat. L-am ascultat și toate grijile mele de-atunci s-au îndepărtat. Îi aud și acum vocea, am reconstituit în mintea mea fiecare gest al lui, fiecare cuvînt rostit atunci. Păream totuși doi oameni vindecați unul de celălalt, eu, îndrăgostită nebunește de altcineva, el, cine mai știe?!

Nu l-am mai văzut de-atunci. Dar am auzit deseori de el. Nici nu m-am mai gîndit așa de intens la el, am fost luată de valul meseriei de ziarist, o ucenicie care m-a acaparat de-a dreptul. Știam însă că-mi citește articolele. Le citea cu bucurie, cu fervoare, ca și cum fiecare rînd îi aparținea. N-a aflat niciodată cît de mult i-au aparținut toate astea, fiindcă n-am vrut în ruptul capului să dezamăgesc primul om care a crezut în mine."

„Băi, Karine", m-am însuflețit eu, scuturîndu-mă din amărăciune, „poate că întreaga energie pe care o consumăm gîndindu-ne plăcut, la un moment dat, la cineva anume, iubind fără ca dragostea să fie rostită, ci doar simțită, toate cuvintele frumoase pe care le-am putea spune, dar nu le spunem pentru că nu ni se oferă

niciodată ocazia, poate că nimic din toate astea nu se pierde. Și știi de ce zic toate astea???

Fiindcă...

Într-o noapte de vară l-am visat. Nu-mi amintesc prea clar, știu doar că-n visul meu era iarnă și că-mi spusese să-l caut acasă, după ce-mi termin treburile. Ascultătoare, o iau încet, să nu alunec pe gheață, spre locuința lui, dar mă întîlnesc cu soră-sa, Raluca. Ea-mi spune că Ovidiu nu-i acasă și că nu va mai veni...

Desigur, de-a lungul timpului, îl visasem mult, în perioada copilăriei, mai ales. Apoi subconștientul meu îl uitase. În dimineața imediat următoare m-a cuprins o neliniște apăsătoare, grea, o neliniște fără zbucium și fără revolte. Tot felul de gînduri se aliniau înaintea ochilor mei, gînduri fără țintă. Era o avalanșă a cărei repeziciune și ameţitoare cădere mă covîrșea. Nu mă puteam opri asupra nici unui astfel de gînd să-l salvez din neantul uitării. Mai grav era că neliniștea aceasta se transforma în amărăciune. Iar amărăciunea mea venea din prezent, din oamenii pe care-i întîlneam zilnic, din munca de reporter pe care o făceam, din articolele lipsite de sens pe care le scriam. La capătul acestora nu erau înfrîngeri, nici bucurii, ci doar cîteva mărunte satisfacții că nu ți-a fost efortul zadarnic, dar care totuși nu compensau efortul acesta, și o uriașă tristeţe că n-ai pe nimeni alături în luptă, nici în liniște, nici în iubire, căci nefericirile le puteai suporta de unul singur, dar celelalte, lucrurile bune din viață, cu cine să le împarți? Cine să-ți stea reazem cînd liniștea din jur te doboară?!

Nu știu de ce mă gîndeam la toate astea în dimineața aceea răcoroasă de vară. Simțeam un șuvoi de sînge rece cum îmi curge prin vene, de parcă iarna din vis se instalase acolo, în măruntaiele mele, în tendoane,

în neuroni, în zvîcnetul sîngelui. Ovidiu n-a fost să facă parte din viața mea, îmi spuneam, era singura întîmplare frumoasă și căutam s-o iau ca atare. Avusesem și eu în ultimii ani de purtat propriile-mi cruci. Îl uitasem așa cum se uită un prieten drag, plecat în țări îndepărtate, despre care mai ai vești din cînd în cînd și pe care-l porți în suflet prin atît de puținele amintiri frumoase. Știi că are ochii albaștri, și limpezi, și blînzi, că trăiește cumsecade și că nu se mai gîndește nici el la tine, decît cine știe cum, prin ce spasm al memoriei, ca la un gînd duios, dar atît de îndepărtat, ca anii copilăriei, ca ziua de mîine... Și iar îmi reaminteam visul: Ovidiu nu este acasă și nu va mai veni!, îmi spunea sora lui.

În aceeași zi am aflat că prietenul meu drag avusese un grav accident de circulație. Mi-a povestit cu lux de amănunte chiar Raluca, mă întîlnisem cu ea în gară. Eu aveam iar un drum spre Constanța, nu mai știu ce cursuri de perfecționare făceam și de ce sau în ce mai voiam să mă perfecționez. Atunci sau poate cîteva ore după, mi-am dat seama că toate întîlnirile mele decisive s-au produs pe peronul unei gări... în timp ce mă întorceam acasă sau așteptam un tren spre o altă destinație. Raluca îmi spunea că a fost să-l vadă la spital. Că doctorii nu i-au dat prea multe șanse, că, de altfel, au anunțat familia să se pregătească pentru ce-i mai rău. Că s-a pierdut prea mult timp pînă să-i stabilizeze starea critică în care a fost adus. Că aparatura din spital era defectă. Că nu exista oxigen.

În timp ce-mi povestea toate astea, eu nu mă gîndeam decît că are doar 21 de ani. «Acum o lună am fost la el în București și, la naiba, n-am mai văzut pe nimeni atît de fericit. Totul îi mergea din plin, ducea o viață frumoasă, își luase toate examenele și se pre-

gătea pentru o călătorie de studii în străinătate. Era în culmea fericirii!», auzeam vocea Ralucăi. Nu era conștientă că vorbea la trecut despre fratele ei...

În viață totul se compensează: fericirea cu nefericirea, dragostea cu ura, ordinea cu dezordinea. Să nu uităm cît de fragili sîntem în fond și cît de repede se poate nărui totul în jur cînd ne bucurăm prea mult de viață. Cît de mare trebuie să fi fost fericirea lui Ovidiu, de a plătit atît de scump pentru ea? mă întreb. Nu-mi pot închipui. Însă nimic nu justifică moartea unui tînăr de 21 de ani cu un suflet atît de frumos ca al lui. Că i-a fost dăruită dragostea? Că avea înainte un viitor plin de spranțe? Că era chipeș, inteligent și avea ochii cei mai curați pe care i-am întîlnit vreodată la un om? Toate astea nu mai au importanță acum, la ce bun, dacă n-a avut zile de trăit?!...

M-am despărțit de Raluca, încurajînd-o și dîndu-i speranțe, în timp ce ea avea nevoie de certitudini. În nopțile care au urmat m-am rugat pentru el, cum nu cred s-o fi făcut pentru nimeni altcineva. Mă trezeam din vise, auzindu-i cîntecul: *Mi-a șoptit o viorea/ C-ai să-mi dai inima ta* ... Ei bine, cîntecul acesta mă făcea fericită zile în șir. Era un amărît de cîntec, mă... dar altceva nu-mi mai doream. Dintre toate fetele, Ovidiu mă alesese pe mine și lumea era a mea... Mi-l aminteam numai zîmbind larg, gata să sară în ajutorul altora, tovarășul tăcut al nebuniilor mele. Poate că n-aș fi suportat mai mult. Poate că un simplu sărut ar fi șters farmecul acelor clipe, poate că magia acestei iubiri tocmai aici se găsea: în teama de a ne apropia mai mult unul de celalalt, ca nu cumva să stricăm cea mai luminoasă vîrstă a noastră, cele mai puternice senzații și sentimente, primele care ne copleșeau pe amîndoi.

Ne erau necesare și îndeajuns un zîmbet, o întîlnire întîmplătoare, o vorbă aruncată în vînt, un cîntec...

Într-una dintre aceste nopți, cînd febra îmi creștea cu fiecare amintire smulsă vîrstei aceleia fără griji, l-am visat din nou. Se făcea că eram într-o sală de spectacole, una dintre acele săli în care se ridica în slăvi România de către toate vlăstarele ei de aur, prin diverse activități culturale. Numai că noi stăteam în public, ascunși de lumina reflectoarelor. El s-a îndreptat spre mine și a aruncat cu flori albe și roșii deasupra mea. Eu rîdeam timidă, cu pletele încărcate de flori. Îmi mărturisea astfel că mă iubește. S-a așezat lîngă mine. Nu mai eram copii. Priveam amîndoi în aceeași direcție la un spectacol ce nu ne interesa. Dar pe scena se jucau chiar viețile noastre, separate însă atît de strîns legate una de cealaltă. M-a luat apoi de mînă și am urcat scările. Scena a început să se miște și s-a transformat într-o mare uriașă, pîcloasă, iar noi ne aflam pe buza ei, încă fericiți că sîntem împreună, cu tălpile goale, pe un nisip rece, înșelător, atît de rece, de jilav și înșelător... Simțeam briza mării în obraji și ne țineam tot timpul de mînă, parcă să nu ne mai pierdem.

Și, vezi tu, din acea mare pîcloasă, compactă, fără valuri, s-a întrupat imaginea unei femei cu părul lung, îmbrăcată toată în negru. Nu-i vedeam chipul, aluneca însă spre noi cu brațele deschise. Pur și simplu aluneca... O priveam stupefiată, nu înțelegeam ce se întîmplă. Ovidiu s-a desprins de mine, m-a privit pentru ultima oară, fără teamă, hotărît, și, dînd drumul mîinii mele, a apucat-o pe femeia în negru de degete. Niște degete lungi, fantomatice, pe care mi le-am închipuit puternice. «Nu te duce cu ea», îl rugam în vis. O gelozie absurdă pusese stăpînire pe mine. Instinctul de supra-

viețuire era însă mai puternic la mine decît dragostea. Iubeam și iubesc viața cu toate nenorocirile ei. Cu toate mizeriile și cu toate scurtele clipe furate de fericire. Am aflat-o atunci, în vis. El, în schimb, a înaintat în întunecimea mării, în urma acelei femei fără chip. A întors încă o dată capul spre mine, apoi l-a acoperit pîcla...

Am știut imediat cum m-am trezit că Ovidiu murise. Fără să-mi spună nimeni am știut... M-am întrebat mult timp după aceea dacă există ceva, altceva, după moartea fizică. Citisem ceva cărți despre asta, dar nu mi se întîmplase să prevăd atît de clar moartea cuiva, și chiar fusesem nepăsătoare pînă acum la morțile celor apropiați din familie. Puteam oare să sper că sufletul lui tînjise după mine? Să sper că prietena lui din copilărie nu fusese uitată? Că cine știe cum, prin ce minune negîndită, spiritul lui mă chemase să-i stau alături cînd era pe patul de spital, într-o comă din care nu avea să se mai trezească?! Credeam pe-atunci în miracole... mai mult decît în orice altceva..."

„Acum nu mai crezi?" m-a trezit Karin din visul de-atunci, el însuși prins de firul poveștii.

„Nu mai cred. De-atunci nu mai cred. Fiindcă, dacă într-adevăr aș fi crezut, de ce n-am făcut tot posibilul să-l mai văd o dată, înainte de a muri? Mă urmărește și acum asta, știi? Mă urmărește în tot ce fac, în tot ce simt, în tot ce scriu, în tot ce văd... De ce nu mi-am luat rămas bun?! Ce era așa mare lucru? Mă suiam într-un tren, mituiam o asistentă cu o pungă de cafea sau cu o ciocolată, am auzit că se practică, și mă așezam lîngă patul lui de spital. Era mare lucru asta? Nu

era... Dacă ar fi să schimb ceva în trecutul meu... dacă...

Dar n-am putut concepe, n-am crezut niciodată că Ovidiu poate muri, nu te gîndești în tinerețe la moarte, se întinde doar întreaga viață înaintea ta cu neașteptatele ei, așa cum nu cred că Ada poate vreodată dispărea din viața mea, sau prietenia noastră care a început pe aceleași holuri de școală.

M-au oprit alte întrebări care atunci mi s-au părut perfect logice. Cine m-ar fi lăsat să mă apropii de el?! Cine ar fi înțeles că trebuie să-l țin o ultimă oară sub privirile mele întunecate, poate să-i ating obrazul, să-l sărut pe frunte?! Cine din familia lui mi-ar fi dat voie?! Cine eram eu?! O necunoscută, o arătare.... Nu mă lega de el decît o vîrstă frumoasă, fără sfîrșit, niște sentimente nerostite... cine ar fi înțeles?!"

„Da, așa e, cine-ar fi înțeles?" îmi ținu el isonul și se lăsă cu toată greutatea pe scaun. Oftă iar acel oftat prelung, ca un vaiet al neputinței.

„Ada a înțeles. M-a găsit într-o după-amiază, la cîteva săptămîni după moartea lui: palidă, desfigurată, bolnavă, nici eu nu mai știu de ce, purtînd în mine doruri pe care nu aveam să le mai sting vreodată. I-am vorbit ei în după-amiaza aceea, cu ochii în gol, cu o voce gravă, despre multe, așa cum îți vorbesc ție acum, în bomba asta de cafenea care ne-a mîncat multe nopți și în care am auzit atîtea bîrfe ale orașului. I-am vorbit despre singurătate, mai ales. Și despre zbateri. Și despre luptă. Le priveam pe toate astea din cu totul alt unghi. Pe Ada doar ce-o cunoscusem. Eram la primele noastre întîmplări, atunci se construiau. Ada m-a ascultat pierdută într-un fotoliu.

De luni de zile scriam frînturi de gînduri care rămîneau pe hîrtie, dar nu mă încălzeau cu nimic. De luni de zile lucram în redacția unui ziar, adunînd pentru gloria mea viitoare articole, știri, senzații, de-o zi sau de-o noapte. De luni de zile întîlneam diverse persoane și aveam de-a face cu mizeriile lor sufletești, oameni de care nu-mi păsa și pe care-i uitam cu fiecare articol apărut. Erau nopți în care mă rugam să se întîmple ceva, un incendiu, un accident sau un scandal ca să am despre ce scrie, să-mi fac norma de articole la ziar. Nu mi-am dat seama cît de mult mă dezumanizasem decît în momentul în care n-am mai putut privi moartea lui Ovidiu ca pe un simplu accident de mașină, într-o noapte ploioasă de iulie. S-a produs atunci cel mai puternic clic din viața mea.

Trăisem pînă în ziua aceea cu senzația că nimeni nu mă poartă în suflet ca pe o insulă de căldură și fericire... După alergături zilnice, fără sens, fără rost, mă întorceam la masa de lucru, ca la ultimul refugiu, căci numai aici mai puteam clădi ceva, numai aici mă regăseam despuiată de tot răul din lume, numai aici mi-era singurătatea benefică și puteam să mă arunc în ea cu entuziasm, în tăcere deplină, construind alte singurătăți, spetindu-mă să dau naștere unor realități în care să cred, pe care mi le imaginam, în care puteam trăi fără să mă plîng. O voluptate asumată cînd altele se năruiau în jurul meu.

Îmi dădeam dintr-o dată seama că ceea ce-mi lipsise ani de-a rîndul fusese doar o simplă privire în care să mă oglindesc, sentimentul acela puternic pe care vrei să-l dăruiești cuiva, dar nu găsești pe nimeni în jur să-l poată asimila. Cred că m-am trezit atunci vorbindu-i Adei mai mult de frică să nu dispară și ea de lîngă mine. Despre vise i-am vorbit, da, uite că-mi aduc

aminte, despre libertate i-am vorbit, despre datoriile pe care le ai doar față de tine însuți, despre iubirile necondiționate și necontrolate, cele care rămîn în suflet, cele pe care le porți toată viața cu tine, despre călătorii peste mări și țări, despre acea viață boemă și despre nopți albe cu aventuri pe hîrtie.

I-am dăruit atunci Adei toate neliniștile mele. Nu știu dacă s-a speriat sau nu, mă cunoștea de foarte puțină vreme. Atunci, deși doar ce-mi făcuse cunoștință cu Gelu, ea mi-a întors confesiunile vorbindu-mi despre tine, mă omule, mă... Tresari... Ai idee ce mișto tresari cînd îi auzi numele? Atunci a avut curajul să spună ce nu-și spusese nici ei.

După moartea lui Ovidiu mi-am schimbat meseria sau mai degrabă am revenit la cea de bază. Renunțînd la ziaristică, m-am întors învățătoare, exact în școala copilăriei mele, printr-o fericită potrivire a evenimentelor. Am regăsit, nu mai are rost să insist, aceiași dascăli blazați pe care-i loveam cîndva cu știuleții de porumb, aceleași holuri întunecoase.

Un singur colț era luminat tot timpul, cel în care ochii lui Ovidiu mă priviseră întîia oară cu căldură. Și mi se părea ciudat că el nu mai există. Dar, știi, din colțul acela, pe lîngă care am trecut de atîtea ori, s-a născut cu timpul o năvalnică și nepotolită poftă de viață, o însuflețită bucurie a tuturor lucrurilor pe care aș putea să le fac, a tuturor viselor și dorințelor pe care aș putea să mi le împlinesc, un dor cumplit de toți oamenii pe care aș putea să-i iubesc. Am simțit crescînd în mine aripi de deznădejde frumoasă, au zvîcnit înlăuntrul meu toate sentimentele altruiste pe care mi le anihilase experiența unei redacții, am alungat din inima mea toate poveștile înghețate acolo într-o tăcută încrîncenare și le-am zîmbit cu încredere pentru că

știam că le pot da viață numai suflînd peste ele. Am simțit cum se topesc în mine multe asprimi și-am știut că de-aici înainte totul va fi altfel...

...După noaptea aceea, în care tu ai stat ca un idiot la masă și ai privit-o pe Ada cum se îndepărtează și n-ai schițat nici măcar un gest, mi-am amintit toate astea. Poate ție ți-am părut rea, furioasă, lui Dan o simplă intrigantă nenorocită, de neînțeles în acțiunile ei. Sînteți doar niște dobitoci care nu apreciază nici ce au în viață, nici ce-ar putea avea dacă și-ar mișca oasele ceva mai mult decît din bucătărie în dormitor. Am dreptate? Spune-mi..."

Da, în sfîrșit pricepuse. Și-a luat capul în mîini, poate era și amețit de cele trei beri consumate, poate se adunaseră și la el multe, nu știu, lacrimi mari, amare, lacrimi de bărbat s-au rostogolit de pe obrajii lui de copil pe fața de masă roșie cu pătrățele galbene. Da, aveam dreptate... Puteam să plec și eu liniștită din orașul ăsta. Dar mi-am continuat ultimele frînturi din poveste după ce i-am dat lui Karin să tragă din țigara mea. A luat un fum cu capul plecat, cu bărbia în piept.

„Să revin la noaptea aceea cînd Ada s-a desprins de oraș și de tine. Trebuie să mai știi ultimele chestii. Înainte de a pleca spre alte orizonturi, am făcut o ultimă plimbare cu Ada. Mai avea vreo cinci ore pînă la primul ei tren spre București, apoi pînă la prima mașină spre aeroport, apoi pînă la primul avion spre departe. Bagajele erau pregătite.

Așa că am luat-o prin oraș, prin parcuri, apoi pe străzi lăturalnice, vorbind de-ale noastre, zîmbeam trecătorilor, discutam banalități. Ea avea încă urme de lacrimi pe obraji. Plînsese toată noaptea. Pașii ne-au

dus pînă-n cimitir. «Hai să intrăm!» a spus Ada și ne-am pierdut printre morminte. Era atîta liniște în jurul nostru, o liniște ciudată în gîndurile mele, în inimă, pe ceruri...

Eu pornisem în căutarea unui prieten drag. Ce tîrziu mă trezisem! Sub piatra asta rece zăcea de ceva vreme un trup descompus... Ce puteam să cer de la un trup descompus, ce-i mai puteam oferi eu, asta, plină de viață, dacă n-o făcusem cînd trebuia, dacă nu-mi urmasem instinctele și inima atunci, demult?! Poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat: moartea lui, singurătatea mea... Mi-a lipsit curajul! Aveam dreptul să îndrăznesc, atîția ani îl iubișem în tăcere, de-atîta timp știam că sentimentele lui îmi aparțin!...

În fața mormîntului său n-am tresărit. Nu m-a durut nimic, nu s-a rupt în mine nici o fibră a sensibilității și, ca și-n alte dăți, în fața mormîntului tatălui meu, de exemplu, n-am simțit nici o durere sfîșietoare privind piatra sub care zăcea la nu știu cîți metri sub pămînt. Trăiau în mine amîndoi și atît timp cît nu se mai putea face nimic, la ce bun să fiu tristă? Aș fi fost tristă dacă n-aș fi reprezentat ceva pentru ei și poate că iubirile mele viitoare ar fi stat sub alt semn, cel al îndoielii... dar moartea lui Ovidiu m-a învățat să nu-mi fie frică să iubesc și nici să fiu rănită în urma vreunei aventuri amoroase. Totul e o aventură. O aventură frumoasă, mă... e viață... e ceea ce ni s-a dat... și... ce știu, tu treci prin viața asta cu capul în mîini suferind ca prostul. Ce fel de bărbat ești tu, mă?" m-am enervat eu din nou luînd o pauză din istoria mea.

A ridicat privirea uimit spre mine. Urcasem tonalitatea vocii cu o octavă. Intrase în miezul sufletului

meu și nu mă mai putea percepe decît ca pe o prietenă blajină, pusă pe povești.

„Vreau să te uiți în ochii mei cînd îți vorbesc", l-am rugat. „Fumează cu mine, bea cu mine, plîngi cu mine, dar vreau să știu că după aceea, ceva rămîne din toate astea, că nu vorbesc în plus, că eu cred în povestea voastră mai mult decît credeți voi, și nu vreau să mă trezesc într-o zi că mi-am pierdut timpul degeaba și cu tine și cu ea ascultîndu-vă aberațiile despre iubire."

„Zi mai departe atunci", s-a supus el.

„După ce m-am despățit de Ada, ea îndreptîndu-se spre casă pentru ultimele ei rămășițe de rămas bun și de drum lung, poate și al ei fără întoarcere, am început să merg așa, în neștire... Mă gîndeam la ea. Eram sigură că se va descurca. Orice-ar fi, ea se va descurca...

Parcă mă mîna ceva din urmă, toate mi se îmbulzeau în cap, mai ales povestea mea neterminată de dragoste, străzile orașului grele, de amintiri ca ciorchinii ăia cruzi din grădina mea, pe care nu-i va mai sparge nimeni între dinți de-atunci încolo. O luasem într-o direcție greșită. Mi-am dat seama de asta la un moment dat, dar nu m-am întors din drum, am mers împotriva voinței mele, pînă cînd m-am pomenit într-o librărie, după ce am trecut de niște copii gălăgioși. Nu aveam nevoie de nimic, nu doream să cumpăr nici o carte. Nu știu de ce și cum am avut o amnezie totală. Aveam creierii încordați și trupul țeapăn — mai trăiam oare? — azvîrlită într-un loc fără timp și fără spațiu, pe care nu-l mai recunoșteam.

Deodată, la radioul vechi, de pe raftul plin de cărți noi, cu coperte lucioase, a început să cînte o romanță fără vîrstă, o romanță îngălbenită de vreme. Totul în jurul meu s-a îndepărtat, o ceață mi-a împăienjenit ochii și am recunoscut vocea aceea guturală, răgușită, care cînta un refren ce-mi urmărise întreaga copilărie: *Mi-a șoptit o viorea/ C-ai să-mi dai inima ta...*

Îți vine să crezi? Cîteva minute m-am pus la adăpostul acestor note muzicale. O căldură blîndă mi-a îmbrățișat sufletul și mi-am dat seama imediat că nimic din ceea ce mă reprezenta nu dispăruse și n-avea să mai dispară niciodată. O recunoștință tîrzie pentru zilele de demult cînd natura, oamenii și evenimentele vorbeau pentru mine și mi-era de-ajuns să mă gîndesc la viitor ca să mi-l văd în culori cît mai luminoase. Și știi de ce era așa atunci? Fiindcă cineva mă iubea și fiindcă în rahatul ăla de cîntec pînă și viorelele șopteau...

Am privit pe fereastra librăriei. Afară era o vreme așa cum îmi plăcea mie, plină de fojgăieli, de frunze îndoielnice, de ierburi care cresc. Era vremea spiritului meu, cînd creșteau o dată cu ierburile aceleași speranțe. În spatele meu, să nu rîzi, am simțit prezența dragă, ireală, a tovarășului meu pierdut în neființă. Eram sigură că dacă mă voi întoarce îi voi zări chipul, mă voi cufunda în privirea lui limpede. Am simțit pe umăr, ca o părere, greutatea unei mîini ușoare. De teamă să nu stric magia unei iluzii, nu m-am întors...

Am știut însă cu certitudine, una dintre acele certitudini pe care nu le poți explica nimănui, că-n clipa aceea, după ani lungi de absență fizică, Ovidiu s-a așezat în spatele meu și și-a luat rămas bun. Aproape că i-am simțit răsuflarea caldă, parfumul proaspăt ca o pală de vînt dătătoare de viață.

Cînd am ieșit din librăria ticsită de cărți am primit în piept zumzetul orașului. Venise vremea să pun capăt urii și disprețului pentru totdeauna, dar și să ies din vîrsta aceea colorată, plină de arome și nuanțe în care cotrobăisem atît, încercînd să găsesc un punct de sprijin. O dată cu sfîrșitul romanței ce-mi încălzise inocența, trebuia să las în urmă tot ce mă duruse odată, tot ce mă nedreptățise cîndva.

Știam, mai ales, că voi rămîne așa cum m-am născut: o aventurieră plecată undeva, departe sau aproape, să întîlnească un lucru frumos, un gînd sublim, o persoană deosebită. Nu renunțasem niciodată la nostalgia aceasta și... ei bine, povestea mea de dragoste nu mi s-a mai părut tristă și nici neîmplinită.

Nu știu, măi Karine", mi-am înmuiat eu vocea, „nu știu și n-am certitudinea că eu și Ada ne vom revedea curînd. Știi și tu foarte bine că au trecut de-atunci cîteva luni bune. E primăvară acum. Din cînd în cînd mai sună și telefoanele ei mi se par adevărate miracole. N-am primit decît trei scrisori de la ea. Ți le dau ție. Păstrează-le. Tu ai nevoie de ele, mai mult decît am eu. (I le-am întins.)

Într-o zi însă știu că va veni, peste alte cîteva luni, sau peste cîțiva ani. Nu are importanță cînd, voi fi aici. Sau de pe unde voi fi, vom găsi noi un loc comun unde să ne privim ca întotdeauna. Fără ranchiună, fără regrete, fără spasme. Unele prietenii nu au neapărată nevoie de prezența fizică pentru a-și continua existența. E de-ajuns să-i scriu ca s-o simt aproape, e de-ajuns să-i aud vocea la mii de kilometri distanță ca să știu dacă o duce bine sau nu. Emoțiile sînt aceleași.

Știu că va veni și ziua sau noaptea aceea în care va deschide poarta casei mele și va năvăli în viața mea așa cum mi-o aduc aminte: generoasă, caldă, cu pasul

ei mare, cu trupul înalt și nările fremătînd de prea multe dorințe, de data asta împlinite. Știu de pe-acum că va avea o altă lumină în priviri: cea a oamenilor frumoși ce nu pot fi înfrînți, ce nu mai pot fi schimbați."

Am tăcut. Mi se uscase gura. Și gîtul. Mîinile îmi tremurau nu știu de ce. Karin nu mă slăbise nici o clipă din ochi. Era prima oară cînd îmi aliniasem măștile în fața lui. „Uite, asta e masca aroganței. Ăsta e disprețul. Aici, lîngă berea ta, zace, inofensivă, duritatea mea", le-am arătat eu cu degetul. „Cum ți se mai par acum toate astea? E de-ajuns ca o singură persoană nepotrivită să asculte una dintre poveștile mele și să priceapă totul pe dos. Din fericire, nu-mi pasă de persoanele nepotrivite." Așa era. Persoanele nepotrivite le părăseam sau le pierdeam prin cotloane de întîmplări potrivnice.

„Hai să mai bem o cafea", a zis el atunci. „Hai", m-am înviorat eu. „Și să fie ultima..." A fost într-adevăr ultima.

Am mai lungit-o vreo oră cu aroma cafelei în nări. Acum rîdeam mai mult, de parcă am fi fost complici la tîmpenii, de fapt și eram. Deja buchetul de flori pe care i-l va duce el Adei devenise un fapt concret. Trandafiri. Roșii. Așa îi plăceau ei. Se gîndea la femeia lui tot timpul. Cînd făcea clătite. Cînd asculta muzica lui Ducu Bertzi. „Ducu Bertzi, mă boule? Te-ai tîmpit de tot", îl luam eu peste picior. Apelativul „boule" devenise o formă de alint. Se gîndea la ea cînd revedea *Marile speranțe*. Îi plăcea sfîrșitul filmului. „Mi se pare normal", încuviințam eu.

„Hei, vreau să-mi faci o favoare", mi-a spus el atunci. Am rîs scurt. „Alta? Nu ajunge cîte ți-am făcut?" îl

împungeam eu. „Hai, mă Zburlici, fii o clipă serioasă și nu mai bate din picior." Nu aveam stare. Mi se părea că-mi încheiasem misiunea. De-acum nu mai depindea nimic de mine. Nu mai găseam că e locul să fiu serioasă. Obosisem de atîta seriozitate eu însămi. Poate era de la cele trei cafele băute una după alta. Un roi mîrșav de agitație pusese stăpînire pe mine și nu mă mai puteam extrage din nervozitatea aceea.

A pus palmele sale mari, brune, pe piciorul care se mișca sacadat pe sub masă „Oprește-te, termină cu bîțîitul ăsta spasmodic". În clipa aceea a intrat în cafenea Dan. Imaginea prietenului său cu mîna pe coapsa mea, el cu un zîmbet frumos pe figură, eu mulțumită și cu obrajii în flăcări, l-a scos din sărite.

„Ce faceți, porumbeilor?" a întrebat parcă injectat cu acid sulfuric. Cu viteza fulgerului, masca aroganței a sărit de pe masă și s-a lipit perfect pe trăsăturile chipului meu. Fruntea mi s-a crîmpoțit și sprîncenele au coborît în V, ca o umbră ce prevestea furtuna.

„Vă las", m-am ridicat eu împinsă de un resort. Dan avea talentul să strice unele întîlniri. Poate de-aia ne înțelesesem o perioadă atît de bine. Pe urmă el îndrăznise să se plictisească de mine, eu să-l sictiresc. „Dacă mai poți, bagă-i mințile în cap idiotului ăstuia", i-am mai spus lui Karin. Apoi l-am măsurat de sus în jos pe Dan. „Cel mai pur suflet din Univers", am pufnit disprețuitoare. Devenisem iar turcoaica aceea intrigantă, rea, cu privire de șerpoaică.

A doua zi, Karin m-a sunat. „Nu știu cum faci, dar mereu pleci cînd îți convine ție", mi-a spus. Nu începeam discuțiile cu sarumîini și saluturi de complezență. Unul dintre noi intra direct în subiect. De obicei eu. Și tot unul dintre noi încheia fără de-alde lareve-

deruri sau alte bazaconii formale. De obicei tot eu. Doamne, m-a lovit acum chestia asta, cîtă răbdare a putut să aibă cu toanele și mișto urile mele. Ha! Sărmanul Karin! „Karma, domnule! Ce voiai să mă întrebi?" mă ardea curiozitatea. „Părea ceva foarte serios..." „De fapt", a ezitat el la capătul firului, „mă tot roade o chestie. Îmi spui atîtea tâmpenii, îmi servești tot felul de fitile, am început să cred în ce crezi tu..." „Și nu te simți mai bine, sau ce?" i-am tăiat-o eu scurt, fiindcă nu doream ca discuția să se ducă într-o zonă capricioasă. Am crezut în clipa aceea că iar se surpa ceva, mi-ar fi părut rău. Mă feream să mă suspecteze de manipulare sau mai știu de ce alte minuni pe care probabil i le băgase în cap Dan după plecarea mea din cafenea. „Zuleihaooo, mucles două minute." Am tăcut la comandă, redusă la liniște mai mult din cauza tonului vocii. Nu cunoșteam partea asta fermă a lui. A oftat. „Mă, de ce naiba nu pot să am niciodată o discuție normală cu tine?" „Ce înseamnă normală?" am mîrîit eu. „Mă, am zis să taci două minute, nu poți, nu?", mi-a spus el jucăuș de data asta. „Ești nostimă." „Mmmbine, tac", am capitulat eu. „Hai, zi ce te roade."

M-a rugat atunci să-i spun ce-mi doresc eu cel mai tare, cel mai mult. Ceva care să mi se întîmple neapărat în viața asta. „De ce? Ai descoperit vreo baghetă magică?" am rîs eu. „Sau vreun covor fermecat?" „Nu. Sînt doar curios." „Ok, îți zic, nu e mare șmecherie, e o dorință care se poate întîmpla oricînd, dar nu știu de ce o tot amîn. Și mereu îmi zic că e timp, tocmai pentru că nu e mare șmecherie." „Zully, îmi zici?" „Vreau să văd Parisul", am spus eu repede. „Mai mult decît atît, vreau să trăiesc acolo măcar un an de zile. Aș închiria o mansardă cu acoperișul din țigle roșii și aș sta nopțile la balcon sau întinsă pe divan ascultînd

ploaia", am început eu să visez la telefon. „Aș frecventa cafenelele literare și m-aș îndrăgosti de primul boem brunet", am chicotit cu ochii în tavan. „Aș scrie, aș asculta jazz, aș face amor în mansarda mea, mi-aș atîrna rufele pe balcon, aș privi cum bate vîntul în ele, cum le usucă soarele... M-aș plimba și aș spune *bonjour* fiecărui trecător, și *bonsoir* iubitului meu brunet...", am oftat apoi. „Știi tu, chestii de-astea simple... nimic extraordinar. Dar aș fi fericită." Și am tăcut. De undeva, năvalnic, a urcat spre grumazul meu certitudinea că nimic din toate astea nu se vor întîmpla, ca un fel de intuiție, un fler visceral, urmat de o adîncă resemnare.

Vara iubirii...

Știu cum cad unele mîngîieri. Ca și cum ai frămînta o cocă moale, dar tot cu gîndurile în altă parte. Și mai știu cum adie alte mîngîieri. Ca vîntul de vară printre frunze. Tot așa sufletul foșnește în mii de povești.

Poveste despre obrazul rotund și firele albe din barbă...

Poveste despre ridurile frunții...

Poveste despre gura cu buze cărnoase...

Poveste despre nasul rupt, sau cîrn, sau despre coastele frînte... despre abdomenul concav unde eu îmi pot odihni tîmplele grele, uneori atît de grele...

Poveste despre urechea molatecă și despre zgîrciul pe care îmi place să-l mușc și-apoi să-l dezmierd cu răsuflarea întretăiată de dorințe...

Poveste despre fruntea înaltă și despre părul aspru...

Poveste despre grumazul rotund unde, cu buzele, simt pulsul cel mai bine...

Poveste despre cicatricele răsfățate...

Poveste despre părul moale, pubian, umed și cald și puțin transpirat și sărat, și despre striurile sexului...

Poveste despre răsuflări fierbinți și rugăminți, hai vino, știi tu cum...

Poveste fără sex, dacă vrei, doar-mîngîieri, cu zbateri de pleoape... mirare, uimire, clipe, voci, șoapte, șoapte...

Poveste despre gustul amar al singurătății...

Într-un sfîrșit, am plecat și eu de-acasă în marea capitală să pot aduce la lumină toate aceste povești. Dar mai întîi trebuia să le rîșnesc în mine nopțile, și să le scriu abia după ce se consumau...

Chiar așa, încotro?

După doi ani de la întîmplările ce se consumaseră molcom în orășelul meu de provincie, am început să le duc dorul. Dar nu am recunoscut dorul ăsta decît foarte tîrziu, cînd un simplu telefon m-a trezit din letargia și fierbințeala unei metropole trepidante.

Pînă atunci am simțit doar cum mă scurg. Printre oameni, printre mașini, printre claxoane, printre tarabe, printre amintiri, printre secunde. Infinite secunde adunate. Le vărs aici acum. Și numai amintirile le stăpînesc, uneori le reneg, apoi le readuc la viață, le sublimez, le folosesc, le dau noi înțelesuri, le păstrez, le dăruiesc. Nu mă străpung în nici un fel. Nu mă dor. Trecutul e doar pentru bunul meu plac. Un fel de omagiu pe care-l aduc tuturor sufletelor care s-au perindat prin viața mea și n-au știut să rămînă. Sau n-am știut eu să le păstrez. Dar uneori, după ce trăgeam ușa între mine și restul lumii, mă prăbușeam în pat jupuindu-mă de toate hainele și măștile și închideam ochii. Mi-era dor pînă și de boschetarul care trecea pe strada mea și lălăia în noapte același cîntec fals ce duhnea a votcă.

De fapt, cred că retragerea mea în spatele pleoapelor devenise o obișnuință, ca răspuns la o revoltă mai veche. Nu-mi amintesc să fi dormit măcar o noapte fără nici o grijă în ultimii patru ani. Mereu era cîte ceva. Sau mai multe. Dar cea mai pregnantă era grija căutării. A unei locuințe. A unui confort. A unei modalități de exprimare. A unei metode. A unei construcții potrivite.

A unei slujbe. A unui adăpost pentru gînduri, sau pentru suflet, sau pentru emoții. Grija fugii dintr-un loc în alt loc. Grija salariului. Grija facturilor. A întîlnirilor. A proiectelor. A înaintărilor. A urcușului. Grija să nu dispară dragostea. Să nu dispară prietenia. Grija pentru mama. Grija pentru amintirea tatălui meu. Grija că dacă nu fac toate astea o să regret că n-am avut nici o grijă. Și că am ales să plec aiurea de-acasă, îngropîndu-mi singurătățile pe hîrtie. Maculatură de suflet. Pe mese străine. De obicei cele de bucătărie.

Noaptea, în miezul întunericului, în case străine, numai eu și gîndacii forfoteam. O dată și un șobolan. Printre aceste vietăți ale nopții mi-am construit și mai abitir aroganțele.

Dar nu a existat dimineață în care să nu-mi spun: „Bine, Zully, îmbracă-te ca și cum viața ta în foi de ceapă, apretată sau nu, coafată sau nu, machiată sau nu, ar conta". Și trăsăturile mi se împietreau iar, ascunzînd în spatele lor ceva, nici nu mai știu ce, o umbră din ce în ce mai palidă a ceea ce fusesem cîndva sau a ceea ce ar fi trebuit să fiu.

O erodare a timpului. O renegare. O măcinare a secundelor. Le mîncam lacomă cu aceeași nebunie cu care unii își aruncau privirile în găvanele ochilor mei, din ce în ce mai înnegurați, mai scoși din minți, mai turbați, cu fiecare zi în care neliniștile și grijile fojgăiau în mine, scoțîndu-mi în cale tot felul de întîmplări, unele mai aberante decît altele, tot felul de oameni, unii mai cretini decît alții. Pipăiam cu întrebările mele sufletele astea cu gust de praf, strîngeam din fălci și auzeam oasele scîrțîind, erodate și ele de frecușuri zilnice.

Țin minte gestul lejer al primei mele gazde din capitală, o femeie butucănoasă, un fel de scorpie înveninată care, înainte de a așeza bucatele pe masă, a șters mușamaua cu mîneca propriei cămăși de noapte. Apoi și-a luat dalmațianul în pat și-au adormit împreună la telenovele. Doar ce apăruse pe piață un tabloid cu premii multe și pe-atunci taloanele acelea făceau clasa muncitoare să se trezească altfel din somn. Acum de cîte ori pot, fiindcă-mi și permit, strîng resturile cu grijă robotică, ordonez totul în sertare și foldere, pun lucrurile la locul lor. Fuga de mizerie. Ca o promisiune...

Îi scriam Adei pe-atunci: „Ce să-ți mai spun? Aici nu se miră nimeni dacă stai singur la o masă și scrii și-mi convine de minune... unde locuiesc acum n-am nici spațiu, nici intimitate, uneori scriu pe întuneric, la lumina televizorului, dacă aprind lumina răcnește gazda că-i consum curentul și mă încarcă la facturi, de-aia întîrzii prin cafenele. Gazda e o grăsană care toacă mărunt nervii soțului ei, cred că i-a mîncat viața cu trăncănitul ei. Deunăzi s-a înfuriat că acesta a prăjit cartofi pentru mine în uleiul de pește și-a început bătaia. Cum este posibil să te înfurii din așa ceva?

Am uitat să-ți spun că dorm într-un pat cu văi și dîmburi și mi se murdăresc șosetele de la covorul lor, că la duș nu merge decît apa fiartă, că pe masa unde ar trebui să scriu sînt rufe necălcate de două luni și că nu sînt ale mele, că diminețile am ochii lipiți de somn și calc aiurea în rahat de cîine dalmațian, că beau numai ceai negru care mă face să visez roz la o fabrică de chiloți din praf de pușcă, oricum, pe scurt, sînt în plin bungee-jumping fără hățuri de susținere, dar e foarte bine că prin geamul spart intră curent și-mi

umflă ochii. Dar promit că atunci cînd voi lua salariul o să mănînc un *happy meal* și-ți pun jucăria deoparte pentru copiii pe care-i vei face cu Karin." Pe vremea aceea avea timp să-mi răspundă la scrisori.

Încă n-am văzut Parisul. Dar am scris și am ascultat foarte mult jazz în anii care au urmat. Într-o după-amiază, la doi ani de la plecarea prietenei mele dragi, am primit un telefon de la Karin. Era în drum spre Ada. Făcuse o escală la Paris, între două avioane, și a luat-o ușor într-o plimbare. „Mai știi cînd mi-ai spus că vrei să vezi Parisul? Sînt chiar acum pe Champs-Élysées și mi-am spus că ar fi frumos să faci o plimbare cu mine, să răsune vocea ta pe străzile astea care te așteaptă." Era fericit. O simțeam în glasul lui. Văzuse lumea. Murise și renăscuse de mii de ori în nopțile cu stele.

M-am plimbat cu el așa vreo jumătate de oră, pînă i s-a consumat cartela. „Uite", îmi spunea, „trec acum pe lîngă o grădină de trandafiri. Hei, trandafirilor, salutați-mi cea mai dragă prietenă din lume." Eu, în partea astalaltă a lumii, alergam spre serviciu și-l ascultam gîndindu-mă la ce trebuia să rezolv în ziua respectivă. Dacă făceam rapoarte și rezolvam problemele eficient, slujind cu interes patronatele, avea să-mi pună cineva mîna pe cap? Eram oare mîngîiată pe creștet pentru că ascultam și mă executam? Nu am fost niciodată dispusă să rod oase, ci să cred în oameni. Mai ales în idei. Ce, devenea osul mai mare? Mai lucios? În ierarhia valorilor mele, pe vremea cînd îmi făcusem o ierarhie, nu intra colecționarea oaselor mari. Mai ales lucioase. Dar iată că, între timp, uitasem de ei, de Ada și Karin și toată povestea lor. Nu, de fapt,

nu-i uitasem, dar îi acoperisem cu un văl pe care din ce în ce mai rar l-am dat deoparte.

Nu-mi mai strînsesem de mult, de la discuțiile cu ei, genunchii la piept. Nu mi se mai golise stomacul de senzații, astfel încît să-l iau în brațe și să-l legăn. Nu aveam unde. Nu aveam nici timp să-mi ocrotesc amărăciunea. Trebuia s-o ascund. Și eram obosită. De fuga după intimitate.

Pentru mine fuseseră niște mutări spectaculoase pe tabla de șah a vieții, care aduseseră cu ele și un amalgam de oameni, relații, ruperi, dez-ruperi, redacții, proiecte, proiecții, printuri, plimbări, greșeli, vrăjeli, valize, nevroze, spasme afective, lipsuri, prea-plinuri, saci, cutii, cărți, cartiere mărginașe, praf de capitală, alergături după... slalom printre... nopți nedormite, certuri, împăcări, iubiri, despărțiri și tot așa, adică tot ce te poate răpi din clipele în care ai prefera de fapt să stai cu fundul pe caldarîm și să fumezi într-o după-amiază fără griji privind cum cade toamna peste blocurile celui mai poluat oraș din țară.

Descoperisem cuvîntul urgență și cuvîntul prioritate. M-am grăbit uneori atît de tare să le fac pe toate astea, sau să nu pierd nimic din ce aveam, încît am uitat să savurez. Mi s-a părut un lux pînă și zîmbetul pe care puteam să-l ofer unei clipe. Unei pale de vînt. Unui zid scorojit. Unei bucăți de teracotă. Unei jaluzele vechi. Unei clape de pian. Unui acord. Unui nor de dinapoia grămezilor de blocuri. Unui claxon înfuriat. Semnului interzis. Ochiului verde al unui semafor. Ciufului blond al unui copil. Uitasem Parisul. Cum

naiba putusem să uit Parisul? M-am grăbit să trec peste toate astea ca să cuceresc praful.

Îl ascultam pe Karin și m-am oprit atunci, pe loc, din alergătura mea. Am lăsat lumea să treacă grăbită pe lîngă mine. Cineva a intrat în mine cu putere și m-a dezechilibrat. Geanta pe care o purtam pe umăr a zburat pe asfalt și conținutul ei s-a deșertat bezmetic: pixuri, creioane, agende, niște farduri s-au făcut praf și pulbere, colorînd trotuarul. În timp ce țineam telefonul între bărbie și umăr și mă chinuiam să strîng toate fleacurile mele, Karin sporovăia vesel: „Fii atentă, trec pe lîngă un acordeonist, stai așa... Îți vine să crezi? Un acordeonist pe străzi, unde ai mai văzut așa ceva în România? N-are nici o treabă, cîntă în legea lui și nu pentru bani. Are o mutră de ținut minte, de pictat, de desenat, și numai tu ai putea să-l prinzi în cuvinte, atîta bucurie pe clapele lui sau poate am înnebunit eu... Stai, turcoaico, stai așa... O să-l pun să cînte pentru tine..." Fără să vreau mi-am acoperit gura cu mîna. Mă luase prin surprindere. Nici nu știam cum să reacționez. Am intrat pe prima alee care dădea în Cișmigiu. M-am așezat pe prima bancă ce mi-a ieșit în cale. „Chantez, chantez, s'il vous plaît, chantez pour mon petit amie de Roumanie", auzeam vocea lui rîrîită, o franceză exuberantă cu accent românesc.

Am vizualizat zîmbetul pierdut pe buze al lui Karin pe cînd necunoscutul acela îmi cînta „L'été indien". Clapele curgeau vesel în urechea mea și mi-a explodat din plin în față liniștea uitată a orășelului meu de provincie pe care-l renegasem de atîtea ori. Străzile pietruite, tăcutele morminte din cimitir care-mi adăposteau morții, pămîntul reavăn umflat de ploi, lumi-

na verzui-aurie în care s-a copt prietenia mea cu Ada, shoppingurile noastre nepretențioase, fosnetele caisului, gardul în care m-a înghesuit Dan, clătitele lui Karin care se rostogoleau ametitor pînă în tavanul bucătăriei sale, cinematograful în care eu și Ada ne-am ascuns odată de Gelu ca să nu ne găsească pe cînd puneam altă tîmpenie la cale, scrisorile ei, vacanțele noastre de vară, oftaturile lui Karin, mama și șuberecurile sale, biblioteca orașului în care nopțile de sînziene ale lui Eliade păstrau ciorne ale despărțirilor mele, picurii de jazz care curgeau sub caiși, crinii imperiali, înserările care cădeau peste toate astea.

„Turcoaico, mă duc să-mi întîlnesc iubita, s-o strîng în brațe, să-i simt pielea, să mă îngrop în trupul divin al ei, îți vine să crezi?..." Da, îmi venea să cred. „Sînt fericit, Zburlici, sînt foarte fericit..." și discuția s-a întrerupt brusc. Cartela se terminase.

Am întîrziat în ziua aceea la muncă. Rău de tot. M-am plimbat de una singură prin Cișmigiu. M-am plimbat hai-hui printre vise pierdute. Nu, nu pierdute, ci frînte. Eu pot vorbi acum despre ele la nesfîrșit.

Am luat-o pe jos printre copacii îmbrățișați de verdeață. Am privit bolta cerului cum se crîmpoțește în plin soare. Cumplite mi se păreau toate zilele de mîine care se crăpau în zori, un curs obișnuit care năvălea peste micile universuri din oameni. Zile în care privirea mea se asprea. Mă pregăteam de război. Mă agresam. Mă indispuneam. Ridicam zidurile. Mă cimentuiam. Mă înlănțuiam. Mă închideam. Mă capsam. Mă baricadam. Țineam fiara în frîu. Îi puneam căluș. Mă depersonalizam. Numai așa zilele puteau să înceapă.

Numai așa mă puteam trezi sedusă de propriile-mi minciuni în fața oglinzii. Numai așa, cînd mă mai relaxam pe la popasuri, pe la vreo terasă sau în unele bucătării, toate căpătau sens. Numai așa...

Dacă nu mă mințeam zilnic că urgențele alea erau importante, nu mai găseam veridică obișnuința de a mă trezi în zori, de a mă deștepta cu gîndul, același, că poate azi e ziua aceea cînd, după colțul acela de stradă, după zidul acela de casă dărăpănată, mă voi lovi de mine și că atunci, doar atunci, voi avea revelația că nu trebuia să fug atît. De oameni. De aventuri. De liniște. De relaxare. Dar nu... nu se întîmplase asta. Nu încă... Apoi am uitat și de întîlnirea cu mine. Simțeam doar că șansele mele se scurseseră, că rostul lor, dacă fusese unul, își încheiase menirea. Sau poate doar nu le văzusem din cauza îndelungilor mele căutări. Dar nu... auzeam roțile mașinilor pe pietriș și simțeam cum mă dezmembrez cu fiecare pas, cu fiecare joc al minții, cu fiecare subtilitate a celuilalt de lîngă mine, atunci cînd este, cu fiecare transparență a celuilalt de lîngă mine, atunci cînd nu mai este, cu fiecare sunet al propriei mele voci. Și toate acestea pentru că un străin îmi cîntase cu bucurie la ureche una dintre melodiile mele preferate.

Nu mai recunoșteam dintr-o dată nimic din mine. Și totuși... mi-era bine. După convorbirea aceea, după ce auzisem fericirea lui Karin atît de aproape de urechea mea, am simțit cum mă dezgolesc brusc de amintiri ca o nucă jupuită în care și-a înfipt dibace mîinile un copil fără scrupule. Nesăbuită distrugere...

Am înfipt toporul în lemnul moale, ascultător. Prin despicătura bușteanului, așchiile au plîns în iarbă, fișie

cu fișie. Trosnind înăuntru cu vaiet resemnat și ușor. Mi-era dor de orășelul meu de provincie din care plecaserăm cu toții, iată, o recunoșteam din nou.

În tot acest timp agonisisem cu migală amară oftaturile mincinoase ale unora și ale altora, pe unde își ascunseseră ei frumoasele adevăruri, le găsisem mai tîrziu înveninate, hohotisem știind că nici unii, nici alții nu vor înțelege nimic din așchii, nimic din frînghii, nimic din sevele lichefiate, nimic din mușchii puternici ai inimii, nimic din oasele ascuțite ale sufletului, nimic din căldura domoală și nici din goliciunea trăirilor, sau din vulnerabilități și fragilități îmbrăcate în platoșe de oțel.

Dădusem jos baricadele pentru ca oamenii să-și aducă mai aproape nămolurile, să mi le aștearnă la picioare ca o ofrandă, din ofrandele astea mici, jignitoare, ridicasem alte baricade, pe care iar le dădusem jos, și altele iar, timp după timp, fără temeri, doar cu mari și adînci întristări, și cu fiecare baricadă surpată de bunăvoie, cu fiecare alt nămol depus la picioarele mele, surîsul meu devenise din ce în ce mai amar, pînă pierise de tot. Un șirag de amăgiri, nu asta colecționăm cu toții?

Pentru asta plecasem de-acasă? Pentru asta părăsisem grădina mea cu bolți umbroase? Oriîncotro mă întorceam vedeam numai minciună și lașitate, ipocrizie de sus, de la cel mai înalt nivel, pînă jos, în stradă, la ultima precupeață. Învățasem să citesc în priviri mai bine decît în cuvinte, ori asta nu te învață nimeni mai bine decît singurătatea, nimeni mai bine decît trădarea de propriul tău sine.

Numai gesturile mele nu trădaseră. Niciodată. Se dăruiseră prin ele însele, cu bunsimț și cu pricepere. Dar și pe acelea mi-era din ce în ce mai tare teamă să le arăt, fiindcă jefuite de unii de neintenționalitatea lor, gesturile mele știuseră să se răzbune singure. Aveau o lege a lor, în fața căreia capitulam. Numai buricele degetelor mele nu mințeau, nici cînd îmbrățișau tastaturile, nici cînd mînuiau cu dibăcie poveștile despre oameni sau pentru oameni. Nici cînd mîngîiau corzile sensibile ale sufletului, nici cînd strîngeau la piept corzile chitarei. Atunci cădeau foile de ceapă și bubele supurau, întocmai ca vulcanii care au fiert destul în mustul lor propriu și apoi erup în valuri de căldură. Machiajul se ruina, măștile cădeau singure ca niște coji triste și adevăratul chip pe care aveam grijă să-l feresc de toți apărea din umbra lui cochetă, cu timiditate, cu surîsul lui de copil nebun, inocent încă, amețit de fericire că a găsit o minune și poate să iasă de după un colț de suflet.

Dar... dar... chiar și așa, nici acum nu știu cum e mai rău: să rămîi în simplă, senzuală trecere sau să pleci prin lungile și întunecatele coridoare ale rămasului-bun?

Eram obosită... M-am așezat pe o bancă, nu mai voiam să-mi aud pașii... Eram obosită nu de amăgiri, nu de iluzii, ci de vastele și nesfîrșitele realități care se întindeau în fața mea, de nimicnicia oamenilor, de perversele lor vanități, de lugubrele dorințe carnale, de amantlîcuri și fandoseli, eram obosită acum nu de inutilele fleacuri zilnice, nici de grijile mele constante, ci de ceea ce vedeam cu atîta precizie. Dar, dincolo de toate astea, i-am văzut clar și pe cei doi prieteni ai mei

despre care am scris pînă acum. Am zîmbit, ca în ziua în care cineva mi-a promis că îmi va face cu mîna din avion pentru că pleca pentru cîteva luni să trăiască în altă țară, și eu am crezut cu toată ființa mea în fluturarea aceea de mînă. De deasupra norilor pufoși un prieten mă saluta. Da, astea erau gesturile pe care le căutam în viață. Așa ceva era fără preț, fără preț....

Ei bine, în ziua aceea mi se făcuse iarăși un dar minunat. Vocea mea răsunase pentru o jumătate de oră pe Champs-Élysées. Ce putea fi mai esențial decît asta? Karin nici măcar nu avea idee ce-mi dăruise sau ce-mi adusese mai degrabă înapoi, cum probabil nici eu nu voi avea vreodată idee cît de important a fost să cred în dragostea Adei într-un timp în care nici măcar ea nu mai credea.

Am uitat un vis, dar am scris mult în cafenele. Am scris mult, mai ales vara trecută. Locuiam atunci cu două tinere. N-aș fi putut numi locul acela „acasă", era mai mult un fel de depozit de lucruri personale de care voiam să mă descotorosesc rînd pe rînd, o bibliotecă de cărți pe care nu aveam timp să le citesc, o aliniere frumoasă de sandale pe care, în funcție de drumurile mele, de chef și de treburi, le alegeam după culori sau le aruncam pur și simplu. Nu voiam să mă obișnuiesc cu cele două tinere, erau triste fără motiv. Nevoi de mîngîiere. De strîngere între degete, de apăsare carnală, o carne spălată de o rutină zilnică, aproape comodă. Era un somn în papuci de plastic.

Vrutele lor. Nevrutele mele.

Trăncăneam cu ele fleacuri. Era și ăsta un mod de a-mi goli mintea. Din cînd în cînd, a mai mare dintre

noi punea mîna pe capetele celorlalte două, printre care și eu, și cerea șampoane, cerea mănuși, cerea scaune, cerea o anumită poziție a cefei, și ni le înnegrea. Apoi, cu punga de celofan în cap, umblam prin încăperi ca Oblio prin lumea lui. După altă jumătate de oră și trei țigări intram în baie și priveam cum mi se scurge negreala din păr pe țeavă ca un fluviu de păcură care trecea din creierii mei pînă în tălpi. Rămîneam ghemuită în apă și spumă murdară și priveam cum se duc toate pe o amărîtă de țeavă. Mă părăseau toate puterile, simțeam o sfîrșeală caniculară făcîndu-și cuib în cărnuri, în încheieturi, în gene, pe pleoape și în măruntaie. Cînd ieșeam din baie, depozitul acela de lucruri și trăiri și femei frumoase era deja toropit de amorțeală, de suava stare de somnolență și leneveală a răsuflărilor de sub pătură. Eu coboram ultima în vise, după ce treceam prin bucătărie să-mi termin urgențele de a doua zi și să-mi salut gîndacii. Mari, grași, sătui, îmbuibați.

O scrumieră cu trei mucuri. Atît îmi lua să refac traseul unei zile de la primele ore ale dimineții pînă la ultimele ore ale dimineții. Dormeam puțin de teamă să nu pierd ceva esențial din ziua respectivă. Un rest de mîncare de păstăi se lăfăia kaki pe o farfurie. O sticlă de cola ședea fără conținut și fără capac pe dulap. Frigiderul mormăia printre cuvintele mele. Televizorul era scos din priză. Cablul nu ajungea în bucătărie, așa că hotărîsem toate trei să fie de decor, un decor sumbru, ca o gaură neagră care supsese multe gînduri, multe viduri de-ale mele. Într-o pungă neagră niște piersici zemoase, mușcasem și eu mai devreme din carnea uneia cu poftă, încă mai simțeam cerul gurii plin de vitamine. Făceam ordine înainte de a mă

întinde pe saltea lîngă una dintre fetele astea pe care ajunsesem să le îndrăgesc. Era un mecanism, un tabiet. Măcar între resturi să nu dorm. Mă strecuram apoi lîngă trupul mic, cald și moale al uneia. Ea îmi răpea mîna și mi-o ducea la obraz, apoi la inimă. Mi-o săruta și apoi se așeza ușoară ca un fulg pe mîna mea. Îi simțeam sînul. Ca răspuns, înduioșată de căldura asta umană, îi mîngîiam umărul dezgolit și poposeam cu buzele acolo, într-un sărut cast. Pielea ei mirosea a floare. O floare de noapte. Se cuibărea mai bine în deschizătura brațelor mele, femeie-copil adormită, parfumată și atît de iubită de astre. Și vîntul sufla perdeaua în zori...

Totul, totul mă înțepa vara trecută. Sucurile, căldura domoală, tălpile, gîtul, sufletul. Vedeam femei în alb și femei în negru. Ochii mei erau răniți de oameni. Fiecare aducea cu sine încă și mai multă mizerie, ticăloșie, egoism feroce. Dar știam că toate astea erau măști și la ei. Simțeam în viscere apriga dorință să-mi înfig ghearele în fețele lor și să le smulg măștile cu carne cu tot. Să simt între unghii fîșii de piele și vîscozitatea sîngelui. Orice, dar nu minciuni. Lăsam imediat ochii în pămînt, nu mai priveam oamenii, mi-era teamă că i-aș putea răni din dorința de a le face bine.

Preferam să mă pierd printre străini. Căutam iar. O brichetă. Un sens. Plonjam. Dintr-o parte în alta, de la o terasă la alta, eram într-un caiet sau în altul, într-o agendă sau în alta, lîngă un bărbat sau lîngă altul, aprindeam o țigară sau alta. Deschideam o fereastră sau alta. Închideam o ușă sau alta.

Nicăieri. Spre nicăieri.

Pendulam. Mă balansam. De pe un picior pe altul, printre cartofi prăjiți sau printre cartofi fierți. Printre rîsete și zgomote. Pe coclauri.

Nici un punct de sprijin. Decît visul de a scrie povești. Pe acesta nu-l uitasem.

Dar mi se strepeziseră dinții. Nu se tociseră, doar se strepeziseră. Ca în copilărie, cînd mă urcam pe acoperișul casei din spate a bunicilor, ca să ajung mai repede la caise. Un copac fără sfîrșit. Acolo, printre crengile lui încărcate, eram fericită. Întindeam mîna și apucam un fruct. Apoi altul. Și altul. Și tot așa. Fără probleme. Doar întindeam mîna. Cu burta plină și dinții cruzi, mă așezam sub ramuri și priveam cerul. Nu conștientizam că de liniștea *aia* aveam nevoie. Liniștea *aia* din care nu te tulbură decît zgomotul plin al vreunei caise prea coapte care se storcoșea de caldarîm. Poc!

De ce dracu'?! Și cum dracu' a încolțit în mine gîndul să păstrez tot ce-am vrut să uit? Mai urcă și acum clocotul caiselor coapte. Pulpa naturii generoasă. De ce tot ce m-a făcut să mă desprind de locul acela mă cere acum înapoi? Să construiești pe ruine e totuși mai aspru decît să construiești pe nimic. Fiindcă fiecare cărămidă roasă, fiecare șipcă de gard, fiecare pietricică din curte, fiecare colț de pămînt uitat, indiferente toate pentru alții, mie îmi amintesc de palmele bunicului, de punctele negre de pe chipul lui, de ochii albaștri, apoși, de vocea lui strengară, de chițibușurile lui, de darurile pe care mi le făcea, de vocea lui cînd îmi spunea povești despre cărămizi, despre șipci, despre pietricele și despre copaci... Fiecare centimetru care a

mai rămas din curtea aceea păstrează urmele pașilor lui. Dar curtea nu mai există...

O ruină doar. Și s-a dus și vremea caiselor coapte. Noii proprietari au culcat pomul la pământ pentru a se încălzi cu el pe timp de iarnă. Crengile au trosnit și s-a ales pulberea caldă de ele. Și o dată cu el s-au dus dracului și chiotele noastre de copii, și gemurile bunicii, și amintirea micului dejun de la care erau nelipsite feliile de pîine unse cu dulceață de caise, ah, bună mai era dulceața aia de caise...

Ruinele copilăriei mele pe lîngă care am trecut acum o vară. Vara cînd scriam prin cafenele, încercînd să deslușesc încotro s-o apuc și ce să salvez din neantul uitării. Și pe unde ajungeam, timpul își făcuse deja damblaua în cel mai crud fel. Mă dureau amintirile, rănile se căscau din fumurile unor ani fericiți. Aici, în prezent, nu conteneam să alerg după un viitor din care voiam să mușc cu poftă, să-mi umplu gura de viață. Aici, în prezent, oamenii umblau teleghidați, conectați la telefoane și laptopuri și urlau unii la alții: Ai trimis comunicatul de presă? Ce comunicat? Căca-m-aș în comunicatul vostru de presă. Vara corintiană. Alo, alo, ce comunicat de presă? Nu vă mai aud... Sigur că auzeam, sigur că știam perfect despre ce era vorba și ce anume aveam de făcut, dar atunci, atunci, în clipa aceea, știu sigur că de-atunci începuse dorul.

Ceva mă smulsese brutal din liniștea amintirilor mele, din comorile uitate ale copilăriei, unde doar să întind mîna după un fruct și natura mi-l oferea fără probleme.

Dar mă revolt. Și asta e bine. Dintr-o dată nimic nu mi se pare mai urgent decît să mă așez pe o terasă, ca acum o vară, și să scriu despre casa aceea. Închid telefonul cu o satisfacție nebună.

O cafea, vă rog!

Plătesc. Ceva. Un suc. O cafea. O aroganță. O dezrădăcinare. O indiferență. Mai multe plecări. Singurătatea mamei. Nopțile calde sau reci pe care le-am trădat refuzînd să mă las pradă tandreței altora. Plătesc nu dorescul, nu poftescul, nu așteptul, nu mi-e dorul, nu vreau să mă deschidul, nu acceptul. Ce cafea bună...

Tac. Sorb. Mă doare.

Mă dor geamurile sparte ale casei, mă doare fix locul unde erau florile bunicii. Nu mai sînt. Și cu ele s-au ofilit parcă și miresmele înserărilor care ne prindeau pe toți pe scările din fața casei. Copiii chiuiau pînă tîrziu, părinții se strîngeau de pe la slujbele lor, iar bunicii aveau grijă de unii și îi așteptau pe ceilalți.

Poarta a rămas aceeași, dar n-a mai vopsit-o nimeni de ani de zile. Era la ordinea primăverii ca ea să fie lustruită cu grijă de bunicul meu. O poartă de fier forjat pe strada Împăratului Traian, care se deschidea de multe ori pe zi, oameni intrau și ieșeau, rude, frații bunicului, cumnate și neveste cu fuste lungi înflorate, negustori din Turcia veniți cu Ozlemul, pescari iscusiți, fîrtați de-ai lui, meseriași de tot felul, forfotă și povești de prin alte curți, de pe alte meleaguri. Gardul de lemn pe care stăteam cățărată nu mai e. În foc s-a mistuit și el, o dată cu caisul din spate. De pe gard priveam eu lumea care vine și pleacă, aveam ochii mari și curioși, ca două bile negre de sticlă, și gardul ăla din lemn verde mă ascundea bine, trăgeam cu urechea la

discuțiile celor mari și-mi plăceau șușotelile lor, secretele, intrigile bunicii. Îmi mai plac și acum. Vorba domoală a complicităților șoptite, misterele pe care nu trebuie să le afle niciodată nimeni, rămîne între noi, da? Sigur că rămîne între noi, dragă Ada...

Dar, iată, și povestea ta se duce mai departe. Poate plătesc chiar acum pentru ea. Mai vreau o ciocolată caldă... Iau o gură, simt cum dinții mei primesc lichidul. Mi se umple vălul palatin, buzele mi se lipesc una de cealaltă, mă sărut singură, mă masturbez cu ciocolată, urme amărui îmi rămîn pe filtrul țigării.

În fața mea, atît de grotesc, uneia îi ies cărnurile din talia pantalonilor. Celulita explodează în voie peste centură. La altă masă o tipă își bălăngăne cerceii care nu se potrivesc cu nimic. Nici cu cocul învîrtit neglijent deasupra capului, nici cu pantalonii trei sferturi de trening. Prietena ei bea bere dintr-un pahar lung. Ana Lesko la radio. Cîntă ultimul ei hit. Oare ce mai face Ada, prietena mea? Deja simt viitoarea ei fericire. Mă uit la ceas. Totul se va întîmpla peste vreo cinci ore. O fericire la care eu particip de pe-acum și poate că am aterizat în prietenia asta doar ca s-o creez. La ce mă gîndeam?

Aaaa, poarta... da, poarta pe care mă cățăram și-mi intrau picioruşele printre gratiile alea, mă dădeam huța, sau o deschideam musafirilor, alergînd în întîmpinarea lor. Făceam douăzeci de pași, i-am numărat cîndva, de-asta știu. Vara trecută însă mi s-a părut atît de mică distanța de la intrarea în curte pînă la prima treaptă. Atît de mică... și atît de îngustă aleea...

Dar mult mai înguste alte alei și alte holuri pe care mi-am pierdut visele, sau trepte de pe care s-au rostogolit la picioarele mele anumite sentimente. Credeam că pe ele găsisem cele mai mari fierberi, agitații, întîmplări mărunte sau întîmplări mari, îmi spuneam că acolo există a patra putere, cuvîntul scris, atitudinea cinstită în fața corupției din lume, din țară, virulența luptei, schimbarea, personalitățile mari ale literelor, micile ucenicii, grandioasele prietenii, nervii consumați, un amalgam de energie, irosiri de zi cu zi, nopți consumate, subiecte, ambiții, nervozități, animozități, contradicții, polemici, scări de urcat, lifturile mari, în spatele fiecarei uși o altă viziune, alergătura după știri, după senzațional, renunțările celor slabi, ridicările celor îndeajuns de puternici, zgomotul tastelor, motoarele unităților în lucru, departamentul tehnic, tipografiile, literele de plumb, plăcile digitale, hîrtia consumată, dar nu degeaba, printuri, corecturi, certuri, virgule, acorduri, amoruri, cîntece, răcnete, balcoane, iar holuri, cît de mult iubisem holurile alea pe la începuturi.

Da' de unde?! Găsisem doar o junglă de minciuni și liane de intrigi și hrană pentru naivi. Și iar o fugă disperată de femeile prea guralive, de bărbații prea tăcuți. Toți urmăreau prăzi, căutau chei, voiau să descifreze, să subjuge, să demonstreze, să anuleze, să anihileze. Și să doarmă apoi sătui, îmbuibați și cu conștiința împăcată. Întocmai ca gîndacii din acea bucătărie.

Mă zdrobește acum certitudinea că nu există mîngîieri gratuite. Priviri gratuite. Se îndreaptă undeva, spre ceva, să alunece înăuntru, să cadă înăuntru, să te smulgă dinăuntru. Mîngîierea ca o exprimare a

sufletului, privirea ca o simplă capcană, ca o găleată de miere, din care nu mai vrei să te desprinzi, care te cheamă, mă vrei, mă iei, mă porți în tine, du-te cu mine peste tot pînă la hai sictir.

N-ai voie să fii slabă! Învață în pizda mă-tii să reziști!

Mi-e sete. Dați-mi apă! Să beau pînă mă satur...

Casa aia... A fost vîndută. Apoi despuiată... cu fiecare an a mai dispărut cîte un copac, cîte o șipcă, grădina invadată de buruieni, butucii de vie roși de viermi. Apoi s-a așternut tăcerea peste bucățile de piatră. E totul însfertit, însecundit, redus la tăcere, la dezastru, la paraginã... Mi-a fost atît de greu să trec acum un an pe strada pe care am țipat de fericire toată copilăria mea. Și-am sărit gardul acela de atîtea ori după ce-am adormit-o pe bunica în fiecare după-amiază de vară, ca să putem coborî cu toții, la răcoare, în beciurile care gemeau de dulceață, dispuși s-o șterpelim și cu fața mînjită să alergăm la joacă. Șterpeleam tot ce prindeam prin sertare: gumă de mestecat, fructe, ciocolată, batiste, bomboane, acadele, toate pitite în colțurile casei, le găseam în cutii, în sertare, sub saltele, cotrobăiam, descopeream, șterpeleam și împărțeam. Doamne, ce bogată eram!

Iar acum? Acum doar un amalgam tenebros de lucruri și oameni... Și o oboseală cumplită peste toate astea. Ce fac? O iau de la capăt? Știu prea bine încotro mă îndrept și că, mai ales, din amalgamul ăsta nu pot să extrag nimic care să conteze. Ce simt? Mai simt?! Mai bine cu gîndul la morții mei...

Bunica era o femeie aprigă, cu niște sprîncene frumos arcuite, astfel încît, chiar și atunci cînd au albit,

curbura lor a rămas intactă și i-au încondeiat perfect ridurile din jurul ochilor. Îmi plăcea să-i ating fruntea, să-i simt cutele adînci, pielea fină, să mă minunez de vinișoarele care-i străbăteau chipul, chipul bunicii mele ca o hartă a unui destin făcut praf. A fost și ea o mare strîngătoare de lucruri care nu i-au folosit la nimic. A adunat, adunat, adunat lucruri peste lucruri, rafturi și mobile, flori de plastic de toate formele, pachețele de zahăr cubic, sertare pline cu tot felul de minuni. Viața ei ca un beci în care se depozitau borcane, sticle, pantofi, papuci, stofe de toate felurile și culorile, mătăsuri pe care n-a mai apucat să le croiască, paturi pe care n-a mai apucat să se aseze, covoare pe care n-a mai apucat să pășească, le-am găsit după moartea ei în lăzi de lemn pe care de ani de zile nu le mai deschisese. Și, incredibil!, cutii de cărți pe care le-am descoperit cu uimire, toată nebunia cu Pardaillan și Fausta într-o cutie de carton, într-o altă după-amiază de vară, în acaretul acela de lîngă casă unde nu avea nimeni, dar nimeni, voie să intre. Sărmana bunică! Era jucăria noastră vie și stafidită, cu plămîni puternici și voce stridentă. Noi, nepoții, îi descoperiserăm deja toate secretele. Eram cruzi și răi pînă-n prăsele. Degeaba le ascundea. Degeaba.

Și mai știu o seară, o seară din vremea comunistă, ca multe alte seri în care trebuia să ai opaițul pregătit, să nu stai să bîjbîi după chibrituri ca să-l aprinzi, o seară în care rula la televizorul alb negru pe lămpi filmul *Casablanca* și curentul electric s-a stins chiar în mijlocul filmului și n-am prins replica: „Luis, I think this the beggining of a beautiful friendship" și l-am urît atunci crunt de tot pe Ceaușescu, mult-iubitul de el. Atunci am conștientizat cît de adînc pot să urăsc ceva,

atît de adînc încît mi-au dat lacrimile de furie, iar bunicul mi-a pus mîna pe umăr și mi-a spus: „E ceva mult mai cumplit decît ura... uitarea!" Și eu sughițam și spuneam: „Ba nu, nu! Eu îl urăsc pe Ceaușescu". Cîtă dreptate a avut bunicul meu!

Am uitat atîtea despre ei. Am ținut minte atît de puține. Sper doar ca atunci cînd îmbătrînesc să am măcar puzderia lui de puncte negre care-i fusesera presărate de timp pe obraji, pe frunte și pe vîrful nasului. Și aceeași luciditate în fața morții. Aș vrea să pot să-i sărut punctele negre...

Nu mă deranjează acum claxoanele de peste drum, nici glasurile copiilor care aleargă prin parc, nici discuția de la masa de alături, nici privirea individului de peste două mese, care se întreabă probabil ce tot scriu... Aș vrea doar să pot să mai sărut punctele negre ale bunicului...

Azi cineva mi-a adus Parisul aproape. Și uite cum pier secundele rele, grele, cum fug gîndacii din calea mea, cum dispar în ceață toate bucătăriile în care am scris, toate cafenelele prin care-am umblat, toate iubirile care m-au trădat, uite cum nu mă mai înspăimîntă nici manelele pe care le-am auzit oripilată în miez de noapte, în fiecare miez de noapte, cînd orașul dormea fluturîndu-și spuma albă a cearșafurilor de pe sîrmă, ca niște îngeri ai viselor uitate în zori.

M-a sufocat atîta timp inutilitatea lucrurilor. Nu voiam să depind de ele, încercam să nu depind de ele. Le foloseam și le aruncam. Multe nu-mi sînt esențiale. Nici măcar vitale. Dacă rămîneam însă prea mult

într-un loc începeam să strîng, să adun, să depozitez, sa îngrămădesc, sa mă lovesc, să depind, să mă gheboșez, să mă învîrt printre fleacuri. Să găsesc comoditatea, printre aceste fleacuri. Să aleg dintre fleacuri. Să deschid de exemplu un dulap și să-mi aleg îmbrăcămintea potrivită pentru o zi, pentru o întîlnire. De fiecare dată, în fața fleacurilor, ezitam. Fiindcă se întîmpla de cele mai multe ori să am într-o singură zi mai multe întîlniri. Iar eu mă consumam ezitînd sau găsind formula potrivită pentru a echilibra lucrurile, oamenii, întîlnirile. Pierdere de vreme, desigur. Tot de cele mai multe ori erau oameni pe care-i vedeam doar o dată sau de două ori, pe care nu-i mai revedeam decît cine știe cum, prin ce întîmplare, dar cărora trebuia să le vorbesc, dîndu-le o primă impresie despre mine. Și-atunci fleacurile deveneau importante. Mărgele, eșarfe, sandale, poșete, rujuri, parfumuri, curele. Fuziune pentru întîlniri cu oameni pe care va trebui să-i derutez.

Pentru cei care-și pierd agoniseala în vreo inundație, pentru cei care încă mor în zone de război, pentru cei care luptă pentru anumite idei sau împotriva foametei, pentru cei care salvează vieți, toată peocuparea asta a mea, îmi dădeam seama de fiecare dată cînd închideam dulapul, era o tîmpenie.

Știam asta de fiecare dată după ce totul era pus la punct, după ce se terminau ezitările și deja disprețuiam momentul în care privirile mele se vor intersecta cu cel/cea cu care voi bea o cafea pentru prima oară, fiindcă va trebui să vorbesc despre mine, să mă explic, să mă justific, să mă desenez, să momesc, să prelungesc minciuna, să arăt, să mă descopăr. Nu mai am răbdare... Sătulă de priviri, de vorbe goale, de prezentări, de crezuri, mă răzbunam pe fleacurile din jurul meu.

Cele care-mi îmbrăcau esența și-mi răpeau clipele frumoase de blegeală. La ce bun??

Împrejurările mă determinau să procedez astfel, dar, de fapt, cred că din curiozitate provocam și eu împrejurările. Dar numai cu scopul de a ajunge în mijlocul unei inundații, în dezastrul unui cutremur, în mijlocul adevăratelor cîmpuri de luptă, atrasă doar de riscul pierderii vieții, prețuind doar miraculoasa secundă în care exist, salvînd vieți pe care nu le voi cunoaște și care nu mă vor cunoaște niciodată. Să scriu despre efemeritate, despre treceri, despre pasaje și popasuri. Mînuind toate acestea cu pricepere aș fi găsit esențele. Mici flacoane pierdute. Invizibile flacoane tari. Prezente peste tot, nevăzute de nimeni. Minuscule flacoane risipite printre fleacuri, rostogolite de colo-colo prin praf.

Ca o pasăre de pradă, am vrut să mă arunc hulpav asupra lor, să le aduc aproape, să le beau, să le asimilez și să devin eu însămi, după ce dau fleacurile la o parte, după ce-mi consum risipirile, și fugile, și trecerile, și cruzimile, și răutățile, un astfel de flacon, prezent peste tot, nevăzut de nimeni.

Vezi tu? Esența... aici voiam să ajung...

De aceea noaptea mă despuiam fericită. Jos totul! Baia ca savoare, ca răsfăț, ca prelungire a momentului reîntîlnirii cu mine însămi în visul apei, moleșeala spumelor aromate în care mă cufundam, biciuirea simțurilor cu senzații de bine, erau singurele momente în care îmi aminteam voci calde, voci plăcute, vorbe frumoase, renunțam la luciditate, la încruntare, cel mai plăcut moment din zi. Timpul petrecut doar cu mine ca lux după jalnicele mele raportări la alții de peste zi.

Cînd eram uneori singură, nopțile, în intimitatea fleacurilor mele, după ce se încheiau toate, după ce închideam caietele, agendele, ușile spre exterior, ferestrele din Windows, după ce-mi aranjam creioanele, după ce-mi închideam dulapurile, după ce suflam în aroma lumînărilor și totul era pregătit pentru odihnă, plonjam goală în întunericul îmbietor, în moliciunea pernelor, în scoarța cearșafurilor și închideam ochii. Toată această pregătire pentru somn era ca un preludiu pentru întîlnirea cu mine. În sfîrșit uitam zbuciumul de peste zi, strigătele altora, nevoile lor, împotrivirile mele, revoltele, nimic nu mai conta.

Noaptea eram a mea... ruperea de firul logic al evenimentelor de peste zi. Scoaterea telefoanelor din priză, deconectarea... nici unul dintre lucrurile din jur nu era esențial, nimic palpabil, real.

Și-acum?... Și-acum...

„E foarte important cuvîntul cu care începe o carte. Uite, vezi, aici începe cu *cred*, nu e frumos?" m-a trezit la realitate vocea unui tînăr de la o masă. „Mda, interesant", a spus neatentă amica lui.

Am deschis cartea pe care o aveam eu în geantă. Eram curioasă.

Cred... Așa începea...

Cînd crezi, totul devine lesne, ca și cum ar curge în tine în loc de sînge ulei cald.

Am închis ochii și am zîmbit fără să vreau. Am închis ochii într-o resemnare mută, știind că în continuare îmi plac oamenii cu adevărat liberi. Liberi de durere, de suferință, liberi să zburde chiar dacă lor

înșiși le sînt pietre de moară, liberi să greșească, liberi să recunoască dragostea acolo unde o întîlnesc și să alerge spre ea cu brațele deschise, cu sufletul gata să iasă din piept și liberi să iubească, da, dom'le, să iubească...

M-am ridicat de pe scaun, am lăsat cafeneaua din parc în urmă și-am început să murmur cîntecul acordeonistului francez cu o bucurie nouă, aproape primară, o fericire găsită din senin, acolo, pe loc, într-o zi în care plecasem de-acasă grăbită să rezolv tot soiul de alte urgențe, într-o zi în care nu mai așteptam alte magii prin viața mea, iar echilibrul meu consta doar în căutări și griji. Dar mai știu, știu, cît de bine am conștientizat în ziua aceea că nu făcusem altceva în tot acest timp decît să refuz rînd pe rînd, neobosită și perseverentă în asta, tot ce mă trunchia, tot ce mă despica aiurea, tot ce voia să pună stăpînire pe mine și să mă controleze, tot ce-mi cerea recunoștință, iubire, prietenie, fără să-mi ofere nu gîndul, nu certitudinea, ci doar savoarea că nu din nepăsare, nu din vanitate se doreau toate acestea. Ci pentru că existau pur și simplu.

Și vorbisem cu porii sufletului, cu nervii stomacului, cu sarea trupului, cu intensitatea privirilor, cu vibrațiile sincerităților despre toate acestea atunci cînd găsisem pe cineva flămînd să le asculte, gata să le asimileze. Mai mult nu știusem cum să mă dăruiesc. Mai mult nu avusesem cu ce. Nu mă pricepusem altfel. Și iată...

Nu mi-e frică de moarte, dar nu există nici măcar o singură zi din viața mea în care să nu mă întreb: cum

ar fi dacă mîine nu aș mai fi? Și atunci nu-mi mai rămîne decît să trăiesc. Să trăiesc, să iubesc și să visez! Pricepi? Și oricît de grea ar fi ziua respectivă, sau rea, sau deprimantă, este de-ajuns să-mi pun întrebarea asta și găsesc imediat răspunsul. Ce altceva îți mai rămîne de făcut cînd te îndrepți cu fiecare zi mai mult către bătrînețe, către moarte, decît să trăiești?! Să trăiești cu toți porii, din toate venele tale, să permiți timpului să-și sape lucrătura implacabilă pe pielea ta, dar să trăiești, nene, să trăiești ca și cum mîinele nu există, ca și cum nimic nu e tragic în viața ta, chiar dacă e, fiindcă este timp pentru toate, numai să asiști la înmormîntarea ta nu vei putea niciodată. Decît dacă zilnic mori încet în tine, lăsînd să treacă întîmplările fără să le înțelegi rostul.

Dacă mă întristează însă gîndul morții este dintr-un singur motiv. Că de cei dragi pe care-i las în urmă nu-mi va mai fi dor. Nu va mai putea să-mi fie dor. Că niciodată nu e îndeajuns timp să-ți fie dor. Numai că acum... acum... cît ești viu, poți arăta și spune asta. Dar cînd nu ți se mai oferă posibilitatea??? Cînd totul dispare: gardurile, caișii, leagănele din sfoară din copilărie, holurile care te-au rănit, chiriile pe mizerie care te-au jecmănit de uman, cînd gîndurile murdare dispar, cînd casele se prăbușesc... ce mai rămîne? Gîndește-te, ce mai rămîne???...

Un om străbătuse mii de kilometri pentru prietena mea. În drum spre ea, îmi dăruise un vis pe care-l pierdusem printre griji și întîmplări. Un vis care se născuse demult într-o vară, într-o grădină dintr-un oraș de la marginea mării. Ce era mai rotund decît asta? Spune, prietene, există ceva mai magic decît un vis împlinit?

Şi toată viaţa cu întîmplările de pînă atunci mi-a apărut în culorile pastelate şi liniştite ale acelei veri indiene pe care toată fiinţa mea o cînta pe străzile pline de oameni ale metropolei. Aici, la mine, era o vară bucureşteană. Putea tot atît de bine să fie pariziană... Ce contează? Nu sînt toate la fel, atunci cînd îţi cîntă inima?

Mulțumiri

Celor care m-au inspirat și susținut în scrierea acestei cărți,

Site-ului www.weblog.ro care mi-a găzduit primele fragmente din acest roman,

Cititorilor care le-au comentat la vremea respectivă,

Dar, mai ales, aș vrea să le mulțumesc celor trei buni prieteni ai mei, Felipe, Bob și Zan care mi-au echilibrat stilul prin sfaturile lor și prin delicatețe.

Tuturor acestora le sînt profund recunoscătoare...

ZULLY MUSTAFA

Strugurii s-au copt în lipsa ei

O poveste autentică despre doi tineri care se iubesc în contratimp, iar pentru că nu sînt în stare să-şi acordeze sentimentele, distanța pare să le fie potrivnică. Un roman de dragoste ale cărui nevroze par să se întindă peste oraşul de provincie în care se petrec atît de puține lucruri. Un oraş-capcană din care puțini reuşesc să scape şi să-şi urmeze dorurile de ducă. Tineri debusolați care încearcă să-şi croiască un drum în viață, fără să-şi anuleze devenirea spirituală.

Un roman sudat din stări febrile şi căutări interioare, care se construieşte din praf şi ură, dar care se transformă treptat în lumină şi poftă de viață. Este de asemenea şi povestea unei mari prietenii, de altfel liantul cel mai puternic al cărții, astfel încît nu-ți poți da seama ce anume contează mai mult: această prietenie, reală şi ea, sau iubirea care este disecată la rece ca de bisturiul unui chirurg?

ISBN 978-973-733-160-1
9 789737 331601